นิตยสาร
ดีเด็ด

ฉบับที่ 39 (133)

สกู๊ปเด็ดไอ้เข้ฉอมบาบ!!!

จัดทำโดยทีมงาน

ราคา 20 บาท

นวลนาง

สาวโตเกียววัย 19
ชิโนมิยา
น่าเคล้า น่าคลึงนักสะ

ดงเซ็กซ์
พาลุยบาร์ผู้หญิง
"ปึ๋ง" เหลือหลาย

สาวบัลเล่ต์
กับความฝัน
บนปลายเท้า
ขยับเต้าเป็นระวิง

ใช้ซอกคอ

สาวสยิวประจำฉบับ
ศิริรัตน์ อำพัน
34-23-35
ตึงตันแน่นหนึบดีจัง

20.

แมวมอง

มัคณี สัตยา (หน่อย)

จาก...เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ซึ่งถือกำเนิด ณ เมืองซึ่งเป็นประตูของภาคอีสาน เมืองที่ปัจจุบันกำลังจะเขียวขอุ่ม

มาบัดนี้...เธอเป็นสาวเต็มตัว อบร่ำด้วยกลิ่นไอแห่งแสงสีเมืองกรุง

เราพบเธอในเวลาเดียวกับที่เธอส่งยิ้มหวานปนขี้เล่นนิด ๆ มาทางเราอย่างมีไมตรี

"บ้านเดิมหน่อยอยู่โคราช แต่หน่อยคิดว่าโลกเรายังกว้างนัก หน่อยคิดอย่างนี้เสมอตอนหน่อยเป็นเด็ก ๆ เอาเป็นแบบที่ว่าช่วงนั้นหน่อยมีความทะเยอทะยานมากจริง ๆ นั่งก็คิดนอนก็คิด ก็พอดีตอนนั้นเกิดเหตุการณ์จำเป็นรอบ ๆ ตัวนิดหน่อยจึงตัดสินใจเข้ากรุงเทพ ฯ ตอนนั้นยังเด็กอยู่เลย"

เธอ..."มัคณี สัตยา" และชื่อเล่นซึ่งแปลความหมายว่า "ไม่มาก" (หน่อย) แต่ความสาวความสวยกลับไม่หน่อยเลย

"หน่อยว่าสังคมเมืองกรุงค่อนข้างจะชิงดีชิงเด่นกันเอาเปรียบกัน อย่างที่หน่อยเคยเจอมานะคะ ไม่ใช่หน่อยยอตัวเองนะ ตัวหน่อยเองไม่ได้คิดว่าตัวเองดีเลิศแต่ก็เจอมาหลายครั้งแล้ว สมมุติหน่อยอยู่กับเพื่อน ๆ เกิดมีคนมาคุยเค้าก็จะมาคุยกับหน่อยก่อน คงคิดว่าหน่อยสวยหรือดีหรืออะไรนี่แหละ แต่คนเราดูภายนอกกันไม่ได้ใช่มั้ย ทำไมไม่เลือกน้ำใจก่อนอย่างอื่นนะพี่นะ"

โอ้โฮ...ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ยิ้มหวาน ๆ แต่คุณเอ๋ยเจอความคิดความอ่านของเธอเข้า ช่างศิวิไลซ์เสียจริง ๆ

- แสดงว่าหน่อยรักน้ำใจ ยึดน้ำใจก่อนอย่างอื่นละซี

"ใช่ค่ะ แต่ไม่ได้ปฏิบัติเสมอมา ในสังคมอย่างนี้บางครั้งความจำเป็นทำให้เราต้องมองข้ามน้ำใจไปบ้าง ถ้าหากเหตุการณ์ที่ผ่าน ๆ มาใครที่มีน้ำใจให้แต่หน่อยไม่ได้รับก็ต้องถือโอกาสขอโทษไว้ซะตรงนี้เลยนะคะ"

ยิ่งพูดผู้หญิงตัวเล็ก ๆ อายุยังน้อยคนนี้ยิ่งมีความรู้สึกไม่เบาเลยทีเดียว เกี่ยวกับสังคมที่เธอใช้ชีวิตอยู่ในปัจจุบัน

- ช่วยยกตัวอย่างเรื่องความจำเป็นหน่อยครับ

"ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ คือหน่อยกำลังทำงาน ต้องการเงินมากทุก ๆ อย่างหน่อยต้องดิ้นรนด้วย

ตัวเอง บางครั้งยังเบื่อตัวเองภาระมากจริง ๆ บางครั้งก็สงสารตัวเอง ต้องอดมื้อกินมื้อ น้องหน่อยมี 2 คนก็เรียนหนังสือทั้งคู่ และต้องใช้เงินในการเรียน นี่แหละค่ะ

บางครั้งส่งแค่น้ำใจเฉย ๆ ก็ช่วยน้องไม่ได้ สิ่งที่ช่วยน้องให้ได้เรียนหนังสือก็คือ "เงิน" นี่แหละค่ะความจำเป็น"

เราก็ถึงบางอ้อทันทีมิน่าดูหน่อยเป็นคนเย็น ๆ มีการครุ่นคิดอยู่เสมอ ผู้หญิงวัยกำลังสวยเปล่งปลั่งเช่นนี้ ไม่น่าที่จะมีท่าทางคล้ายกับจะไม่มีความสุขอย่างนี้

- ดูหน่อยไม่สนุกเลย

"ไม่ค่ะ ไม่จริง หน่อยเป็นคนสนุกออก เวลาสนุกหน่อยก็สนุก เวลาคิดหน่อยก็คิด หน่อยไม่ใช่คนเงียบขรึมหรอก จริง ๆ นะพี่"

หน่อยรีบย้ำคำตอบของตัวเอง คงกลัวเราไม่เชื่อกระมังเราเลยหัวเราะ หน่อยก็หัวเราะตามไปด้วย เวลาเธอหัวเราะก็ดูน่ารักไปอีกแบบหนึ่ง

บรรยากาศในช่วงนี้ดูสดใสขึ้นมากจริง ๆ

ยิ่งคุยกันยิ่งรู้สึกสนิทสนมกันมากขึ้น ดูเป็นกันเองดี แต่ในความนึกคิดของเราตอนนั้นอดไม่ได้ที่จะชื่นชมเธออยู่ในใจ เธอเป็นคนเก็บความรู้สึกได้เก่งมากทีเดียว

"หน่อยประทับใจและจะไม่ลืมก็คือตอนหน่อยลำบาก มีเพื่อนคนหนึ่งคอยช่วยเหลืออยู่ตลอด หน่อยไม่บอกชื่อเค้านะ จะจดจำไว้ในใจเพียงคนเดียว"

เอ๊ะ! ใครกันนะ น่าอิจฉาจัง...

นิตยสารดีเด็ด จัดทำโดยทีมงาน

นวลนาง

ปีที่ 3 ฉบับที่ 133 (39) ราคา 20 บาท

ปก : ศิริรัตน์ อำพัน

ทักทายปราศรัย

เคยเขียนถึงความมหากาฬของโรค "เอดส์" ไปเมื่อไม่นานมาระยะนี้ข่าวคราวเรื่อง "เอดส์" นับว่าเป็นที่ฮือฮามากท่ามกลางความหวาดสยองของผู้คนทั่วไป โดยเฉพาะในกองบก.เนี่ยหลายคนต่างก็หนาว ๆ ร้อน ๆ ไปตาม ๆ กันเชียวแหละ

ก็เพราะมันเป็นโรคที่ยังรักษาไม่ได้ก็เลยทำให้เกิดความวิตกกันไปทั่วขนาดหมอเองยังวุ่นวายกันยกใหญ่เพราะออกข่าวว่าคนนั้นเป็นคนนี้เป็น เล่นเอาป.ส.ด.ไปตาม ๆ กันทั้งคนเป็นและคนไม่เป็น

ภาพพจน์ของคำว่า "เอดส์" นี่น่ากลัวชวนสยองขวัญจริง ๆ พับเผื่อย!

แต่ถ้าเราทำใจได้ไม่ไปคิดมากมันก็ไม่มีอะไรจริงมั้ยคะรับ โรคภัยไข้เจ็บนั้นเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ เป็นก็เป็นไม่เป็นก็ไม่เป็น แต่ถ้าเป็นก็ถือซะว่าฟ้ากำหนด (ฮั่นแน่) ทำไงได้ล่ะ

เอาเป็นว่าก็พยายามช่วยตัวเองป้องกันตัวเองให้ดีที่สุดนะคะรับ จะได้ไม่ต้องมานั่งกุมขมับทีหลัง หมอน่ะช่วยไม่ได้หรอกเพราะมันเป็นโรคที่รักษาไม่หาย มีแต่ต้องช่วยตัวเองด้วยการป้องกันไว้ก่อนนั่นแหละ...จริงมั้ยคะรับ

อ่าน **นวลนาง** ดีกว่า อ่านแล้วไม่เป็นเอดส์ ถ้าอ่านเฉย ๆ โดยไม่ซุกซนซอกแซกผิดที่...แฮ่..! ฉบับนี้ยังคงอัดแน่นด้วยเนื้อหาคุณภาพซาบซ่าอย่างที่แฟน ๆ ต้องการ ไม่เชื่อลองเปิดไปพิสูจน์ได้เล้ย...ผ่างง!!

ลอยลม รุ่งนภา

ในฉบับ

รอบจักรวาล ______
ร้อยลีลา ______
สกู๊ปพิเศษ ______
ชีวิตพิสดาร ______
ตามไปดู ______
สัปดนคนดัง ______
ตะลุยดงเซ็กซ์ ______
ครั้งแรกของหนุ่มสาว ______
ลีลาเผด็จศึก ______
ความรักความหลัง ______
เรื่องสั้น ______
นวนิยาย ______
นิยายภาพ ______
ชไมพรฉอเลาะ ______

TEAM WOR

บรรณาธิการอำนวยการ ชไมพ

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โ

ไพฑูรย์ ศิริวัฒน์

บรรณาธิการบริหาร วิท

หัวหน้ากองบรรณาธิการ ถอ

กองบรรณาธิการ รังสรร

อำไพ จำปาหอม–วรรณี

พยัคฆ์ เกียรติก้อง–คมกริ

กมล ศิริทรัพย์

ฝ่ายศิลป์ PANTHER

หน้าประถม...นมมหาลัย

เธอชื่อซูซานน์ เป็นนักเรียนสาวชาวอังกฤษ

อังกฤษ "อิงแลนด์" นะครับ ...ไม่ใช่ห้างขายยาอังกฤษตรางูที่สี่พระยาโน่น

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเล่าเรียนเขียนอ่านด้านไหน... ถ้าให้เดาก็คงจะเรียนด้านเกษตรล่ะมั้ง เพราะเนื้อ - นม - ไข่ ซะจริง ๆ

นาน ๆ ได้เห็นทีนะครับ คนที่นมโตกว่าหัวน่ะ

ก็ดูให้ดี ๆ ซิคะร้าบ แต่ละเต้าเอาไปเทียบ...ใหญ่กว่าใบหน้าของผม เอ๊ย ของหนูซูซานน์ผู้เป็นเจ้าของซะอีก

ยังงี้ใครได้ไปเป็นเมียมีหวังสบาย ไม่ต้องกลัวตกงาน

ตกงานแค่ไหนก็ไม่อดตายหรอกฟะ

ตะละเต้าเขย่ากินได้หลายวัน...มันส์เค้าล่ะ

อ้าซ่าท้าทาย

มาดเฉี่ยว ๆ ยังงี้เห็นเข้าก็เดาออกว่าต้องเป็นอีสาวพันธุ์ปารีเชียง

ถูกแล้วล่ะ เธอคือสาวเลือดฝรั่งเศส 100 เปอร์เซ็นต์เต็ม

เห็นหุ่นแล้วน่าจะไปเป็นนางแบบประเภทเดินแฟชั่นจะเข้าท่ากว่า เพราะเก้ง ๆ ก้าง ๆ ยังงี้มีสิทธิ์ดัง

แต่ที่น้องหนูโย้ร่างเพรียวๆ มาถ่ายแบบเผยตับไตไส้พุงนี่น่ะ นัยว่าถูกหลอกมาจ้ะ

"เค้าว่าหน้าตาหนูเหมือนคุณน้าบริจิตต์ บาร์โดต์ ลูกแมวยั่วสวาทเมื่อ 30 ปีที่แล้วฮ่ะ" น้องหนูจีบปากย้อย ๆ เอ่ยอ้าง

เหมือนแต่หน้าว่ะอีหนู

ลุงดู ๆ แล้วนมยังเล็กกว่า บี.บี.หลายคืบ

แล้วหน้าท้องเค้าก็ไม่ย่น ยังงี้ด้วยว่ะ

มนต์รักขาอ่อน

ยังจำกันได้มั้ยล่ะ เพลงฮิตติดลมสมัยคุณน้ายังหนุ่มๆ น่ะ

"ขาขาว ๆ ก็พอไหว...แต่บางคนขาลายไม่เอาไหนเลย.."

เสียงของยอดศิลปินเพลง "สุรพล สมบัติเจริญ" ราชาลูกทุ่งของไทยแลนด์ไงล่ะครับ

ยุคนั้นหนุ่ม ๆ ร้องกันเกรียวกราว ทำเอาสาว ๆ กระมิดกระเมี้ยนไปตาม ๆ กัน ยิ่งพวกที่ขาลาย น่องทู่ หรือมีขนหน้าแข้งยุ่บยั่บ ขนกางเกงขาสั้นและมินิสะเก็ตไปเผาทิ้งเลยเชียวล่ะ ขืนใส่เดินถนนซี่ หนุ่ม ๆ ปากปีจอได้หอนเพลงนี้ให้ฟังจนหูชาไปเลยล่ะ

เรื่องของ "ขาอ่อน" นี่มีเสน่ห์มากนะครับ บางคนมองผู้หญิงที่ขาอ่อนก่อน พอเจอเรียวเสลาเกลากลึงล่ะก็แทบคลั่งเลยล่ะ...ก็ยังไอ้หมอนี่ที่เห็นไงครับ

อือม์...ก็น่าให้มันคลั่งหรอกว่ะ

บ๊ะ...แหงนหน้านิดหน่อย อร่อยลิ้นแกล่ะ

หุ่นจ๋า...จ๊ะเอ๋

ผู้หญิงบางคนก็ทะเล้นซะจนน่าจะหยิกแก้มก้น

เป็นสาวเป็นนางช่างทำได้ไม่ขวยแก่ใจ

ก็แม่สาวชุดแดงนี่น่ะซี มีอย่างที่ไหนไปเปิดหวอให้เทพบุตรสุดหล่อดูซะนี่

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเชียวนะยะ แม่ยังทำพิเรนยังงี้ได้... แล้วถ้าเป็นในบ้านหรือว่าริมถนนรนแคม แม่มิเดินแก้ผ้าอล่างฉ่างไปเลยเรอะ

ครับ...อารมณ์ปุถุชนก็เป็นยังงี้แหละ ทางพระ เอ๊ย ทางแพะเขาบอกว่า ถ้าความเก็บกดมีมาก ๆ มันมักจะทะลักทลายออกมาทางการกระทำที่แอบแฝง

ก็คงอย่างแม่ชุดแดงนี่แหละครับ คงโกรธแค้นว่าตัวเองก็สะสวยรวยโฉม ทำไมถึงไม่มีผู้ชายคนไหนแล

แม่ก็เลยประชดด้วยการเปิดให้รูปปั้นดูว่าหนูยังซิง ๆ

ถ้าแน่จริงก็หันมาทางนี้ซี่อีหนู

มีคนแหกตารอดูแยะจ้ะ

ซ่าส์....ทั้งโย้ ๆ

ถ้าไม่บอกก็คงเดาไม่ออกว่าเป็นใคร...จริงมั้ยล่ะ "เจ้าหญิงแคโรไลน์" แห่งมอนาโค ไงครับ

ฮั่นแน่ ทำเป็นร้อง "อ๋อ" กันฉั่นไปหมด...ทั้ง ๆ ที่จำไม่ได้ร๊อก

ก็ใครจะไปจำได้ในเมื่อเป็นภาพถ่ายไกล ๆ ดูคชะพร่าไปหมด

เอ้อ...ดูภาพนะครับ อย่าเข้าใจผิดคิดว่าดูพุง

ขณะนี้ "เจ้าหญิง" กำลังทรงครรภ์ค่อนข้างอุ้ยอ้าย แล้วล่ะครับ คงอีกไม่กี่เพลาก็รู้กันล่ะว่าเป็นหญิงหรือชาย

นี่เป็นภาพ "ลับเฉพาะเจาะลึก" จากชายหาด "ปาล์มบีช" ในมอนาโค

เห็นแล้วอดสงสารไม่ได้นะครับ

ท้องก็โตโต้ไดออกยังงี้ ไม่รู้จะสวมชุดอาบน้ำให้ลำบากลำบนทำไม

จริงบ่ ปริ๊นเซสส์ ?

แบกอายุนิดหน่อย

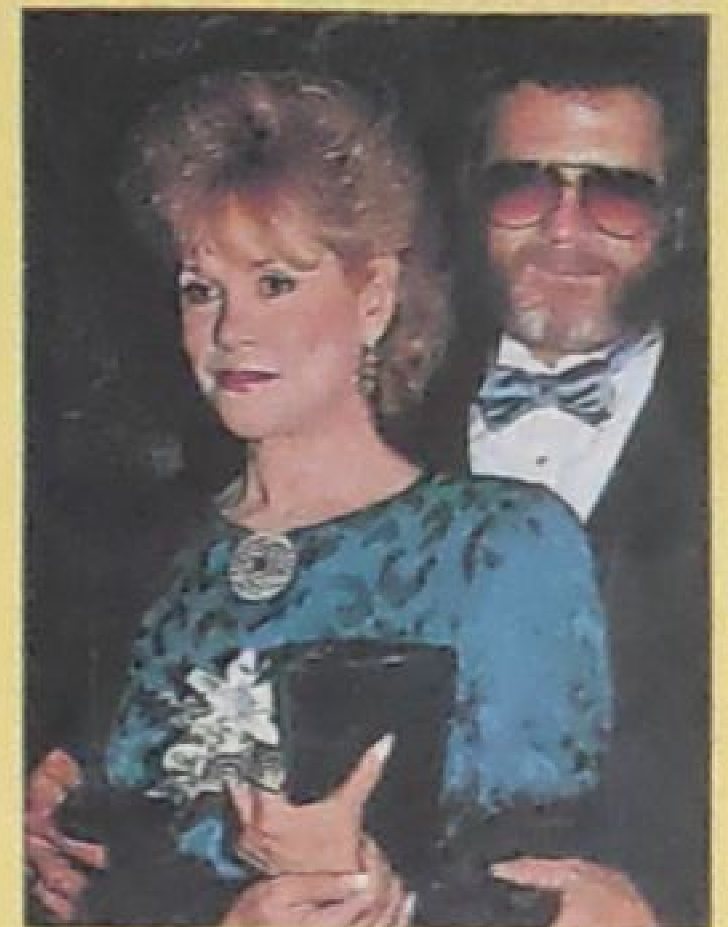
เรื่องมีเมียแก่เป็นสิ่งปกติธรรมดาคะรับสำหรับแวดวงศิลปินดาราชาวมะริกัน

คนดังเยอะแยะที่มีผัวอายุอ่อนกว่าตัวคราวลูกคราวหลาน ก็อยู่กันได้หวานมันส์จะตายไป

คู่นี้ก็เพิ่งเอาหลักปักฐานกันใหม่ ๆ สด ๆ (เพิ่งชดกันไม่กี่ที) เป็นดาราทั้งคู่

ฝ่ายหญิงคือ อลิซาเบธ มอนต์โกเมอรี่ เล่นหนังดัง ๆ ไว้หลายเรื่อง ปีนี้อายุ 54 เข้าแล้ว แต่ยังพริ้ง

ส่วนฝ่ายชาย "ไอ้คราแดง" คือ โรเบิร์ต ฟอกซ์เวิด เล่นหนังชุดทางทีวี. ไม่น้อยเหมือนกัน อายุอานามแค่ 44

"แก่กว่าผมแค่ 10 ปีเท่านั้นชำบายมาก" โรเบิร์ตขยับเคราเขย่าเสียงชี้แจง "แก่กว่านี้พี่ยังเคยโซ้ยมาแล้วนี่คุณ !"

โธ่ ! ไอ้เวรตะไล ตายคาอกแม่เฒ่าแล้วจะรู้สึก !

ม่อต้อไปหน่อย

งวดนี้มาเพ่งพิศสาวยุโรเปี้ยนกันให้ชัด ๆ

อันว่าภาคพื้นทวีปยุโรปนั้นมีหลายประเทศแบ่งสันปันส่วนกันอยู่ และต่างผิวพรรณกันไปมากทีเดียว

อย่างทางยุโรปเหนือเช่น นอรเว สวีเดน เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ ฯลฯ สาว ๆ มักจะหุ่นเทอะทะ หน้าทื่อ ๆ ดูไม่ค่อยมีชีวิตชีวา

ถ้าลงมาทางยุโรปตอนใต้ละก็เป็นเขตร้อนหน่อย ๆ อย่าง อิตาลี่ สเปน กรีซ ฯลฯ อ๊ะ สาว ๆ มักจะมีสีสันขึ้นมาบ้าง ผิวก็ไม่ขาวเผือด ทว่าเป็นสีแทนเพราะฝาดแดดและเขาว่าอารมณ์ร้อนแรงซะด้วย

หันไปทางนอกแผ่นดินใหญ่ยุโรปก็คือ อังกฤษ สก๊อตแลนด์ ฯลฯ นั่นเขาว่าเป็นพวกเย็นนอกร้อนใน เป็นยังไงก็ลองติความกันดูเถอะคะร้าบ

แต่แม่สาวคนนี้เป็นยุโรปแถบไหนเชิญทายกันเล่น ๆ

ตัวสั้นม่อต้อ น.สระ อม เลยแบนไปนิด

เอ๊ะ มาเกี่ยวกันได้ยังไงวุ้ยเนี่ย

รักข้ามฟ้า

นี่ไม่ใช่ภาพประชาสัมพันธ์จากองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวของเกาหลีนะครับ

เป็นภาพจากลอสแองเจลิส เมืองลุงแซมโน่นเชียวล่ะ

สาวสวยผมยาวเฟื้อยที่เป็นแหม่มแต่แต่งชุดสาวเกาหลีนั่นคือ ซูซาน ริชาร์ดสัน อดีตดาราดังคนหนึ่งของฮอลลีวู้ด ส่วนเด็กผู้หญิงวัย 7 ขวบนั่นเป็นลูกสาวของเธอเอง ชื่อ ซาร่าห์ เกิดกับผัวเก่าน่ะซี้

ไอ้หนุ่มที่ยืนหน้าตูม ๆ อยู่เคียงข้างนั่นน่ะเป็นผู้กำกับหนังชาวเกาหลีเชียวนะ อย่าทำเป็นเล่นไป

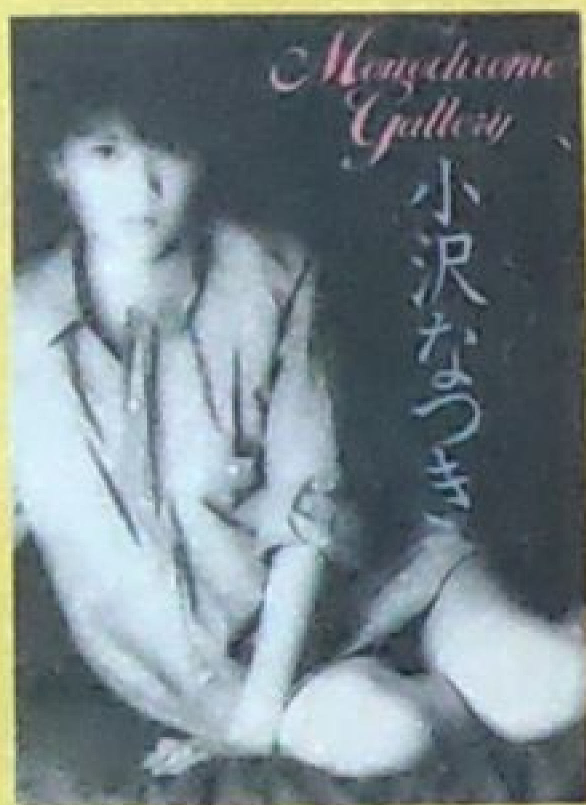
ไม่รู้ตกหลุมรักกันอีท่าไหน หนุ่มเกาหลีบินไปหาถึงบ้านใน แอล. เอ แล้วเตรียมการแต่งงานกันในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า (กว่า "นวลนาง" ฉบับนี้จะวางตลาด หนุ่มเกาหลี คงฟาดเกาเหลาไปหลายชามแล้วล่ะ)

นี่แหละที่เขาบอกว่า "ความรักไม่มีพรหมแดน"

น่าอิจฉามันจริง ๆ... ตรงที่มีลูกเลี้ยงใกล้สาวนี่แหละ

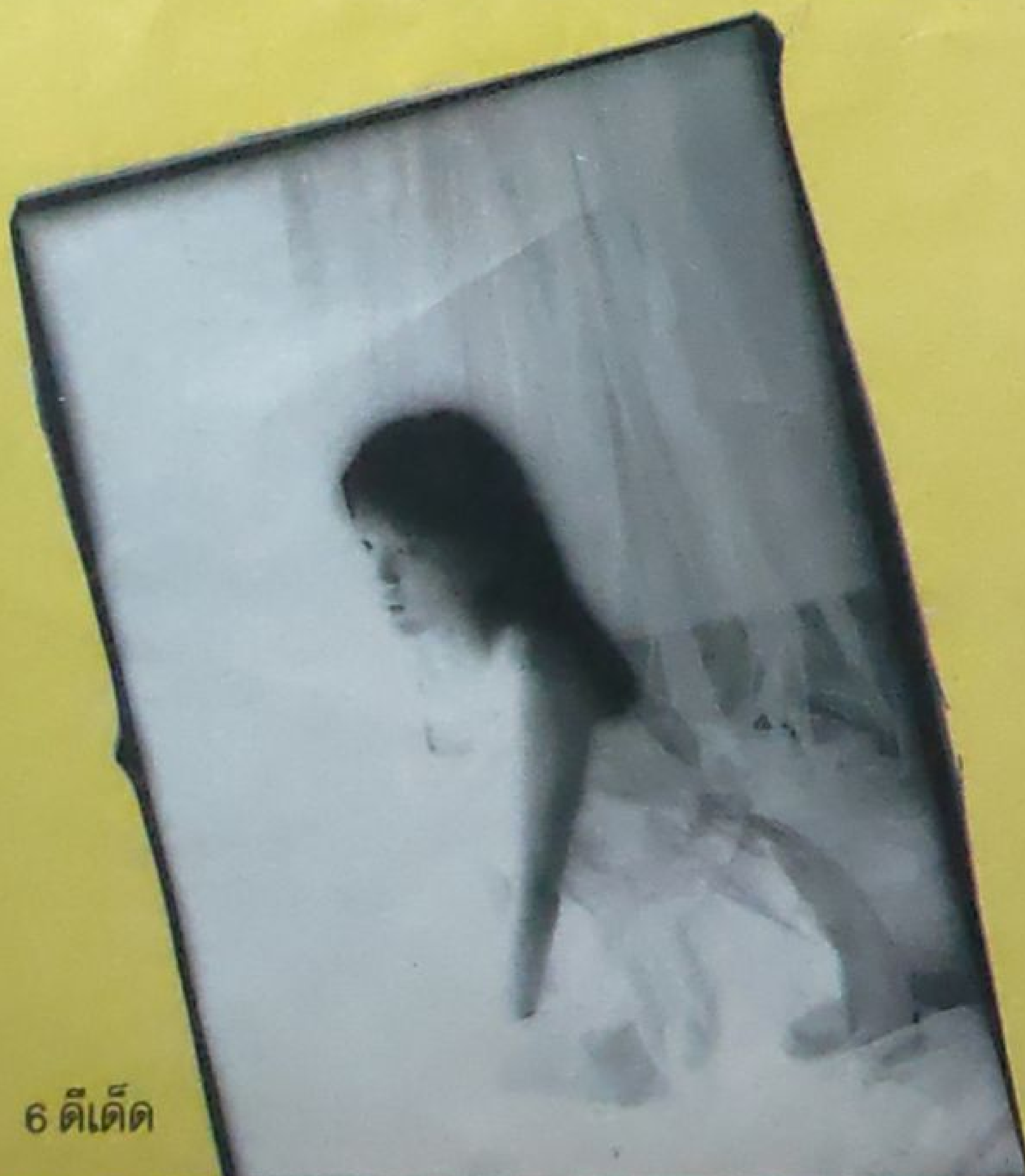
ร้อยลีลา

ไอซาวา นัทซึกิ

นักร้อง นักแสดง สาววัยรุ่น ...ที่มักจะแอบบ่นอยู่คนเดียว...กับตัวเองเสมอว่า "...ฉันเหงาเหลือเกิน ...ไม่อยากอยู่คนเดียวเลย...อยากให้ทุกคนมาอยู่ด้วย..." อัลบั้มชุดแรกของเธอ "มนต์ใบไม้ผลิ" โด่งดังมาก ...ตอนจบการบันทึกเสียงใหม่ๆ เธอยังไม่แน่ใจว่า...นี่เธอสามารถร้องเพลง...ได้ถึงขนาดนี้เชียวหรือ...

แต่อัลบั้มของเธอได้รับการยอมรับจากชาวโตเกียว ...ถิ่นเกิดของเธอ อย่างไม่คาดฝัน ทุกแห่งหนที่เธอไปปรากฏตัวเพื่อโปรโมทอัลบั้มชุดนี้ ได้รับการต้อนรับอย่างมืดฟ้ามัวดิน จากแฟนเพลงโดยตรงของเธอ ...การต้อนรับอย่างอบอุ่น...และจริงใจ...ทำให้เธอมีกำลังใจที่จะเสนอผลงานที่ดี...มีคุณภาพให้มากที่สุด... เธอกล่าว

"...19..." (Nineteen) คือภาพยนตร์เรื่องแรกของเธอ ที่จะนำออกฉายพร้อมกันทั่วประเทศเร็ว ๆ นี้ ''Nineteen'' เรื่องราวของสาวอายุ 19 นำแสดงโดย **"นัทซึกิ"** ที่บอกว่า...เธอเล่นหนังเรื่องนี้ สำหรับอนาคตล่วงหน้า ในปี 1989 เพราะปัจจุบัน เธออายุเพิ่งผ่าน 16 ย่าง 17 เมื่อไม่นานมานี้เอง

"นัทซึกิ" เกิดเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2514 สูง 156 ซม. ส่วนสัด 30 $\frac{3}{4}$ - 22 $\frac{3}{4}$ - 32 $\frac{1}{2}$ น้ำหนัก 43 ก.ก. ชอบทานขนมกูลิโกะและไอศกรีมแท่งชนิดที่...เจอเป็นไม่ได้ จนเธอกลัวว่า...เมื่อเธอได้เป็นผู้ประกาศข่าวของสถานีโทรทัศน์อาซาฮิ ...เธอไม่แน่ใจว่า จะอนุญาตให้เธออ่านข่าวไป...หม่ำกูลิโกะไปด้วยหรือไม่...

"...พรสวรรค์...และความสามารถ...เพียงเท่านี้ ไม่อาจจะก่อให้เกิดความสำเร็จอย่างสมบูรณ์แบบได้ ...เป็นเพียงแค่ความสำเร็จเบื้องต้นเท่านั้น.. การรู้จัก การปรับปรุง เทคนิคในด้านต่าง ๆ...การขยันหมั่นฝึกซ้อม...เป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เรา...ดำรงความเป็น **"นักแสดง"** *ที่ดี...ได้ตลอดไป..."*

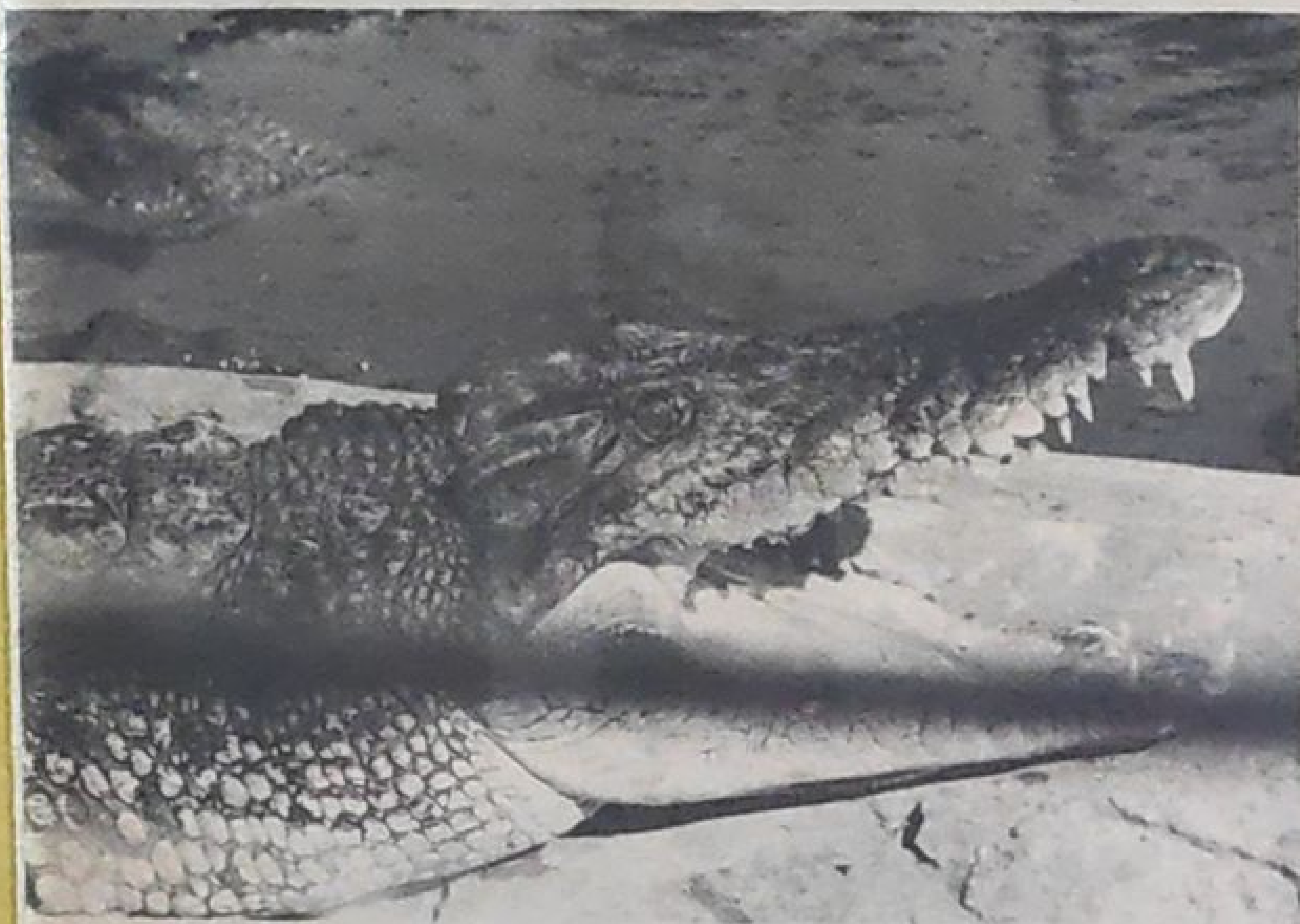
เธอฝากบอก **"นักแสดง"** ของวงการในบ้านเรามา...ด้วยล่ะ

สกู๊ปพิเศษ

จระเข้ 300 ล้านปีที่ไล่ล่า

โดย "ต้อยตีวิด"

"ก้อนขี้หมา"...ก้อนนั้น ลอยผะแผ่วบนผิวน้ำ สวนกระแสธารขึ้นไปทางเหนืออย่างเชื่องช้า

เมื่อมีสิ่งผิดปรกติบางอย่างเกิดขึ้นในสายน้ำ มันจะหยุดชะงักอยู่กับที่ทันที

เมื่อสำรวจจนแน่ใจด้วยสัญชาตญาณ แล้วว่าสิ่งผิดปรกตินั้นคือสิ่งที่มันต้องการและค้นหาด้วยความหิวโหยมาเป็นเวลาหลายวัน มันจะพุ่งตัวตรงรี่แหวกกระแสน้ำเข้าไปหาทันที

น้ำแตกซ่าเป็นฟองขาวฟูฟ่อง...เสียงหวีดร้องด้วยความตกใจดังขึ้นทันที...

ผู้คนแตกตื่น!!! เมื่อก้อนขี้หมาก้อนนั้น ลอยขึ้นจากผิวน้ำ...กลายเป็นปลายจมูก...ร่องปากและส่วนหัวอันใหญ่โตของสัตว์ที่ดุร้ายชนิดหนึ่งซึ่งเราเรียกมันว่า

...จระเข้!!

ด้วยความหิว...ที่อดมาเป็นเวลาหลายวัน มันตรงรี่เข้าขย้ำเหยื่อที่เคราะห์ร้ายทันที เอาฟันที่แสนคมกริบทั้งบนล่างกัดงับลงไปบนร่าง

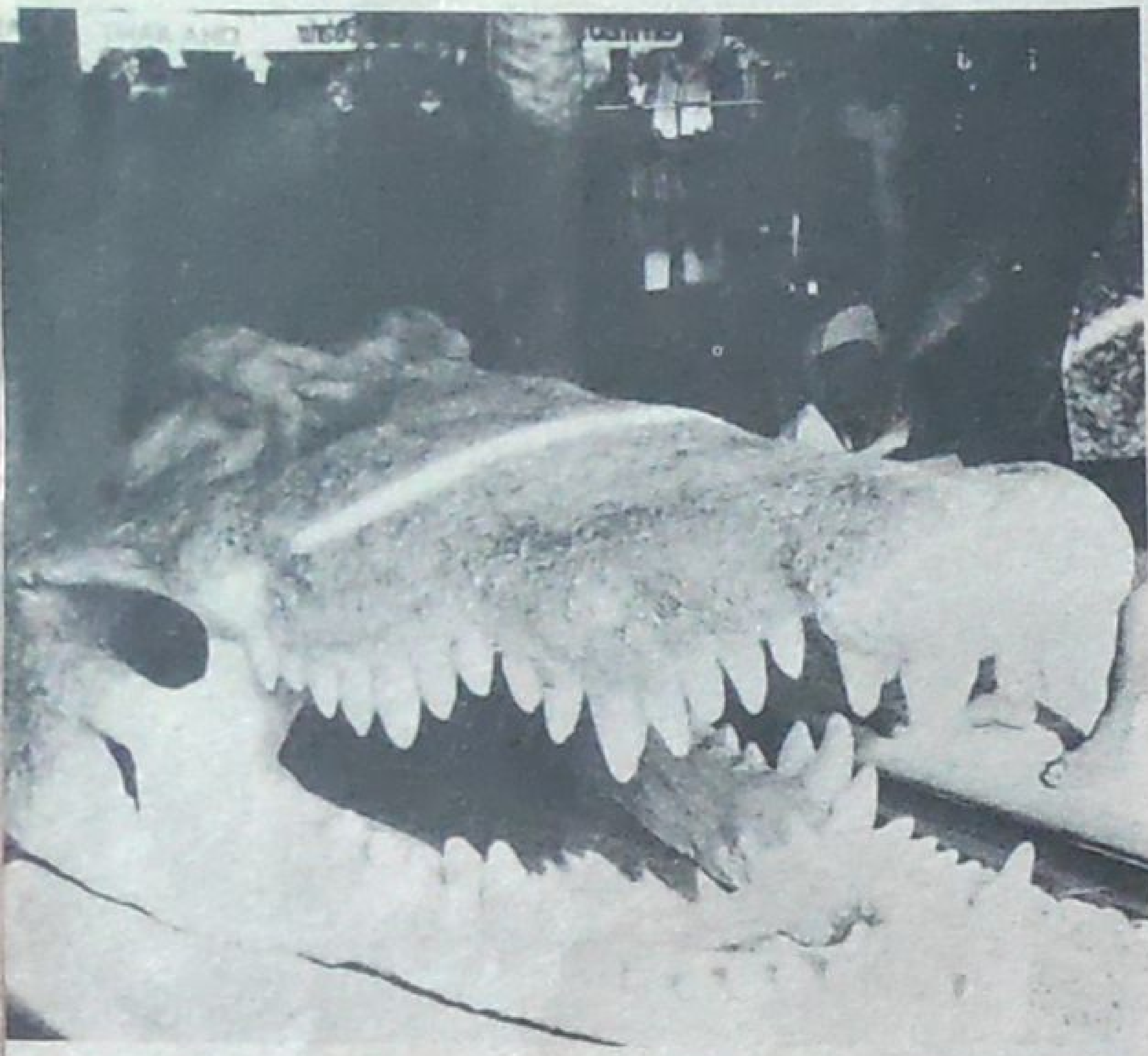

ของเหยื่อ แล้วพาดำดิ่งลงไปกัดกินใต้น้ำทันที

ไม่ว่าเหยื่อของมันจะเป็นสิ่งใด...สิ่งมีชีวิต สัตว์ หรือมนุษย์จะสำลักน้ำตายก่อนในไม่กี่นาทีต่อมา ก่อนที่ร่างจะถูกมันกัดแยกออกเป็นชิ้น ๆ

ความดุร้ายของจระเข้...เป็นตำนานที่ปรากฏมาเป็นเวลาหลายร้อยปีจนมาถึงวันนี้ยังไม่จางหาย แต่รูปแบบความดุร้ายของมันเปลี่ยนไป

วันนี้เรา...มาทำความรู้จักกับจระเข้...กันให้มากขึ้นอีกสักหน่อยดีมั้ยครับ เพราะสัตว์ดุร้ายตระกูลนี้ใกล้ที่จะสูญพันธุ์ลงไปเต็มทีแล้ว

300 ล้านปีที่แสนโหด

"จระเข้"...เป็นสัตว์เลือดเย็น ที่อาศัยอยู่ได้ทั้งบนบก และในน้ำ ต้นตระกูลของมันกำเนิดขึ้นมาในโลก ประมาณการกันว่าเป็นเวลากว่า 300 ล้านปีเป็นอย่างต่ำ

เกิดมาพร้อม ๆ กับ สัตว์ดึกดำบรรพ์อย่างเช่นไดโนเสาร์ ไดโนซอลัส...ฯลฯ ซึ่งสิ้นสูญกันไปหมดแล้ว...แต่จระเข้ยัง ดำรงคงอยู่

เมื่อก่อนตัวมันไม่ได้มีขนาดเล็กอย่างที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้หรอกนะครับ มหึมาและใหญ่โตมากทีเดียว

ดูได้จากกระโหลกจระเข้ยุคดึกดำบรรพ์ที่ขุดเจอในรัฐเท็กซัส อเมริกา สันนิษฐานว่าเป็นจระเข้ที่มีอายุอยู่ในยุค JURASSIC เมื่อประมาณ 150 ล้านปีที่แล้ว กระโหลกนี้ยาวถึง 6 ฟุต ความยาวทั้งตัวถึง 45 ฟุต ตั้งแสดงไว้ที่พิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ธรรมชาติ รัฐนิวยอร์ค

300 ล้านปีที่แสนโหด...ทั้งกับการกระทำของมัน และสิ่งที่มันถูกกระทำจากน้ำมือของมนุษย์ ความจริงแล้วถึงแม้จระเข้จะเป็นสัตว์ที่กินสิ่งมีชีวิตเป็นอาหารก็ตาม ไม่จำเป็นเสมอไป ที่อาหารของมันจำต้องเป็นสิ่งมีชีวิตอย่างเช่นมนุษย์

แต่บางครั้ง...ด้วยความหิว...ที่หาสิ่งมีชีวิตอย่างอื่นกินไม่ได้ มันก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้เหมือนกันจระเข้ก็เหมือนกับสัตว์ทั่ว ๆ ไป ที่มักจะไม่ทำร้ายมนุษย์ก่อน ยกเว้นด้วยเหตุจำเป็นเท่านั้น

แต่มนุษย์มักไม่เข้าใจ คิดว่าจระเข้คือมหันตภัยแห่งสัตว์ที่ต้องล่าไล่ให้ตายกันไปข้างหนึ่งจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

เมื่อก่อนอาจจะล่าเพื่อฆ่ามันแต่เพียงอย่างเดียว...

แต่ทุกวันนี้ ทุกส่วนสัดของจระเข้คือสิ่งมีค่ามหาศาล ซึ่งทุกคนต้องการ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อ, หนังกระโหลก...ฯลฯ เพราะขายได้ราคาดี และสามารถใช้ทำประโยชน์ได้อย่างมากมายในธุรกิจของศตวรรษนี้

รูปแบบต่าง ๆ ของจระเข้

จระเข้ในเมืองไทย...แบ่งแยกออกได้เป็น 3 ชนิด คือ จระเข้น้ำเค็ม, จระเข้น้ำจืด และตะโขง ซึ่งว่ากันว่ามีเพียง จระเข้ น้ำเค็ม ชนิดเดียวเท่านั้น ที่กินคน

แหล่งที่ถือว่ามีจระเข้มากที่สุดของเมืองไทย เมื่อก่อนหน้านี้คือ บริเวณแม่น้ำตาปี จังหวัดสุราษฎร์ธานี และทางลุ่มแม่น้ำในภาคกลาง บริเวณลุ่มน้ำเจ้าพระยา และลุ่มน้ำบางปะกงแต่ทุกวันนี้ไม่มีอีกแล้ว

ในเมืองไทยจระเข้ ตัวที่ขึ้นชื่อลือชามากที่สุด เห็นจะไม่มีตัวไหนเกิน "พญาชาละวัน" ไปได้ ตำนานเล่าขานแห่งเมืองพิจิตรถึงเรื่องนี้ที่เกี่ยวกับ ไกรทอง...ตะเภาแก้ว และตะเภาทองจึงบังเกิดขึ้น

ทุกวันนี้อนุสรณ์ของความเป็นจริงในเรื่องนี้ยังอยู่ที่เมืองพิจิตร...ที่สวนสมเด็จฯ ใครที่ได้ไปเห็นมาแล้ว คงทราบดีนะครับว่าพญาชาละวัน ซึ่งถือกันว่าเป็นจระเข้ตัวที่ใหญ่ที่สุดในโลกยังคงอยู่ที่นี่ไปดูกันได้เลยล่ะครับ...รับรองว่าคุณจะไม่เคยเจอจระเข้ตัวมหึมาเท่านี้ มาก่อนแน่ ๆ

และถ้าจะแยกแยะประเภทของจระเข้ทั่วโลกกันแล้ว...จะมีถึง 21 ประเภทด้วยกัน โดยเฉพาะประเทศที่อยู่ในเขตโซนร้อน จะมี

จระเข้คิวบา

จระเข้แอฟริกา

จระเข้แคระแอฟริกาตะวันตก

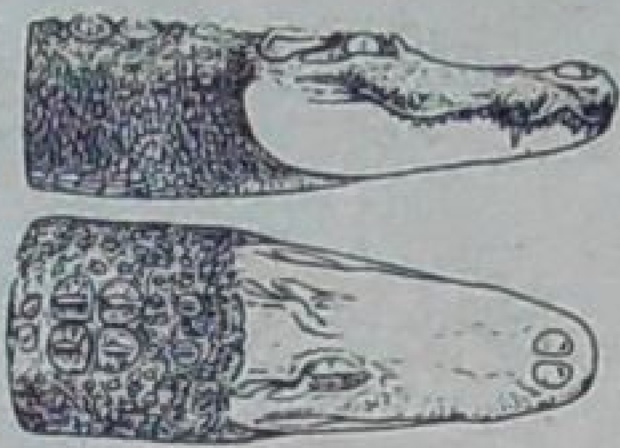
จระเข้นิวกินนี

จระเข้น้ำจืด

จระเข้น้ำเค็ม

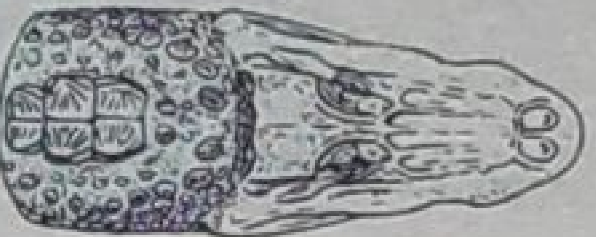

จระเข้อัลลิเกเตอร์อเมริกา

ไคแมนจมูกกว้าง

จระเข้อัลลิเกเตอร์จีน

ไคแมนดำ

พารากวไคแมน

ไคแมนแคระ

จระเข้ชุกชุมอยู่มากกว่าประเทศทางแถบหนาว

"จระเข้อัลลิเกเตอร์อเมริกา" ที่อยู่ทางตอนใต้ของสหรัฐ คือจระเข้ในโลกปัจจุบัน ที่ถือกันว่ามีขนาดใหญ่ที่สุดในโลกเวลานี้ เพราะมีขนาดตัวยาวถึง 20 ฟุต

ส่วนอีก 20 ประเภทที่เหลือ... ขนาดตัวตกอยู่ประมาณ 6-8 ฟุต เท่านั้น รวมทั้งจระเข้ในบ้านเราที่โตเต็มที่แล้วด้วย

และนี่คือรูปแบบของจระเข้ประเภทต่าง ๆ ที่มีอยู่ในโลกตอนนี้

ชีวิตแห่งธรรมชาติก่อนถูกรุกราน

ชีวิตแห่งความสุขของจระเข้ จะเริ่มต้นขึ้นเมื่อต้นปีมาเยือน ช่วงเดือนมกราคมและกุมภาพันธ์นี่ล่ะครับ ที่มันจะเริ่มผสมพันธุ์กัน และจระเข้ตัวเมียจะเริ่มวางไข่ในเดือนถัดมา

มันจะวางไข่เพียงแค่ปีละครั้งเท่านั้นเอง

ปริมาณ 40-70 ฟอง ซึ่งจะอยู่รอดได้ไม่ถึง 50% วิธีการวางไข่ของมันจระเข้ตัวเมียจะใช้หางอันแข็งแกร่งกวาดพื้นดินบริเวณริมแม่น้ำลำคลอง ที่น้ำท่วมไม่ถึง แล้วจึงทำการวางไข่ โดยหยอดไข่ลงไปในหลุมที่มันขุดขึ้น เมื่อกลบเสร็จเรียบร้อย แม่จระเข้จะนอนเฝ้าอยู่เช่นนั้นเป็นเวลากว่า 2 เดือน มันจะจำศีลโดยไม่ยอมกินอะไรเลย จนไข่เริ่มฟักออกมาเป็นตัว

มันจะใช้ฟันช่วยคาบลูกของมันแต่ละตัวไปไว้ในที่น้ำตื้น ดูแลประคบประหงมเป็นอย่างดีหาอาหารจำพวกปลาตัวเล็ก ๆ มาให้ลูกกินจนกระทั่งเมื่อลูกมันมีอายุได้ 2-3 เดือน เมื่อนั้น มันจะปล่อยให้ลูก ๆ ของมันออกไปหากินเอง ผจญกับโลกภายนอกด้วยชะตากรรมของแต่ละตัวที่บ่งชี้ในเวลาต่อมา

จระเข้เป็นสัตว์ที่มีอายุยืนยาวมาก...บางตัวถ้าไม่โดนล่าเสียก่อน อาจจะอยู่ได้ถึง 100 ปีทีเดียว

แต่อายุเฉลี่ยของมันส่วนมากจะอยู่ในช่วง 40-70 ปีเท่านั้น คงพอ ๆ กับคนเรา

"จระเข้ในเมืองไทย..."

คาดการณ์กันว่า มันใกล้ที่จะสูญพันธุ์ลงไปเต็มทีแล้ว ตามแม่น้ำป่าเขาในธรรมชาติทั่วประเทศ ประมาณการณ์กันว่าคงมีอยู่ไม่ถึง 100 ตัวแน่ ๆ

น่าดีใจที่เมืองไทยมีผู้เล็งเห็นความสำคัญ...ของสัตว์ประเภทนี้อยู่หลายราย อย่างเช่นฟาร์มจระเข้สมุทรปราการ หรือที่สามพราน... ที่จับจระเข้มาใส่กรง เลี้ยงดูมันอย่างดี ด้วยกรรมวิธีทางธรรมชาติที่ถูกต้อง ตั้งแต่การเกิด จนถึงผลประโยชน์ทางธุรกิจอันเกี่ยวข้องกับหนังของมันซึ่งเป็นผลตอบแทนที่คุ้มค่าในเวลาต่อมา

จระเข้นี่หรือไม่มีลิ้น

เป็นคำกล่าว ที่มีกันมานานนักหนา ในเรื่องคำพังเพยที่ว่าจระเข้นั้นไม่มีลิ้น

ความจริงลิ้นจระเข้คือส่วนที่อยู่ตามผนังปากล่างของมันนั่นเอง แต่มันไม่สามารถกระดิกได้ แต่รับรู้รสของอาหารได้เป็นอย่างดี พิสูจน์โดยการให้อาหาร 2 ชนิดคือปลากับเนื้อ มันจะเลือกกินเนื้อก่อนเสมอ

นักล่าจระเข้บางคนเล่าว่า จระเข้ชอบกินเนื้อสุนัขมากที่สุด เวลาล่าการพลีชีพของหมาบางตัวจึงมีประโยชน์กับนักล่าอย่างมากมายมหาศาล ธรรมชาติพิเศษอีกอย่างหนึ่งของมันก็คือ การไม่เคี้ยวอาหาร เมื่อเหยื่อของมันเข้าปาก มันจะกลืนลงกระเพาะทันที

ส่วนฟันของมันที่มีอยู่นั้นจะเอาไว้ล่าเหยื่อ และฉีกเหยื่อให้ขาดเป็นชิ้น ๆ ก่อนกลืนเข้าปากเท่านั้นเองล่ะครับ

"ดวงตา" ของจระเข้ จะแบ่งออกเป็น 2 ภาค คือในเวลากลางวันและเวลากลางคืน ซึ่งเกี่ยวกับการหากิน และการล่าเหยื่อของมันด้วย คือในเวลากลางวัน บริเวณตาดำของมันจะเหลือเป็นแค่เส้นดำเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้น และมันชอบที่จะกบดานอยู่ไม่ออกหากิน

แต่ในเวลากลางคืน ตาดำของมันจะขยายออกเป็นวงกลมกว้างเต็มเบ้าตา สามารถมองเห็นได้ชัดเจนในความมืด จระเข้ส่วนใหญ่มักจะออกหากินในเวลากลางคืนเสมอ

และอย่าไปคิดว่า มันเป็นสัตว์ที่อุ้ยอ้าย เคลื่อนไหวเชื่องช้านะครับ

ความไวของมันนั้นว่ากันว่าขนาดเห็นนกบินผ่านมาใกล้ตัว มัน

สามารถที่จะกระโดดขึ้นงับจับมากินได้ทันทีเหมือนกัน ว่องไวแค่ไหนคิดเอาเองนะครับ

อาวุธที่ร้ายกาจที่นักล่าจระเข้ทุกคนกลัวกันมากที่สุด คือส่วนหางของมัน ที่มีแรงเหวี่ยงและแรงฟาดรุนแรงขนาดล้มต้นไม้ทั้งต้นได้ เอาเฉพาะแค่ฟันอันแสนคมกริบของมันเมื่อขบลงไปบนร่างของเหยื่อ จะมีแรงกดถึง 1200 ปอนด์/ตารางนิ้ว ซึ่งสร้างความตายมาให้เหยื่อได้ในทันที จากฟันแต่ละซี่ของมันนั่นเอง จระเข้มีฟันทั้งหมด 65 ซี่ เป็นฟันบน 30 ซี่ ล่าง 35 ซี่ ที่คงทนและแหลมคมมาตั้งแต่เกิด

ญาณพิเศษที่ว่องไว

จระเข้เป็นสัตว์ที่มีสายตาดีมาก สามารถที่จะมองได้อย่างรอบทิศทาง ไม่ว่าศัตรูหรือเหยื่อของมันจะเข้ามาทางทิศไหน รอบตัว และตรงผิวหนังบริเวณใต้ท้องก็มีประสาทรับความรู้สึกที่เร็วมาก โดยเฉพาะเรื่องของเสียงสัญญาณต่าง ๆ

เวลาที่มันลอยตัวอยู่ในน้ำมันจึงลอยขึ้นมาเพียงแค่ส่วนปลายจมูก ซึ่งเรียกกันว่า "ก้อนขี้หมา" นั้นเท่านั้นเอง

เพื่อป้องกันอันตราย จากศัตรูที่จะมาถึงตัวมัน

ญาณพิเศษอีกอย่างหนึ่งของมันคือ การหยั่งรู้ดินฟ้าอากาศได้ล่วงหน้า ไม่ว่าฝนจะตก ฟ้าจะร้อง หรือแผ่นดินไหว มันรู้ล่วงหน้าก่อนเสมอ ตัวอย่างที่เห็นกันแล้วอย่างเช่น จระเข้ที่สวนสัตว์ญี่ปุ่น เคยวิ่งกันพล่านกรงโดยไม่มีสาเหตุของความตกใจมาก่อน และอีกไม่กี่วันถัดมา ประเทศญี่ปุ่นก็เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งเป็นครั้งร้ายแรงครั้งหนึ่ง ในประเทศญี่ปุ่นเลยทีเดียว

ขนาดนักธรณีวิทยา...ยังยอมแพ้อยากจะเปลี่ยนมาเป็นนักสัตวศาสตร์แทน เพื่อศึกษาญาณพิเศษที่ว่านี้ของมัน

กับเวลาที่ใกล้...สูญพันธุ์

หนังจระเข้...ราคาแพงขึ้นทุกวัน!! เมื่อ 30 ปีก่อนตัวละ 1,500 บาท และถ้ามาถึงวันนี้ล่ะครับ ราคามันเป็นหมื่นเพราะประโยชน์นั้นเป็นทั้งเครื่องประดับ และเฟอร์นิเจอร์อันมีค่า...แก่เจ้าของหนังเหล่านั้น ชีวิตของมันใกล้เต็มทีแล้วที่จะสิ้นชาติ ทั้งในประเทศไทยเองและทั่วโลก

กฎหมายคุ้มครองสัตว์ที่ถูกกำหนดขึ้นโดยมนุษย์นั้น ช่วยอะไรมันไม่ได้มากมายเท่าไหร่เลย

การล่ายังคงดำเนินต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง...เกมเดิมพันแห่งชีวิต ที่ฝ่ายหนึ่งรุกไล่เพียงเพื่อผลประโยชน์ที่จะได้มา และอีกฝ่ายหนึ่งไล่ล้างด้วยการป้องกันตัว มันไม่ได้เป็นสิ่งที่สมดุลกันเลย

หยุดเถอะครับ...ก่อนที่วันข้างหน้า...ลูกหลานไทยจะได้รู้จัก "จระเข้" จากรูปภาพที่ยังพอมีหลงเหลืออยู่แต่เพียงในหนังสือเท่านั้น...

ชีวิตพิสดาร
ยอดคุณยาย

ภาพหนึ่งที่แสนจะจำเจของบรรดานักศึกษาและคณาจารย์แห่งวิทยาลัยเซนต์ โทมัสในเมืองเซนต์ปอล รัฐมินเนโซต้า อเมริกา ก็คือ หญิงชราคนหนึ่งเดินเข็นรถให้ชายหนุ่มวัย 20 เศษ ๆ นั่งมาฟังเล็คเชอร์แทบทุกวัน ตลอดระยะเวลา 5 ปีของหลักสูตรระดับปริญญาตรี

ใช่แล้ว หญิงชราผู้นั้นคือมิสซิส มาร์กาเร็ต บาร์นาร์ด วัย 70 ปี และชายหนุ่มบนรถเข็นก็คือ ริค แม็คคาร์ธี่ หลานชายของหล่อนเอง...ทั้งคู่จะมาวิทยาลัยด้วยกันโดยรถแวนคันหนึ่งซึ่งต่อพิเศษ เมื่อเข้ามาในเขตวิทยาลัยแล้วคุณยายจะเข็นรถพาหลานชายสุดสวาทลงมา แล้วเข็นพาไปเข้าเรียน

ริค แม็คคาร์ธี่ ปัจจุบันนี้วัย 25 ปีแล้ว เขาเป็นง่อยมาแต่กำเนิด เดินไม่ได้ และมือกับแขนก็ไม่ค่อยมีเรี่ยวแรง นอกจากนั้นประสาทตา ยังไม่ค่อยจะสมบูรณ์อีกด้วย เพราะอ่านหนังสือได้ช้ามาก และมักจะพร่าอยู่เสมอหลังจากอ่านหนังสือไปเพียงเล็กน้อย

ส่วนคุณยายมาร์กาเร็ตนั้น ตอนนี้อายุ 70 ปีแล้ว เป็นยายแท้ ๆ ของริค หล่อนเป็นแม่ม่าย หลังจากสามีเสียชีวิตเมื่อประมาณ 10 ปีก่อนแล้วก็ได้เข้ามาพำนักพักพิงอยู่กับลูกสาวคือแม่ของริคนี่เอง และด้วยความเมตตาสงสารหลานชายผู้อาภัพเพราะพิการทางร่างกาย หล่อนจึงได้เข้าปรนนิบัติช่วยเหลือ และมีส่วนมากที่สุดต่อความสำเร็จทางการศึกษาของริค

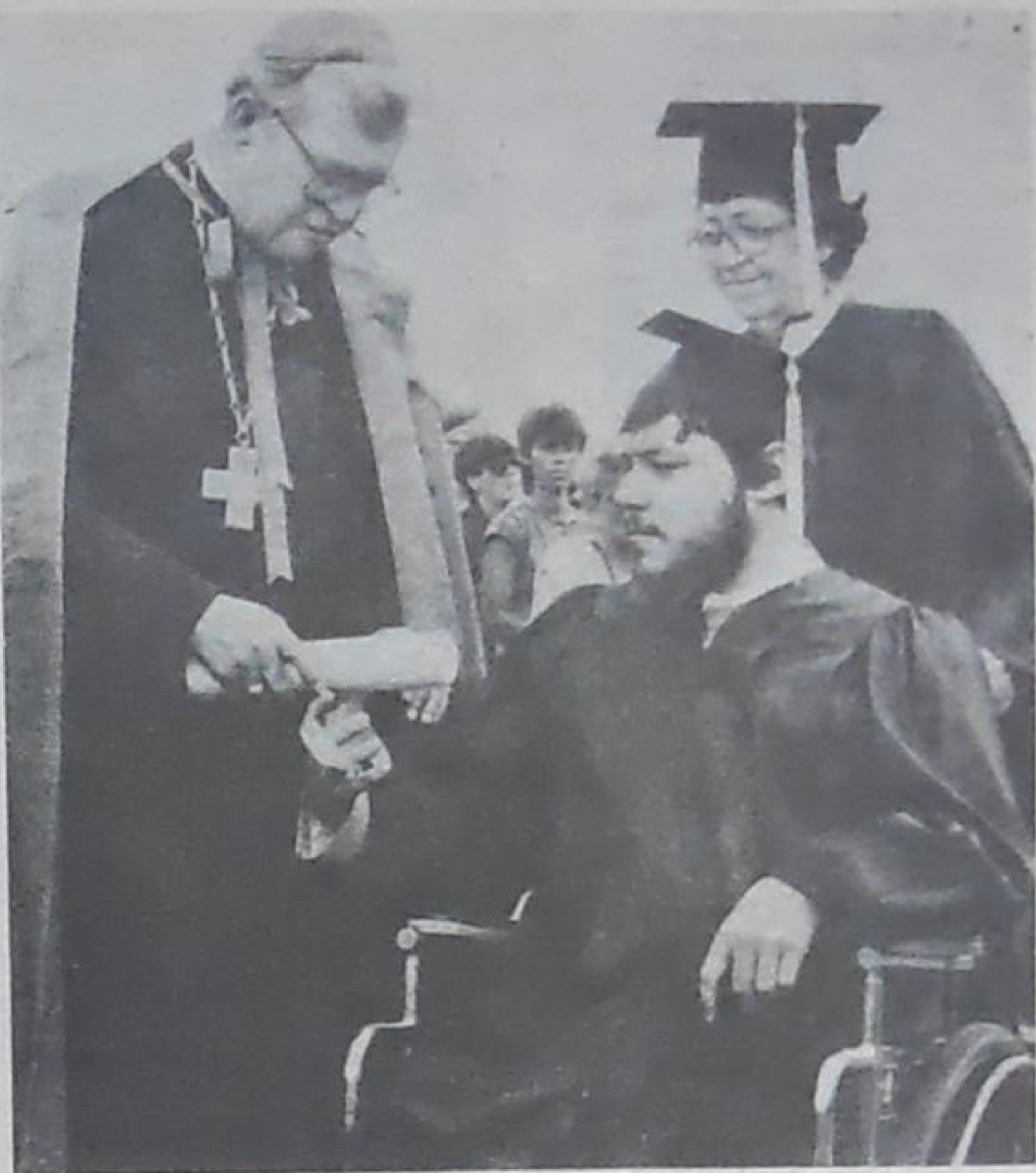
"ฉันเข้ามาช่วยริคในเรื่องการเรียนตั้งแต่ตอนที่เขาอยู่ไฮสกูลแล้วล่ะค่ะ ตอนนั้นเขาเรียนอยู่ที่โรงเรียนมัธยมในเมืองบลูมิง ตัน รัฐมินเนโซต้านี่แหละ สองปีสุดท้ายก่อนจบฉันได้ช่วยเขามากเกี่ยวกับการพาไปโรงเรียน และเป็นพี่เลี้ยงในการเรียนด้วย จนเขาจบการศึกษาขั้นไฮสกูล..." คุณยายเล่าภารกิจ "หลังจากนั้นฉันก็สนับสนุนให้ริคเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีด้านภาษาศาสตร์ (อังกฤษ) ในวิทยาลัยเซนต์ โทมัส ตามหลักสูตร 5 ปี และฉันก็อยู่เคียงข้างเขาตลอดเวลาค่ะ"

คุณยายมาร์กาเร็ตนอกจากจะเป็นธุระพาหลานชายง่อยมาเรียนเป็นประจำแล้ว ตลอดเวลา 5 ปีของหลักสูตรหล่อนยังอยู่เรียนคู่เคียงกับริคด้วย ประหนึ่งเป็นนักศึกษาคนหนึ่งนั่นเชียวล่ะ

หล่อนเป็นแขนขาของริคในการเดินทางมาเรียน

หล่อนเป็นมือที่คอยจดคำบรรยายแทนริค

หล่อนเป็นตาที่คอยอ่านหนังสือและตำรับตำราให้เขาฟัง

อาร์คบิชอป จอห์น โรช มอบปริญญาแก่ ริค แม็คคาร์ธี่ และมอบปริญญา (กิตติมศักดิ์) แก่คุณยายมาร์กาเร็ต ด้วย

"ผมเรียนหนังสือได้สำเร็จก็เพราะคุณยายของผมจริง ๆ..." หนุ่มริคกล่าวอย่างซาบซึ้ง "ทุกคืนคุณยายจะอ่านหนังสือให้ผมฟังประมาณ 200 หน้าหรือมากกว่านั้น ซึ่งถ้าผมอ่านเองคงต้องใช้เวลานานเป็นเดือน ๆ ไม่ใช่ผมอ่านไม่ออกหรือว่าโง่นะครับ แต่เพราะประสาทตาของผมแปรปรวน อ่านประเดี๋ยวเดียวก็พร่า ตาลายไปหมด อ่านได้ครั้งละไม่กี่บรรทัดก็ต้องพัก แต่คุณยายอ่านให้ผมอย่างนั้นผมจำได้เข้ากะโหลกเลยครับ"

นอกจากจะคอยอ่านหนังสือเรียนให้หลานชายง่อยฟังเป็นกิจวัตรทุกคืนแล้ว คุณยายมาร์กาเร็ตยังต้องอ่านและเขียนการบ้าน บทรายงาน ฯลฯ แทนริคอีกด้วย เพราะมือของเขาไม่ค่อยจะมีแรง ซึ่งหล่อนจะใช้เวลาตอนกลางคืนอย่างมานะอดทนเพื่อการเรียนของหลานชาย

"ฉันยินดีทำค่ะ..." คุณยายว่า "เพราะเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อย่างแท้จริง และฉันคิดว่าริคเสียเปรียบคนอื่น ๆ อยู่แล้วเกี่ยวกับสุขภาพร่างกาย หากเขามีวิชาความรู้ติดตัว เขาก็จะเป็นบุคคลที่มีค่าขึ้นมาได้ ฉันจึงยอมอดตาหลับขับตานอน ยอมเหน็ดเหนื่อยเพื่อให้เขาได้เรียนจนสำเร็จลุล่วงค่ะ และตอนนี้เขาก็ได้รับปริญญาตรีแล้วจริง ๆ"

ท่านผู้อ่านที่เคารพ... แน่ะ ทำซีเรียสซะเลย!

นอกจากริค แม็คคาร์ธี่ "ชายน้อย" แห่งมินเนโซต้าคนนี้จะได้รับปริญญาตรีแล้ว ปรากฏว่า ทางวิทยาลัยก็ยังได้ประสาทปริญญาบัตรกิตติมศักดิ์แขนงวิชาเดียวกันนี้ให้แก่ คุณยายมาร์กาเร็ต บาร์นาร์ด "ยอดคุณยาย" ด้วย

"โอ้...ฉันไม่เคยคิดมาก่อน

(อ่านต่อหน้า 54)

ผมนั้นอยู่เสมอ ๆ ไม่ต้องเปลี่ยนใหม่ให้สิ้นเปลืองกันบ่อย ๆ

เทคนิคอีกอย่างหนึ่งก่อนการโกนหนวดและเพื่อเป็นการรักษาความคมของใบมีดต่าง ๆ คือการที่จะโกนหนวดแต่ละที ต้องเอาสบู่มาทาให้ทั่วบริเวณนั้นก่อน สิ่งนี้จะช่วยรักษาความคมของใบมีดได้เยอะเลยนะคะ เพราะหนวดจะอ่อนตัวลงทำให้โกนง่ายขึ้น

คุณบุญยงค์ เอาความคิดนี้มาใช้ที่บ้านของแก ตอนแรกทดลองลับกับหนังสัตว์ก่อน แต่มันก็ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร เพราะใบมีดที่เรา ๆ ท่าน ๆ ใช้กันส่วนมากจะเป็นใบมีดยิลเล็ตสั้น ๆ ที่ใส่กับที่โกนหนวด

เมื่อลับกับหนังสัตว์ไม่ได้ คุณบุญยงค์ก็คิดล่ะค่ะ...ว่าจะลับกับอะไรดีหว่า ก็มาตกลงตรงฝ่ามือของคนเรานี่เอง เพราะหนังมือคนเรานั้น มันก็คือหนังเหมือนกัน ใช้วิธีลับกับสันมือแบบกลับไปกลับมาดูเลย ผลก็ปรากฏว่าความคมของใบมีดจะเพิ่มขึ้นประมาณ 20 - 90 % ทีเดียว

แล้วถ้าใช้วิธีนี้ใบมีดเพียงแค่ใบเดียวคุณสามารถที่จะใช้โกนหนวดได้เป็นปีเลยล่ะค่ะ ประหยัดมหายอดเลยนะคะ ใครจะลองดูก็ได้ค่ะ เรื่องแบบนี้วิเศษที่สุดเพราะไม่ต้องเสียเงินซื้อใบมีดบ่อย ๆ อย่างตัวคุณบุญยงค์เอง ตลอด 5 ปีที่ผ่านมาแกใช้ใบมีดเพียงแค่ 3 ใบ เท่านั้นเองค่ะ คุณลองดูซิคะ

วาดภาพตามเพลง

เขาเป็นจิตรกรในสาขาการวาดภาพคนหนึ่ง แถมยังเป็นอาจารย์สอนอยู่ในระดับ ปริญญาตรี ที่ มศว.พลศึกษาประสานมิตรอีกด้วยนะคะ

แต่เขาเป็นจิตรกรที่แปลกกว่าคนอื่น ๆ ที่เคยเห็นมาเลยล่ะค่ะ

เขาชอบวาดภาพขนาดใหญ่ลงบนบอร์ด...ไม่ใช่เป็นการวาดตามอารมณ์ หรือจำลองแบบธรรมชาติหรือของจริงสิ่งใด จากที่ไหนด้วยนะคะ

แต่เขาวาดจากเพลงค่ะ...

อาจารย์ ชาญชัย อินทรสุนานนท์ คือเขาคนนั้น

วิธีการวาดภาพของอาจารย์ท่านนี้ จะเปิดเพลงออกมาก่อน แล้วแกจะใช้มือเปล่า ๆ ของแกนี่เลยนะคะเป็นตัวที่สร้างภาพขึ้นมา จากสีพิเศษบางชนิด ที่แกผสมกับน้ำมันเพื่อการลบออกได้เป็นอย่างดี

พอเพลงเริ่มต้นขึ้นมา แกจะบรรเลงมือตามทันทีเลย นับว่าประหลาดสุดยอดเลยจริงมั๊ยคะ ปกติเพลงที่แกใช้เป็นประจำก็คือเพลงเขมรไทรโยค เพราะเป็นเพลงไทยที่มีลีลาการร้องซึ่งค่อนข้างยาวนานพอสมควรทีเดียว

แล้วเนื้อเพลงของเพลงนี้ส่วนใหญ่ยังบรรยายถึงธรรมชาติต่าง ๆ ได้อย่างไพเราะเพราะพริ้งอีกด้วยนะคะ

ไม่ว่าจะเป็น น้ำตก ต้นไม้ดอกไม้ป่า ฝูงปลาที่แหวกว่ายอยู่ในสายน้ำ รวมทั้งบรรดานกต่าง ๆ ที่สวยงามอีกด้วย

แต่ก่อนที่แกจะวาดนะคะ บนบอร์ดขนาดใหญ่ที่เห็นอยู่นี่ แกจะใช้วิธีละเลงสีรองพื้นลงไปก่อน

อย่างน้ำตกสายใหญ่ขาวฟู-

ฟองที่เห็นอยู่นั้น แกใช้ฝ่ามือปาดลงมาทีเดียวเองค่ะ เกิดเป็นน้ำตกได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ดอกไม้ พอเนื้อเพลงกล่าวถึงปั๊บ อาจารย์ชาญชัยวาดตามได้ทันทีเลยทีเดียว ส่วนที่ยากที่สุดของภาพตามเพลงเขมรไทรโยค คงเป็นส่วนของตัวนกนานาชนิดนี่เองล่ะค่ะ คือนอกจากจะปาดสีรองพื้นออกแล้ว ยังต้องใช้นิ้ว และเล็บจุ่มสี แต้มแต่ง เติมลวดลาย อันละเอียดต่าง ๆ เพิ่มเข้าไปอีกด้วยนะคะ

ทุกอย่างที่คุณเห็นอยู่ทั้งภาพนี้จะเสร็จสิ้นก่อนเพลงจบ ซึ่งใช้เวลาประมาณไม่กี่นาทีเท่านั้น

แกบอกว่าอารมณ์การวาดภาพของแกแบบนี้ พอฟังเพลงก็เกิดขึ้นทันทีเลย วาดเปล่า ๆ ไม่มีเพลงก็ไม่ได้ด้วยเหมือนกัน...น่าแปลกดีมั๊ยคะ

ขนมครก สุดพิเศษ

อาหารเช้าค่ะ...!! คนเราตื่นมาก็ยุ่งแต่เรื่องการกินการอยู่ทุกวัน

ยิ่งยุคนี้ด้วยแล้ว...ความรีบร้อนก่อนออกจากบ้านไปทำหน้าที่ของแต่ละคนน่ะ มีแน่ ๆ อยู่แล้วใช่มั๊ยคะ

อาหารเช้านี่สำคัญมาก...จะมีที่ผิดแผกแตกต่างกันออกไปก็ตรงความชอบของแต่ละคนนี่เอง

ใครถนัดอย่างไหนก็ว่ากันไป ไม่ว่าจะเป็นกาแฟ ข้าวต้ม ข้าวสวย...ฯลฯ

อาหารเช้าของคนไทยเรานี่ มีเยอะแยะจริง ๆ เลย และหนึ่งในบรรดาหลายสิบอย่างนั้นก็คือสิ่งที่เราเรียกกันว่า..."ขนมครก" นี่เอง

ที่เป็นแป้งหยอดใส่หลุม หวานๆ เค็ม ๆ มัน ๆ หยิบหม่ำทีละคู่เลย อร่อยกำลังเหมาะ

เชื่อแน่ว่าคุณทุกคน ต้องเคยรับประทานขนมครกกันมาบ้างแล้ว..

แต่ขนมครกเจ้าหนึ่ง ที่ตามไปดูเอามาแนะนำกันวันนี้คุณต้องไม่เคยเจอมาก่อนแน่เลยค่ะ เพราะเป็นขนมครกที่แสนพิเศษสุด

มากันเป็นชุดเลยค่ะ คือขายกันเป็นแผ่นที่แกะออกมาจากกระทะ

ผิดกับเจ้าอื่น ๆ ที่ต้องมานั่งแคะกันทีละฝา นับขายกันเป็นชิ้นเป็นคู่ แต่ขนมครกแพนี้ ขายทั้งแพเลย คนซื้อต้อง

ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน.

ไม่ว่าของสิ่งนั้นจะเป็นของใคร

ไม่ว่าของสิ่งไหนจะเป็นของคุณ..

ถ้าหากเรารู้...เราจะตามไปดู...

รวมสังเกตการณ์โดย... "สุนทรียา"

เชิญสัมผัสกับตามไปดูได้ทุกทิศทั่วไทย
กรุงเทพฯและภาคกลาง-วันอาทิตย์ ช่อง 9 อสมท. เวลาบ่าย 2 โมง-บ่าย 3
ภาคอีสาน-วันอาทิตย์ ช่อง 4, ช่อง 5, ช่อง 9 ช่อง 10 เวลา 9 โมงครึ่ง-10 โมงเช้า
ภาคเหนือ-วันอาทิตย์ ช่อง 8 ลำปาง เวลา 11 โมงถึง 11 โมงครึ่ง
ภาคใต้-วันอาทิตย์ช่อง 10 เวลาบ่าย 3- บ่าย ช่อง 7 สุราษฎร์เวลา 11 โมง—เที่ยง ช่อง 9 ภูเก็ตเวลาเที่ยง-บ่ายโมง

7 วันที่แสนรวด ริว สำหรับคนทำหนังสือ คนทำโทรทัศน์ และแฟน ๆ ของเราทั่วประเทศผ่านมาครบรอบอีกครั้งหนึ่งแล้วนะคะ

ความมันส์ทุกรูปแบบในอาทิตย์นี้เต็มเหยียดอีกเช่นเคย สำหรับนวลนาง และตามไปดู ไม่ต้องบอกก็รู้กันอยู่แล้ว ผลงานของเราการันตีได้เสมอตลอดช่วง 2 ปีกว่า ๆ ที่ผ่านมา

ตู้ ปณ. 10 1029 กรุงเทพฯ 10311 ค่ะ....ย้ำกันเป็นบางอาทิตย์สำหรับท่านที่ต้องการส่งเรื่องราวเด็ด ๆ มาแลกทองเส้นละ 2 สลึงเอาไปใส่คอ บางเส้นอาจจะมาจาก "นิตยสารหัวใจรัก" ที่ใจป้ำแจกทองในรายการนี้ด้วย

อย่าลืมนะคะ...เชิญพบกับความมันส์จากตามไปดูในอาทิตย์นี้ได้เลยค่ะ

ใช้มือลับมีด

ได้ยินชื่อเรื่องนี้ชักหวาดเสียวแล้ว...

อะไรกันจู่ ๆ จะมาใช้มือเอาไป "รองรับ" คมมีดที่แสนคมกริบ "รองรับ" อย่างเดียวไม่ว่า นี่จะ "ลับ" เข้าให้เสียอีก

ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรง กับคุณผู้ชายโดยเฉพาะเลยนะคะ

ใบมีดที่เป็นพระเอก ที่จะต้องมาลับกันในเรื่องนี้ เป็นใบมีดโกน ที่ผู้ชายเอาไว้ใช้โกนหนวดโกนเครา นี่เองล่ะค่ะ

เคยสังเกตกันมั้ยคะ ว่าใบมีดโกนหนวดของคุณแต่ละคนน่ะ ใบหนึ่ง ๆ มันใช้ได้นานขนาดไหน อย่างมาก แค่ 3-4 ครั้ง เท่านั้น ใบมีดก็ทื่อ...ขาดความคมกันหมดแล้ว

ต้องซื้อต้องเปลี่ยนใหม่ สิ้นเปลืองกันอีกแล้ว ใบมีดโกนพวกนี้เราต้องสั่งเข้ามาจากเมืองนอกเมืองนากันด้วย เงินตราทั่วประเทศมันรั่วไหลออกไป เพราะเรื่องนี้ ไม่รู้ปีละกี่ร้อยล้านบาท ตามจำนวนประชากรเพศชาย ที่มีอยู่ในเมืองไทยทั้งหมด

คนที่ตระหนักถึงเรื่องนี้ดีที่สุด ไม่ใช่ใครที่ไหนหรอกค่ะ คุณบุญยงค์ คำวิขัยนี่เอง

แกเล่าให้เราฟังกันว่าแกคิดถึงเรื่องใบมีดโกนหนวดนี่มานานแล้ว ประกอบกับที่มีญาติเป็นช่างตัดผมอยู่แล้ว

เวลาแกไปที่ร้านญาติ สังเกตเห็นว่า มีดโกนของช่างตัดผม จะคมกริบอยู่เสมอ ทั้งๆ ที่เป็นใบเก่า

เพราะเขาใช้วิธีลับใบมีดกับหนังซึ่งแขวนอยู่กับเก้าอี้ตัด

แบ 2 มือ เพื่อถือกลับบ้านกันด้วยนะคะ

เจ้าของผลิตภัณฑ์แปลกประหลาดรายนี้คือคุณ "สุรัตนา เติมพงพันธ์"

แกเล่าให้ฟังว่าทำได้ประหยัดและรวดเร็วด้วยนะคะ ไม่ต้องเสียเวลามาทำความสะอาดเตาขนมครกที่มีแป้งติดเกราะกรังนั้นด้วย

เพราะถ้าหยอดและขายกันทีละฝา มันก็ต้องเสียเวลามาขูดมาแคะเอาแป้งขนมครกที่ติดอยู่ก่อนหน้านั้นออกอีก ลอกกันเป็นแพแบบนี้สะดวกกว่าเป็นไหน ๆ

ไม่ใช่มีรสเดียวด้วยนะคะ มีถึง 5 รสด้วยกันทีเดียว ทั้งข้าวโพด , ลูกเดือย , สับปะรด...ฯลฯ

ใครจะสั่งแบบรสเดียวในแต่ละหลุมก็ได้ หรือเล่นแบบเกาเหลาทุกอย่างรวมมิตรกันไปเลยก็ได้

สนนราคาก็เพียงแค่แพละ 6 บาทเท่านั้นเอง

เวลารับประทานก็แยกชิ้นกันเอาเอง จะฉีกเอาหรือใช้มีดผ่าแบบขนมเค้กนั้นก็ได้ค่ะสะดวกดีเหมือนกัน

ก็เป็นสิ่งแปลกอีกสิ่งที่ตามไปดูเอามาบันทึกไว้นะคะ ใครที่สนใจหรือขายอยู่ก่อนแล้วจะลองดัดแปลงมาเป็นแพแบบนี้ดูบ้าง เพื่อให้ลูกค้าเปลี่ยนบรรยากาศในการกิน ก็ไม่เลวเลยจริงมั้ยคะ

ธนาคารสามล้อเคลื่อนที่

เมื่อเทคโนโลยีต่าง ๆ เจริญรุดหน้าขึ้น

ผลพลอยได้ต่าง ๆ ที่ตามติดมา..ก็อย่างว่าล่ะค่ะ ต้องดีตัวให้เสมอกัน...ตามความก้าวหน้าต่าง ๆ นั้นไปด้วย

อย่างเรื่องของธนาคาร สถานที่รับฝากเงินของคุณ ๆ นี่ก็เช่นกันค่ะ

แต่ก่อนอาจจะเป็นแค่ธนาคารธรรมดา ๆ ที่ยังไม่เจริญก้าวหน้ามากนัก...ต่อมากิจการประเภทนี้ก็ขยายตัวตามไปเรื่อย ๆ มีเครือข่ายกว้างขวาง ไม่ใช่เพียงแค่แต่ในประเทศเท่านั้น ยังก้าวไกลสามารถเบิกจ่ายไปได้ทั่วโลก

แม้แต่ในประเทศเอง..ก็เร็วจี๋ เพราะมีเงินด่วน ที่สามารถใช้เพียงแค่บัตรพลาสติกเพียงใบเดียวแทนเงินได้

นี่คือเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ปี ก่อนหน้านี้เองนะคะ

เพราะมีคอมพิวเตอร์เข้ามามีส่วนร่วมด้วย ในกิจการธนาคาร

คราวนี้ยิ่งเจริญรุดหน้าไปด้วยความรวดเร็ว มากยิ่งขึ้นล่ะค่ะ จะเรียกว่าเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วของธนาคารก็ย่อมได้

ตอนนี้ยังไม่มีให้เห็นกันโดยทั่วไปหรอกนะคะ...แต่ตามไปดูไปเจาะมาบอกกล่าวกับคุณ ๆ ก่อนใครเลย

เขาเรียกกันว่า..."ธนาคารสามล้อเคลื่อนที่" ค่ะ

มันเป็นอย่างนี้ได้ยังไงกันหว่า...คือธนาคารสามล้อเคลื่อนที่นี่ก็คือรถสามล้อ ตุ๊ก ๆ ป๊อก ๆ แบบดั้งเดิม ไทยแท้แต่โบราณของเรานี่เอง

แต่มีพิเศษตรงที่ดัดแปลงออกไป ต่อตัวถังให้เป็นตู้กว้างใหญ่เหมือนรถตู้โดยทั่วไป เจ้ารถสีเทา ๆ ลว่างไลว อย่างที่เห็นกันอยู่ในภาพข้าง ๆ นี้ล่ะค่ะ

ภายในเป็นที่บรรจุตู้คอมพิวเตอร์ สำหรับการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศโดยอัตโนมัติกันเลย

จากฝีมือการริเริ่ม ของธนาคารกรุงเทพค่ะ...!!

ต่อขึ้นมาโดยอู่จงเฮงการช่าง เจ้าเก่าที่มีฝีมือในวงการสามล้อ ช่างเครื่องคือคุณบุญทิ้ง พุ่มม่วง ...ช่างประกอบตัวถังคือคุณหว่ากิ๊กแซ่หยิบ....ซึ่งรวมค่าอุปกรณ์และเครื่องยนต์ในการต่อแล้วก็ตกประมาณ 40,000 บาทล่ะค่ะ ไม่รวม

ค่าแอร์และคอมพิวเตอร์ข้างใน ซึ่งเป็นหลาย ๆ ล้านบาท

รถสามล้อธนาคารเคลื่อนที่คันนี้ ในโอกาสต่อไปจะทำหน้าที่ตระเวนเปิดบริการทั่วไป แบบรถไปรษณีย์เคลื่อนที่ยังไงยังงั้นล่ะค่ะ...รอใช้บริการกันต่อไปก็แล้วกันนะคะ รับรองอีกไม่นานเกลื่อนกลาดทั่วกรุงแน่ ๆ ค่ะ...เพราะต่อออกมาทั้งหมดถึง 9 คันด้วยกัน

เทียนมหัศจรรย์

เคยเห็นเทียนที่ไหนที่มีรูปร่างแปลกประหลาดแบบนี้กันบ้างมั้ยคะ

แถมยังแปลกตรงที่ว่าเทียนแบบนี้เราไม่ได้เอาไว้จุดใช้ ให้แสงสว่างอะไรกันด้วย

คือจริง ๆ แล้วเรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องราว ของโหราศาสตร์ และไสยศาสตร์ด้วยนะคะ เขาเรียกกันว่า "เทียนไชยเศรษฐี" และ "เทียนไชยศิริมงคล" ค่ะ

ผู้ที่เป็นเจ้าของและหล่อออกมา จนให้เราได้รับรู้กันในวันนี้คือ อาจารย์เลิศ เตโชทิพย์ อยู่ที่เขตยานนาวา ในกรุงเทพฯนี่เอง

เทียนทั้ง 2 แบบนี้มีความพิเศษในคุณสมบัติ ตรงที่ว่าสามารถบอกเหตุล่วงหน้า สำหรับคนที่มีไว้บูชา ได้ด้วย

แถมยังเป็นเทียนที่มีรูปร่างสวยงาม ที่บอกว่าห้ามจุดบูชานั้นเพราะกฎเกณฑ์ที่เป็นมาแต่ดั้งเดิมนั้นว่ากันมาว่า ถ้าใครจุดเทียนทั้ง 2 ชนิดนี้แล้ว ภายในบ้านเรือนของคนเอง จะเกิดเหตุทะเลาะวิวาทกันค่ะ

แต่ก็มีวิธีแก้ไข โดยการนำเอาเทียนพวกนี้ไปลอยน้ำทิ้งในแม่น้ำ เหตุร้ายต่าง ๆ สามารถจะหมดไปได้ในเวลาอันรวดเร็ว

ที่บอกว่าเทียนทั้ง 3 ชนิดนี้ สามารถบอกเหตุร้ายต่าง ๆ ได้

สำหรับผู้ที่บูชาจะทราบได้จากปรากฏการณ์ที่เปลี่ยนไปในทางแปลก ๆ ของเทียนเหล่านี้นั่นเองล่ะค่ะ

พอรู้ตัวเช่นนี้ก็นำเทียนเหล่านี้ไปลอยน้ำ...เหตุร้ายต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นจะเบาบางลดน้อยลงไปได้

อาจารย์เลิศเล่าให้ฟังว่าเทียน

พวกนี้บรรดาพ่อค้า แม่ค้าต่าง ๆ ชอบที่จะเช่าไปบูชากันมากเลย เพราะเกี่ยวกับเรื่องการทำมาค้าขึ้น

วิธีการทำเทียนแบบนี้เป็นความลับมาก แกยินยอมให้พี่ซังและคนบางคนเข้าไปดูภายในเป็นการเฉพาะเพียงแค่ไม่กี่คนแค่นั้นเอง พี่ซังเล่าให้ฟังว่า อาจารย์เลิศแกจะนำเทียนต้นใหญ่พอสมควรเลยนะคะมาหักตรงหัวออกเล็กน้อย ต่อจากนั้นก็จุดไฟแล้วเอากลีบบัวมารองรับน้ำตาเทียน เพื่อให้น้ำตาเทียนนั้นแข็งและเป็นรูปสวยงาม เอาเทียนอีกต้นมาจุดเพื่อให้ทั้งสองส่วนเชื่อมต่อกัน จนเป็นเทียนเล่มเดียวกันอย่างสวยงาม

ค่าบูชาของเทียนไชยเศรษฐีและเทียนไชยศิริมงคลนี้ต้นละ 599 บาทขึ้นไปค่ะ คนที่จะบูชาไปได้ต้องให้อาจารย์แกตรวจดูดวงชะตาก้ากับให้ก่อนด้วย นอกจากนั้นอาจารย์เลิศยังมีเทียนเฉพาะกิจในพิธีการอื่น ๆ อีกด้วย

ใครสนใจก็ติดต่อแกได้เลย ที่ 1622/9 ซอยชุมสายโทรศัพท์เก่า ตรอกจันทน์ยานนาวา

ตามไป (แอบ) ดูดารา "อึ๊บ" กัน

เวย์น รอเจ้อร์สกับ เอมี เฮิร์ส สองคนดังผู้หนีข่าวคาวไม่พ้น

เกิดมาเป็น "คนดัง" ที่อยู่ในสายตาและความสนใจของมหาชนนี่ก็ลำบากพิลึกล่ะคุณเอ๋ย

จะทำอะไรสักหนสักทีก็ต้องระมัดระวังตัวแจไปเลย พลาดพลั้งเป็นข่าวขึ้นมา มีหวังถูกแฉโพยอ่วมอรทัย อนาคตอาจจะดับวูบไปอย่างไม่คาดฝัน

ไม่ต้องดูอื่นไกลหรอก ก็รายคุณพี่แกรี่ ฮาร์ต นั่นยังไง คอดหลบเมียไปกกอีสาวนางแบบชั้นปลาย ๆ แถว เข้าสองวันกับหนึ่งคืนเท่านั้นแหละ หนังสือพิมพ์ตีข่าวระลอกเดียว ต้องรีบถอนตัวออกจากการแข่งขันชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาไปอย่างอาลัยอาวรณ์ เหตุเกิดไปเมื่อก่อนสงกรานต์ปีนี้เอง นี่เป็นอุทาหรณ์ที่เจ๋ง ๆ สำหรับ "คนดัง" ที่ชอบล้อเล่นกับเรื่องคาว ๆ พังเอาง่าย ๆ จะบอกให้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอเมริกาแล้วถือกันมากเรื่องความอบอุ่นในครอบครัว...ถ้ายังโสดทั้งคู่ไม่เป็นไร จะฟาดฟัดสะบัดเดชกันเละตุ้มเป๊ะแค่ไหนไม่มีใครแยแส แต่ถ้าทั้งคู่หรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดยังเป็นคู่สมรส "ตามกฎหมาย" ของใครอยู่ล่ะก็ สังคมอเมริกันรังเกียจนัก หากไปทำลำส่อน

พวกดาราดัง ๆ ของมะริกาเวลาจะมีเมียใหม่หรือมีผัวใหม่จึงต้องรีบ ๆ ฟ้องศาลขอหย่าขาดจากคู่เก่าของตัวเสียก่อน ไม่ยังงั้นเจอปัญหา "รักซ้อนซ่อนพิษ" เข้าให้ เสียผู้เสียคนเสียอนาคตชนิดกู่ไม่กลับเลยเชียว

บางคนก็ "ปอดแหก" จนเกินเหตุ ทั้ง ๆ ที่เป็นโสดทั้งคู่ รักกันดูดดื่ม แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน เวลาจะ "อึ๊บ" กันทีต้องถ่อสังขารไประบายความคึกกันถึงนอกประเทศ

อย่างรายยอดชายนายเวย์น รอเจ้อร์ส ดาราหนังใหญ่ของฮอลลีวู้ด กับแม่สาวเอมี่ เฮิร์ส เจ้าของรายการ "กู๊ด มอร์นิ่ง อเมริกา" ทางทีวี. ก็คล้าย ๆ กับรายการล้างหน้าไก่ เอ๊ย "รับอรุณกับอรุณโรจน์" ของทีวี. บ้านเรานี่แหละ...ทั้งคู่รักใคร่กันมาหลายปีแล้ว และก็คงจะกระมิดกระเมี้ยนเล่นหยอดหลุมมั่งจ้ำจี้มั่งกันมานานแล้วด้วย...แต่ยังไม่ได้แต่งงานกันตามกฎหมาย

เหตุที่ยังไม่ "ตีทะเบียน" กันจะมีเหตุผลกลใดใครจะไปรู้ล่ะ อาจจะไม่พร้อมในแง่ใดแง่หนึ่ง หรือว่ากลัวคะแนนนิยมจะตกก็ได้ แล้วแต่จะคิดกันไป

ที่นี้เวลาจะ "อึ๊บ" กันให้เป็นงานเป็นการ เป็นล่ำเป็นสัน ก็เลยต้องแอบ ๆ ซ่อน ๆ ไม่อยากให้เป็น "ข่าวคาว" ว่ายังงั้นเถอะ

สองคู่ชู้ชื่นนี่ก็คงจะคอด ๆ ไปตะดิ้งโหน่งกันอย่างลับหูลับตาคนหลายหนแล้วล่ะ แต่ไม่มีใคร "ตามไปดู" เรื่องก็เลยเงียบ ๆ อยู่

แต่คราวนี้เกิดเป็นข่าวอื้อฉาวขึ้นมาน่ะซีคุณเอ๋ย!

อุตส่าห์แอบ ๆ ขึ้นเครื่องบินออกจากอเมริกาไปนัดเจอกันที่เมืองตากอากาศริเวียร่าในประเทศฝรั่งเศสแล้วนะ ผู้สื่อข่าวยังเสือกตามไป "แอบดู" จนได้

แหม ความลับแตกดังโพล๊ะเลยคะร้าบ เพราะทั้งคู่พักอยู่ด้วยกันในโรงแรม แถมลงนามในทะเบียนผู้เข้าพักว่า

"มิสเตอร์กับมิสซิส รอเจ้อร์ส" ซะด้วย เก๋ไปเลย

ผู้สื่อข่าวเจอหลักฐานขึ้นเบ้อเร่อเท่อเข้ายังงี้ก็ลุยต่อทันที โดยเจาะจากแหล่งข่าวที่ใกล้ชิด (คนปูเตียงของโรงแรมน่ะซี้ จะมีใครวะ) ได้ความว่า

"ทั้งสองคนเช็คอินเข้ามาพักในนามสามีภรรยาฮะ มาพัก 3 วัน 3 คืน เอ้อ ก็คงสุขภาพดีทั้งคู่แหละ ผ้าปูที่นอนยับเยินไปหมด...กิริยาท่าทางของเขาหรือฮ้า ก็ดูรักใคร่อี๋อ๋อกันมากนี่ ลงเล่นน้ำทะเล แล้วก็ขึ้นห้อง ไปเดินช้อปปิ้ง แล้วก็ขึ้นห้อง ลงไปกินอาหารแล้วก็ขึ้นห้อง วุ้ย! เวียนหัวเลยฮะ"

แหล่งข่าวว่ายังงั้น แต่เชื่อมากก็ไม่ได้หรอกครับ เพราะเสี่ยเวย์นของเราอายุปาเข้าไป 54 แล้ว ส่วนอาซ้อเอมี่ก็ไม่ใช่น้อย 39 แน่ะ จะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนมา "ขึ้นห้อง" กันบ่อย ๆ ถึงขนาดนั้น จริงแมะน้า

แต่จะกี่ครั้ง ถี่หรือห่าง ไม่ใช่สาระสำคัญของ "ข่าว" หรอกครับ

ผู้สื่อข่าวได้หลักฐานหมดแล้วก็บินกลับไป "ง้างกำปั้น" รออยู่ที่ฮอลลีวู้ด

พอสองคู่ชู้ชื่นโผผลถึงอเมริกาเท่านั้นแหละ ผู้สื่อข่าว (จอมเสือก) ทะลวงคำถามโป๊ะเข้าว่า

"เมื่อไหร่จะแต่งงานกันตามกฎหมายครับคุณ"

"เอ้อ..." เสี่ยเวย์นอึก ๆ อัก ๆ แล้วตอบว่า "อีกไม่นานนี่แหละครับ

(อ่านต่อหน้า 54)

ตะลุยดงเซ็กซ์

คลับผู้หญิงสวิงสุดเหวี่ยง

ภาพที่เห็นอยู่นี้ตีพิมพ์ในแม็กกาซีนมะริกันประเภทแนะแหล่งเที่ยวเสยียวสยิวทำนองนี้แหละ

เป็นมุมสนุก ๆ ใน "คลับผู้หญิง" ที่เสนอบริการสำหรับคุณเธอโดยเฉพาะ แต่ก็มีสิทธิ์พาเพื่อนชายไป

นะครับ ทว่า ส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้หญิงตั้งแต่วัยสาวเต็มตัวขึ้นไปจนถึงสาวเทื้อเหลือเดนคัดนั่นแหละ

"เสรีภาพทางเพศของเราเปิดกว้างขึ้นทุกวัน..." สาวนักเที่ยวคนหนึ่งว่ายังงั้น จิบค็อกเทลสีสวยดีกรีอ่อน ๆ แล้วฉะอ้อนต่อ "เหมาะสำหรับสาวโสดค่ะ เพราะว่าไม่มีคู่นัดที่จะพาเที่ยวกัน ก็ต้องมาเอง ถ้าหากจะเข้าไปในคลับในบาร์ทั่ว ๆ ไปก็ดูจะไม่เหมาะและปล่อยตัวปล่อยใจให้เต็มที่ไม่ได้ ต้องคอยแคร์สายตาของคนอื่น ผิดกับเข้ามาในคลับที่บ่งบอกว่าเป็นของพวกเราเหล่าผู้หญิงโดยเฉพาะยังงี้...ซ่าส์ได้เต็มที่ไม่มีใครขัดหูขวางตากัน มันส์จริง ๆ ค่ะ"

ก็น่าจะเป็นความจริง

เพราะในคลับอย่างนี้ตกดึก ๆ จะมีโชว์พิเศษ คืออะโกโก้ผู้ชาย ใช้หนุ่มฉกรรจ์หุ่นล่ำสัน หน้าตาคมเข้มเต็มมาดแมน เป็นตัวเต้นอยู่บนเวที ตามจังหวะเพลงที่เร่าร้อน

"หนุ่มนักเต้นที่นุ่งน้อยห่มนิดทำให้จิตใจของพวกเราคึกคัก และถ้าใครถูกใจเราเราก็จะให้รางวัลโดยเอาแบงก์ดอลลาร์ไปเสียบไว้ที่เป้ากางเกงบิกินี่ของเขาและถ้าอยาก

ให้เขากระโดดลงมาเต้นรำกับเราก็ไม่ยากยัดเข้าไปหลาย ๆ ใบเป็นได้เรื่องค่ะ อ๋อ...การหิ้วไปนอนด้วยน่ะหรือคะ ก็อ๊อฟได้เหมือนพวกคุณหิ้วอีตัวในคลับผู้ชายนั่นแหละค่ะ"

"คลับผู้หญิง" เป็นที่รู้กันว่ามีมากในอเมริกา และคนเที่ยวบางคนก็เป็นพวกหนีผัวมาสนุก ส่วนมากเป็นพวกที่ผัวไม่เอาไหนแล้ว ให้ความสุขทางเพศไม่ได้ หรือให้ไม่จุใจ

"ต้องเห็นใจพวกเราบ้างนะคะ" สาวนักเที่ยวอีกคนหนึ่งออดอ้อน "การมาสนุกโดยการดื่มและดิ้นและดูอย่างนี้ทำให้เราหายตึงเครียดได้ และกลับบ้านเราก็เป็นเมียที่ดีของเขาต่อไป หรือว่าจะให้พวกเราหาทางออกด้วยการเล่นชู้คะ?"

ก็เป็นคำถามที่ดีนะครับ เอ้า...ผู้ชายเราต้องใจกว้างหน่อยแล้วล่ะครับ ถ้าไม่อยากถูก "สวมเขา"

ครั้งแรกของหนุ่มสาว

ท่านที่มีประสบการณ์ประทับใจเกี่ยวกับชีวิตพิศวาสของท่านในครั้งแรก สุขซ่านหรือแสนเศร้าอย่างไร ขอเชิญเล่ามาลงในหน้านี้ เพื่อความบันเทิงร่วมกัน ทุกเรื่องที่นำลงมีค่าตอบแทนเรื่องละ 100 บาท

ทำมุม

รับการละเลงลิ้นของผมอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย พร้อมกับใช้มือจิกที่ศีรษะของผมแน่น และยิ่งเนิ่นนานไป จากปทุมถันมาสู่เนินเนื้อ พิมก็ยิ่งครางหนักขึ้น

"...โอ๊วว ช..ช่วย พิมด้วย ร..ระ..เร็ว หน่อย พิม ท..ทน ไม่ไหว..ละ...แล้ว..."

ผมจัดแจงถอดกางเกงออก และค่อย ๆ ดันขาเธอขึ้นแยกออกจน "ทำมุม" พอดีแล้ว และมองเห็นเส้นชัยอยู่ข้างหน้า จึงสวมวิญญาณจ๊อกกี้โขยกอย่างเต็มที่ จนนางม้าสาวอย่างพิมละห้าน กระดกก้นรับด้วยความเสียวสุดขีด ภายในรอยแยกนั้น เริ่มมีอาการตอดตุบ ๆ เป็นจังหวะ

พิมกอดผมแน่น พร้อมกับหวีดร้องออกมาด้วยความสุขสม ผมโขยกตามอีกสามสี่ครั้งก็ถึงสวรรค์เหมือนกัน เรานอนกอดกันจนหายเหนื่อยก่อนที่จะพากันขึ้นสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง...

พรมจูบ

ผมอีกคนในจำนวนหลายคนที่ติดตามหนังสือนวลนาง ตั้งแต่ราคา 18-20 บาท และผมมีประสบการณ์ครั้งแรกที่พอจะเล่าให้ฟังได้ มันช่างติดตรึงใจผมตลอดมา

เริ่มจากผมเป็นเด็กบ้านนอก ซึ่งในหมู่บ้านนั้น ผมกับเพื่อน 4-5 คน รู้สึกว่าฐานะพอใช้ได้ เพราะตอนนั้นเรียนหนังสืออยู่ ปวช.1 ผมกับเพื่อนก็ต้องพยายามศึกษาเรื่องเพศมาเรื่อย ๆ ไปเที่ยวผู้หญิงก็ไม่เข้าท่า จึงพยายามจีบหาของใหม่ คิดในใจว่าเราต้องฟันผู้หญิงใหม่ ๆ ให้ได้ ซึ่งเพื่อนและผมก็หาจนเจอละครับ

ผมเจอผู้หญิงคนนั้นต้องชะตากันมาก เธอชื่อเดือน เป็นคนอยู่หมู่บ้านติด ๆ กันกับบ้านผม เธอเป็นคนที่มาทำงานกรุงเทพฯ เดือนหนึ่งกลับบ้านที บางครั้งผมก็ตามเธอมากรุงเทพฯ

ความสนิทสนมการทุ่มเทของผมทำให้เธอเชื่อใจสนิทมีความไว้ใจผมมากขึ้น ขนาดขาดเรียนผมก็ยังทำเพื่อต้องการเผด็จศึก พอคบกันมาเรื่อย ๆ จนเวลาผ่านไป 2 เดือน ผมก็ได้แค่กอดจูบเธอเท่านั้น

และแล้วเมษายนเป็นเดือนแห่งสงกรานต์ ผู้หญิงบ้านนอกมักขึ้นไปเยี่ยมเยือนบ้านและเที่ยวงานสงกรานต์กัน แล้วเดือนก็ขึ้นไปเหมือนกับผู้คนทั่วไป เมื่อเดือนไปบ้านแล้ว ผมก็แวะไปเที่ยวหาเดือนบ่อย ๆ และชวนเธอไปเที่ยวงานสงกรานต์ที่บ้านผม ซึ่งตอนกลางคืนเขามีมหรสพมากมาย

จากนั้นผมก็พาเดือนเที่ยวตลอดจนถึงตี 2 เดือนจึงชวนบอกให้ผมไปส่งบ้านของเธอ ผมก็บอกว่านอนบ้านผมก็ได้ แต่เดือนไม่ยอม บอกว่าอายพ่อ-แม่ผม ผมจึงได้พาเดือนไปส่ง บ้านของเธอ ซึ่งระยะทางประมาณ $1\frac{1}{2}$ กม. เราเดินไปพอออกนอกงานคนก็มีน้อยตามรายทางแรก ๆ ผมก็กอดเอวเดือนคิดในใจต้องเผด็จศึกให้ได้

เดินไปเรื่อย ๆ จนถึงป่าข้างทางผมก็พูดว่า "เดือนถ้าพี่จะแต่งงานกับเดือนพี่ขอมัดจำได้มั้ยล่ะ" เดือนนั้นไม่ตอบมองหน้าผม และผมจึงหยุดก้มจูบเดือนที่ปาก แล้วก็เดินหลีกเข้าป่าข้างทางเดือนก็ไม่ขัดขืน

จากนั้นผมก็เริ่มพรมจูบเดือนที่ปาก ซอกคอ ติ่งหู และเลื่อนต่ำลงไปถึงฐานนม มือผมก็ไม่อยู่สุข ลูบไล้ไปตามก้นและล้วงเข้าไปในกางเกงของเดือน ปลดขอกางเกงขึ้นนอกแต่เดือนเอามือมาตะปบไว้เสียงเดือนครางแล้วพูดไม่รู้ว่าอย่างไร ขาเดือนหนีบไว้แน่น แต่ผมพยายามจูบอีกตามใบหน้า ตัว ซอกคอ ปาก แล้วจึงปลดยกทรงออก ใช้ไปตรงฐานดูดหัวนมใช้ฟันขบคยี้ดอกบัวของเดือน แล้วเดือนก็ค่อย ๆ อ่อนทอดลงกับพื้นดินนั้นผมตามติดโดยใบหน้าไม่ยอมออกจากดอกบัวเธอเลย หน้าผมต่ำลงมาบริเวณท้องน้อยใช้ปากกัดขอกางเกงออก

เดือนพยายามจะดึงหัวผมขึ้นข้างบน แต่เมื่อหัวผมขึ้นมาข้างบนจูบปากเธอ มือผมก็ได้ไปลูบตรงเต่าที่เธอห่วงและหวงแล้วค่อยใช้นิ้วแหย่เข้าไปในปากเต่า ซึ่งตอนนี้เดือนได้ยกก้นขึ้นพร้อมแอ่นให้ผม ผมจึงรูดกางเกงออก มือก็ลูบเต่าข้าง ขย้ำบัวเธอข้างหนึ่ง ปากก็จูบ

เดือนทั้งดิ้นทั้งแอ่น ผมสังเกต

เห็นเดือนจะทนไม่ไหวแล้วเพราะน้ำตาเต่าเธอไหลออกมาแล้ว ผมก็จัดการกับตัวเอง เอาของผมซึ่งมันผงาดเต็มที่ค่อย ๆ จ่อปากเต่า ดันอย่างระวัง เดือนก็แอ่นรับ เดือนร้องบอกเจ็บ... เจ็บ...เจ็บมาก ผมก็บอกทนหน่อยเดี๋ยวดีเอง จากนั้นผมก็พยายามดันเข้าไปอีก มันอัดแน่นและจมลึกลงไปทั้งตัว ทำให้เดือนถึงกับละดุ้งเสียงครางอย่างไม่เป็นภาษาเลย

ขาทั้งสองของเดือนหนีบเอวผมแน่น ต่อจากนั้นผมก็ซอยเรื่อยและเร่งจนตัวผมเกร็ง และเดือนก็เกร็ง และเราต่างกอดกันแน่นทั้ง 2 คน

จากนั้นผมก็ทำกับเดือนอีกครั้งจึงพาไปส่งบ้าน จากนั้นเดือนก็เดินทางมากรุงเทพฯ เราเจอกันเป็นครั้งนาน ๆ และห่างกันโดยปริยาย ซึ่งเราต่างมีความสุข เมื่อเจอกัน ทุกวันนี้ ผมและเธอต่างอยู่คนละทิศ แต่ผมยังจำร่างกายและรสสวาทที่ดื่มด่ำนั้นได้ติดตาตรึงใจตลอดเลยครับ

จาก ต๊อก เด็กขอนแก่น

ล็อคทำไม ?

สวัสดีครับ บก. นวลนางที่นับถือ

ผมได้ติดตามทุกคอลัมน์ของนวลนางมาโดยตลอด แต่ไม่เคยเขียนเรื่องที่เคยผ่านผู้หญิงคนแรกในชีวิตของผมที่ประทับใจมากที่สุดมาลงที่นี้เลย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของผม

เรื่องมีอยู่ ครั้งหนึ่งผมได้ลงไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ผมได้รักกับผู้หญิงคนหนึ่ง เราเคยไปเที่ยวด้วยกันบ่อย ๆ และสนิทสนมกันมาก

มีอยู่วันหนึ่งผมได้ลองนัดเธอให้ผมไปที่บ้านเธอในตอนเย็น เธอเช่าบ้านอยู่คนเดียว เพราะเธอเรียนหนังสือเหมือนกับผม

หลังจากเราทานข้าวเย็นด้วยกันเสร็จแล้ว เธอบอกให้ผมเอาหนังสือมาให้ ผมติวข้อสอบให้เพราะใกล้จะสอบแล้ว หลังจากนั้นผมก็กลับที่พัก เพราะมันก็ดึกแล้ว ประมาณตีหนึ่งกว่า ๆ

วันต่อมาผมเมาเหล้ามากเลย ผมเลยใจกล้าหน่อย ปกติผมเป็นคนขี้อาย ใจไม่ค่อยกล้าเท่าไหร่ เพราะความเมาแท้ ๆ ทำให้ผมได้กับเธอ ซึ่งเป็นผู้หญิงคนแรกในชีวิตผมจริง ๆ ตอนแรกผมบอกเธอว่า

"นี่เธอ วันนี้พี่เมามาก ขอนอนที่นี่สักพักนะ ตอนนั้นฝนก็ตกหนักด้วย ผมก็บอกว่าพอพี่หายเมาแล้วพี่จะกลับไปนอนบ้าน เพราะบ้านผมนั้นอยู่ใกล้บ้านเช่าของเธอ

ในใจผมคิดจะเผด็จศึกเธอให้ได้คืนนี้ อากาศก็เป็นใจยิ่งนัก เป็นไงเป็นกันละคราวนี้

ผมแกล้งนอนหลับไปประมาณ 5 ทุ่มกว่า คนแถวนั้นก็หลับหมดแล้ว ซึ่งเหลือผมกับเธอเท่านั้นที่ยังนอนไม่หลับ ดูเหมือนว่าเธอจะกลัวผม ไม่กล้าเข้าใกล้ตัวผมมากเลย ฝนก็ไม่หยุดตก เธอคงคิดว่าผมคงทำอะไรกับเธอแน่

ผมเดินตรงไปที่ประตูห้อง แล้วจัดแจงล็อคกลอนประตูห้อง เธอบอกผมว่า "ล็อคทำไม" ผมก็ตอบไปว่า "เราอยู่กันสองคนเดี๋ยวคนอื่นเขามาเห็นเข้ามันจะน่าเกลียด"

แล้วผมก็กลับมานั่งใกล้ ๆ เธอ จนตัวเธอสั่นไปหมด เพราะความไม่เคยของเธอ ผมบอกเธอว่า "พี่น่ะรักเธอมาก แต่พี่กลัวเธอไปเป็นของคนอื่น พี่จะเสียใจแค่ไหน หากรักพี่จริง ๆ ก็ต้องรักพี่ให้มาก ๆ

จะไม่เป็นของคนอื่นนะ นอกจากพี่"

เธอตอบตกลง แต่ตัวเธอสั่นมากเลย เธอคงไม่เคยผ่านเรื่องพรรค์นี้มากระมัง ผมกอดเธอแล้วหอมครั้งหนึ่งแล้วผมก็ดึงตัวเธอเข้ามาใกล้ ๆ ผมเห็นหน้าเธอแดง ผมเลยจัดแจงจูบเธออย่างเอาจริงเอาจัง ปากต่อปากมือก็คลำไปทั่ว

ผมยังไม่เคยผ่านเรื่องพรรค์นี้เลย ผมถอดเสื้อผ้าของเธอออกดู เธอช่างสวยจริง ๆ หุ่นของเธออวบอัด นมของเธอใหญ่ หัวนมของเธอสีแดงระเรื่อ ผมทนไม่ไหว ผมเลยเปลี่ยนมาจูบปากเธออีกครั้งหนึ่ง จูบเธอต่ำลงเรื่อย ๆ จนเธอร้องบอกผมว่า

"พี่จ๋า..." แล้วเธอก็บีบหัวนมผมไว้แน่นเลย

ผมก็เลยถอดของผมมั่งจนเราสองคนไม่มีเสื้อผ้าติดตัวเลย พอได้ที่แล้วผมก็เอาสมชายของผมใส่เธอทันที ในขณะที่เธอกำลังลืมตัว หลังจากนั้นผมก็ได้กับเธออีกเป็นครั้งที่สองเราก็เลยทำความสะอาดกันในห้องน้ำ

สนุกกันในห้องน้ำอีกครั้ง จากนั้นผมกับเธอก็ร่วมหาความสุขกันเสมอถ้าโอกาสอำนวย

จาก หนุ่มบ้านไผ่

ปากหวาน

เรียน บก.นวลนางที่นับถือ

ผมอีกคนหนึ่งที่เป็นแฟนนวลนางมาโดยตลอด และชอบทุกคอลัมน์ที่นวลนางสรรหามาฝากแฟน ๆ และก็มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เป็นครั้งแรกในชีวิตของแต่ละคน หรือประสบการณ์ที่ผ่านมาหมาด ๆ มาร่วมสนุกกับนิตยสารนวลนาง และผมก็เหมือนกันที่มีของดีมาฝากแฟน ๆ นวลนาง ผมขอออกตัวก่อนนะครับว่าเป็นน้องใหม่ ประสบการณ์ของผมผ่านมาไม่ถึงปีหรอกครับ ขอเริ่มเรื่องเลยนะครับ

ต้นเดือนเมษายน พ.ศ. 2530 ที่ผ่านมาหมาด ๆ นี้เอง ช่วงนั้นผมเป็นนักกีฬาดีเด่นของโรงเรียน และทุกวัน ผมจะต้องหมั่นไปซ้อมกีฬาที่โรงเรียน แม้แต่วันหยุดผมก็ไป เพราะทางโรงเรียนจะมีการแข่งกีฬาเนื่องในเทศกาลสงกรานต์ที่จะถึงในไม่ช้านี้ ตัวผมเองอายุ 18 ปี เรียนม. 6 อยู่ คงจบในไม่ช้านี้

วันนั้น ผมจำได้ว่าเป็นวันอาทิตย์ ผมและเพื่อนก็ไปซ้อมกีฬาเหมือนทุกวันที่ผ่านมา แต่วันนี้พิเศษหน่อย เพราะมีอาจารย์สาวเธอมาซ้อมด้วย อาจารย์สาวใส่กางเกงวอร์มใส่เสื้อรัดรูป และผมก็ดีใจด้วยที่อาจารย์ให้ความสนับสนุนและให้ความเป็นกันเองในการซ้อมกีฬาด้วย คือจะพลาดไปชนหรือแตะต้องกันบ้าง อาจารย์ก็ไม่ว่า

ลืมบอกไปครับโรงเรียนของผมมีบ้านพักครูประจำโรงเรียนอยู่หลายหลัง อาจารย์บางคนก็มีครอบครัวแล้ว จะเหลือก็คืออาจารย์เออ. เอาเป็นว่าผมเรียกชื่อแกว่า พี่เพ็ญ เพราะแกจะให้ความเป็นกันเองกับผมเป็นพิเศษ เธอเป็นอาจารย์สาวที่นับว่าสวยที่สุดในบรรดาอาจารย์สาวในโรงเรียนเลยก็ว่าได้ เธอสวยมาก สัดส่วนวัดด้วยสายตาผมคงประมาณ 35 - 24 - 36 ได้

หลังจากวันนั้นผมก็มาโรงเรียนตามปกติ ตอนเลิกเรียนผมจะกลับบ้านแต่พี่เพ็ญเธอเรียกผมไปถามเรื่องซ้อมกีฬา พี่เพ็ญถามผมว่าวันนี้จะซ้อมหรือเปล่า ผมก็ตอบเธอไปว่า ผมไม่มีชุดกีฬามาด้วย พี่เพ็ญยิ้มและพูดว่า นี่วิทย์ (คือผมมีนิคเนมว่า วิทย์)

"นี่วิทย์เอาของพี่ไปผลัดก่อนก็ได้" พูดแล้วพี่เพ็ญก็ชวนผมไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องพี่เพ็ญ บอกว่าจะซ้อมกีฬากับผมด้วย พูดแล้วพี่เพ็ญก็เปลี่ยนชุดกีฬา และนั่นจึงเห็นว่าพี่เพ็ญเธอไม่อายผม เพราะผมยืนมองเธอทุกส่วน และผมก็ชมว่าพี่เพ็ญเป็นคนสวยมาก และพี่เพ็ญยิ้มแล้วว่าผมปากหวาน

หลังจากนั้นเราก็ออกจากห้องและเพื่อน ๆ ก็กลับหมดแล้ว ผมกับพี่เพ็ญออกวิ่งไปรอบสนามจนพอสมควรแล้วพี่เพ็ญบอกว่าเหนื่อย และเธอก็ชวนผมไปนั่งคุยกันในห้อง พี่เพ็ญบอกให้ผมนวดขาให้เธอบอกว่าปวดขา ผมก็ทำตามพี่เพ็ญบอกว่านวดแรง ๆ และผมก็นวดขึ้นไปสูง ๆ เพราะพี่เพ็ญใส่กางเกงขาสั้น

ผมสังเกตเห็นว่าพี่เพ็ญหายใจหอบเหมือนคนละเมอ และก็เรียกชื่อผม วิทย์ พี่ต้องการเธอ แล้วพี่เพ็ญก็กอดผมใหญ่เลย เลือดในกายผมฉีดซ่านเพราะวัยหนุ่ม

เราสองคนกอดกันและจูบกันนานและต่างคนก็จัดแจงกับสิ่งกีดขวางของกันและกัน พี่เพ็ญเก่งมากเธอสอนให้ผมทุกอย่าง แม้แต่จูบ พี่เพ็ญเธอบอกให้ผมจูบเธอ วิทย์ จูบเต้านมพี่ด้วยจูบแรง ๆ เสียงพี่เพ็ญร้องครางอย่างไม่ยอมหยุด

ให้ตายสิ อารมณ์ของพี่เพ็ญรุนแรงมาก ผมทั้งจูบทั้งขบ และสนุกอยู่กับหัวนมของพี่เพ็ญที่กำลังชูชันแข็งเป็นไต สู้ปากและลิ้นของผม เสียงพี่เพ็ญครางอย่างเมามัน ผมไม่ปล่อยให้มือผมว่างเปล่า เอามือลูบไปมาบนเรือนร่างของพี่เพ็ญ

ผมเอามือลูบผ่านไปตามร่องหลืบของพี่เพ็ญ และก็แทรกนิ้วเข้าไป พี่เพ็ญถึงกับสะดุ้งยกสะโพกแอ่นรับ และปากก็ร้องว่า วิทย์ ช่วยพี่ทีพี่ทนไม่ไหวแล้ว เร็ว ๆ เถอะเร็วเข้า

ผมก็ทำตามทันทีอย่างว่าง่าย พี่เพ็ญก็แยกขาออกอย่างสุดหล้า ผมทาบร่างลงไปและให้ความเป็นชายของผมเข้าไปพี่เพ็ญสะดุ้งนิดหนึ่งและพูดเสียงปนครางออกมา "วิทย์เข้ามาเถอะ พี่พร้อมแล้ว" ส่วนผมเองก็ไม่ไหวแล้วจึงเร่งเครื่องเต็มที่ พี่เพ็ญทั้งโยกทั้งส่ายรับการคืบคลานของผม และในที่สุด....

ก็เข้ารูปเข้ารอย ผมกับพี่เพ็ญช่วยกันปรุงแต่งรสรักนานพอสมควร ต่อมาพี่เพ็ญก็ร้องลั่นและบอก "เร็วเข้าวิทย์ พี่จะแย่อยู่แล้ว..."

และในที่สุดผมกับพี่เพ็ญต้องกดสะโพกเข้าหากันและกอดกันสงบนิ่ง และวันนั้นผมกับพี่เพ็ญก็เล่นกีฬาในร่มกันต่อจนค่ำ ผมงี้แทบแย่เพลียไปหมดเลย และยังขอบคุณพี่เพ็ญทำให้ผมหมั่นมาซ้อมในร่มกับพี่เพ็ญบ่อย ๆ

วิทย์

นัดวาดรูป

ผมเป็นคนนครพนมโดยกำเนิด ทำงานบริษัทประกันชีวิตแห่งหนึ่ง หลังจากได้รับการบรรจุแต่งตั้งเป็นพนักงานประจำ มีคำสั่งย้ายผมมารับตำแหน่งนี้ที่เชียงใหม่ ต้นเหตุของเรื่องก็เนื่องจากบริษัทกำลังขยายงานจึงรับพนักงานจำนวนมาก

ตำแหน่งของผมมีหน้าที่อบรมหลักการของบริษัทแก่คนรุ่นใหม่ แต่ละรุ่นมีทั้งชายหญิง หนุ่มสาวทั้งนั้น เหตุที่มีแต่หนุ่ม ๆ สาว ๆ เพราะทางบริษัทจำกัดอายุในการรับสมัคร

จนกระทั่งมีคนที่ทางบริษัทแต่งตั้งใหม่มาอยู่ที่นี่อีกคน เธอมารับตำแหน่งเกี่ยวกับการเงินของสาขานี้เป็นผู้หญิง รูปร่างสูงขาว จัดว่าหน้าตาดีคนหนึ่ง ชื่อเล่นของเธอ "มด" หลังจากเธอรายงานตัวต่อผู้จัดการเรียบร้อย หลังเลิกงานคืนนั้นมีการกินเลี้ยงรับเธอที่บ้านพักที่ทางบริษัทซื้อเอาไว้ (ที่ทำงานมีพนักงานบรรจุ 4 คน รวมทั้งหมด)

หลังจากดื่มกินหักหายพอหอมปากหอมคอ ประมาณตี 1 ก็เลิก เธอต้องกลับมาพักที่สำนักงานกับพี่บุ้มซึ่งเป็นผู้ช่วยผม ส่วนผมกับผจก.พักที่บ้านพัก ผจก.ให้ผมขับรถเครื่องมาส่งทั้งสองที่สำนักงาน

หลังจากคืนนั้นประมาณ 20 กว่าวัน ผมก็ได้รับโทรเลขจากทางบ้านว่า ยายเสียให้รีบกลับผมลางาน 8 วัน หลังกินข้าวอาบน้ำเก็บเสื้อผ้าเรียบร้อย ก็รีบบึ่งรถมาที่ บขส.นั่งรอรถได้เวลาใกล้ออกก็เห็นพี่บุ้มกับเธอเดินมาที่ผมนั่งอยู่ เธอบอกว่าเธอเสียใจด้วยในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ขอให้ผมเดินทางโดยสวัสดิภาพ ผมก็ได้แต่ขอบคุณเธอทั้งสอง

เสร็จงานศพยาย ผมก็ตีตั๋วรถกลับ ขากลับผมได้เอารูปยายกลับด้วย 1 แผ่นกะว่าจะเอาไปวาดขยายให้ใหญ่ไว้ดู พอถึงวันอาทิตย์ผมกำลังวาดภาพที่บ้านพัก เธอก็มาบ้านพักพร้อมกับพี่บุ้ม เธอกับพี่บุ้มนั่งดูผมวาดภาพจนเสร็จ ในตอนหนึ่งเธอพูดขึ้นว่า "นึกไม่ถึงเลยว่าผมจะวาดรูปเป็น" แล้วถามผมว่าวัฒน์จบอะไรมา ผมตอบไปว่า จบ ปกศ.สูง

เธออยากได้ผมวาดของเธอให้บ้าง ผมไม่ปฏิเสธ ผมให้เธอเอาภาพถ่ายมาให้ผมเพื่อเป็นแบบในการวาด เธอตกลงจะเอามาให้ในวันอาทิตย์ เรายังคงทำงานตามปกติ ตามหน้าที่ของแต่ละคน

เย็นวันศุกร์มีจดหมายจากสำนักงานใหญ่(กทม.) ให้ผู้จัดการทุกสาขาเข้าอบรมในวันจันทร์ที่จะถึง ตกลงวันเสาร์ตอนเย็นผจก. ก็เดินทาง กว่าจะกลับก็คงวันพฤหัสบดี พี่บุ้มก็มีธุระต้องกลับจ.ตาก โชคช่วยเข้าข้างผมจริง ๆ ซึ่งผมก็หาโอกาสที่จะใกล้ชิดกับเธออยู่แล้ว แต่เป็นเพราะว่าเรามีงานที่เดียวกัน ผมจึงไม่กล้าแสดงออก

วันอาทิตย์หลังจากเธอปิดสำนักงานเธอก็มาที่บ้านพัก นั่งรอผมทำธุระส่วนตัวเรียบร้อย ผมก็เริ่มร่างภาพของเธอปกติเธอเองก็ดูดีอยู่แล้ว เธอเขียนหน้าตาในตอนนี้ทำให้เธอสวยเอามาก ๆ ผมเริ่มร่างภาพใบหน้าเธอเสร็จ ทำผมทำคิ้ว พอถึงช่วงตาซึ่งในรูปของเธอดูไม่ค่อยชัดนัก ผมก็ดูเธอประกอบ

ตอนแรกเธอก็หลบตาผม ๆ บอกว่าอย่าหลบผม มันจะทำให้ผมดูไม่ถนัด เธอหน้าแดงเพราะความอาย ผมเองก็บอกไม่ถูก จ้องไปจ้องมา ผมก็วาดไม่ออกซะแล้ว เพราะตอนนี้จิตใจผมไม่มีสมาธิแล้ว ผมลุกเดินไปกอดเธอเอาดื้อ ๆ เธอเองก็เหมือนโดนสะกดจิต จนกระทั่งผมก้มลงจูบที่แก้มของเธอ แล้วปากของผมก็ประกบปากเธอ ๆ สะดุ้งเล็กน้อย

แล้วเราก็ดูดดื่มความหวานฉ่ำจากกันและกัน มือของผมก็ล้วงเข้าภายในยกทรงของเธอ เธอเองอ่อนระทวยแถมยังโอบกอดผมซะแน่น ผมแกะมือเธอออกพร้อมช้อนร่างของเธอไปยังที่นอน ปากยังประกบกันแน่นเธอก็ตอบโต้ผมอย่างรุนแรงเช่นกัน ผมเลื่อนใบหน้าไซ้ซอกคอเธอ มือผมก็เริ่มปลดเปลื้องอาภรณ์ทั้งของผมและเธอ

จากนั้นใบหน้าผมก็ฝังลงในร่องอกของเธอ ปากก็อมเม็ดบัวของเธอ มือซ้ายก็ขยำเต้าซ้ายเธอเบา ๆ เสียงหายใจเธอขาดเป็นห้วง ๆ มือสองข้างเธอจิกหัวผมตลอดเวลา ข้างล่างเธอก็ส่ายรับกับพู่กันปลายพู่ของผม ปากก็ครางตลอดเวลา วัฒน์ ....ขา...ช่วยที...มดใจจะขาดแล้ว

มือเจ้ากรรมของผมก็แหย่ช่องทางเข้าไป นิ้วหัวแม่มือผมกดปุ่มเบา ๆ ขยี้ไปมา เธอทั้งส่ายทั้งเด้งพัลวัน ผมเองก็เหลือทนจับด้ามพู่กันจ่อแล้วละเลงเข้าไปไม่ยากเย็นอะไรนัก

เธอหน้าบูดเบี้ยวซี๊ดปากเต็มแรง ผมกดจนสุดด้ามพู่กัน เธอก็ไม่เบาทั้งส่ายทั้งแอ่นรับปากก็ครางเสียงดังเชียว ไม่นานเราก็กอดกันแน่นพร้อมการเกร็งตัวพร้อมกันถึงสวรรค์ซะแล้ว

ต่อมาเรามักนัดวาดรูปตามโรงแรม ห้องผม ซึ่งเราคิดว่าไม่มีเบื่อหน่าย

มันเป็นเหตุการณ์ที่จะไม่มีวันลืมเลยชั่วชีวิตผม ปัจจุบันผมออกจากงานแล้ว เพราะพี่ชายติดต่องานราชการที่ดีกว่าให้ทำ แต่ยังติดต่อมดเหมือนเดิม อีกไม่นานคงมีข่าวดีสำหรับผมและมด ถ้าหากไม่มีอุปสรรคเสียก่อน

สะกดรอย

เรียน พี่ชไมพร ที่นับถือ

ประสบการณ์ครั้งแรกในชีวิต ผมขอเล่าให้พี่ฟัง และถ่ายทอดต่อไป ด้วยความตั้งใจในการเขียนและเรียบเรียงของผม ดังนี้

วันนี้ก็เหมือนกับทุกวันที่ผ่านมาเดือนเศษ ผมนั่งทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่ใช่ว่าจะมองหาสิ่งแปลกใหม่อะไรหรอกครับ แต่ผมรอ...นับตั้งแต่ผมย้ายสำมะโนครัวมาอยู่บ้านญาติห่าง ๆ ของผม เพื่อศึกษาต่อ พอมาอยู่ได้เพียง 3-4 วัน จนถึงวันนี้ ผมต้องรออะไร

นั่น ! มาแล้ว ผมนึกและดีใจสุดเหวี่ยง สุภาพสตรี แรกรุ่น ผมยาว ดวงตากลมโต ใส่เสื้อสีขาวกระโปรงดำ ผมจัดแจงลุกขึ้นเดินออกไปหน้าบ้าน ทำทีท่าว่าจัดกระถางต้นไม้บ้าง อะไรต่อมิอะไรบ้าง ตาก็จ้องมองจนเธอเดินลับไป

ผู้หญิงอะไร ไม่เคยพบเคยเห็น ไอ้เรารึจ้องมองทุกวันไม่มีปฏิกิริยาสนองบ้างเลย คิดแล้วก็กลุ้มใจ จู่ ๆ จะเดินเข้าไปถามรึก็ไม่กล้า เลยได้แต่เป็นแมวนั่งมองปลาย่างที่แขวนอยู่ จะไม่เคยก็คงใช่ เพราะผมยังซิง ๆ และโดดเดี่ยวเดียวดายที่วิทยาลัย ผมก็มีเพื่อน ๆ จากหัวหินมาเรียนด้วยหลายคน ผมปรึกษามันทีไร ก็โดนด่าทุกที โง่มั่ง เซ่อมั่ง ต้องทำอย่างโน้นอย่างนี้มั่ง ตามแต่อัธยาศัยของพวกมัน จนก่อเกิดกำลังใจอย่างสูงสุดให้กับผม ต้องทำความรู้จักกับเธอให้ได้ ก่อนที่จะมีมือดีมารวบไปซะก่อน

วันรุ่งขึ้นผมเริ่มเดินตามแผนที่วางไว้ทันที หลังจากนอนคิดมาทั้งคืน วันนี้ผมโดดเรียน ไปดักรอเธอที่หน้าซอย ตั้งแต่เข้ารอแล้วรอเล่าร่วม 2 ชม. เธอก็ออกมาจากซอยจนได้ เธอออกสายอย่างนี้นี่เล่า ผมถึงไม่เคยเจอเธอตอนเช้า เพราะผมออกไปเรียนแต่ไก่โห่ เธอมาในเครื่องทรงชุดเดิมซึ่งต้องเป็นนักศึกษาที่ไหนสักแห่ง

ผมเริ่มแผนการทันที พอเธอเดินมาใกล้ผมก็ส่งยิ้ม ทั้ง ๆ ที่ใจสั่น ลั่นราวกลองเพล เธอยิ้มตอบนิดหน่อยอย่างไม่เคอะเขิน ผมได้โอกาสยิงคำพูดออกไปทันที "ออกสายอย่างนี้ทุกวันหรือครับ" "ค่ะ" "ผมมารอตั้งนาน" "รอใครคะ รอทำไม" เธอมีสีหน้าฉงน "รอคุณ เพราะอยากรู้จักมานานแล้ว"

เธอเงียบ พร้อมกับสาวเท้าเดินต่อไปยังป้ายรถเมล์ ผมก็รีบขยับตามทันที ชวนคุยโน่น นี่ เรื่อยเปื่อย จนรถเมล์มาผมก็ได้ไปส่งเธอที่หน้าวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ก่อนกลับผมถามว่า "แล้วผมจะพบกับคุณอีกได้อย่างไรดี" เธอตอบว่าก็แล้วแต่โอกาสซิคะ แค่นี้ผมก็ดีใจตายแล้ว

ตกเย็นผมก็ไปป้วนเปี้ยนอยู่แถวหน้าวิทยาลัยของเธอจนเธอออกมากับเพื่อน ๆ ผมสะกดรอยตามจนเพื่อน ๆ เธอแยกกลับไปหมด ผมจึงเข้าประกบทันที พอเธอเห็นก็ถามว่ามาทำไม ผมก็ตอบว่า เมื่อเช้าลืมถามชื่อถึงได้มาดักถาม

จากนั้นเป็นต้นมาเราก็รู้จักสนิทสนมกันมากขึ้น จนวันหยุดนัดกันไปเที่ยวดูหนัง ช้อปปิ้งกันบ่อย ๆ บ้านพักของผมก็ไม่ห่างจากเธอมากนัก แต่ผมก็ไม่เคยไปที่บ้านเธอ จนวันหนึ่งเธอเอ่ยปากชวนผมให้ไปที่

บ้าน ผมทำท่าจะปฏิเสธ เธอรู้ทันจึงบอกว่า วันนี้ไม่มีใครอยู่ไปชะอำกันหมดเหลือเธออยู่โยงคนเดียว ผมจึงรีบตอบตกลงทันที

เวลาประมาณบ่ายสามโมง ผมมาพบ เธออยู่ในชุดกางเกงขาสั้นสีขาว ทำให้แลเห็นช่วงขาที่ขาวนวลอวบอิ่ม ไฉไลยิ่ง ผมลอบมองเธอบ่อย ๆ จนบางครั้งเธอจับได้ เธอก็ได้แต่เอียงอาย ตัดพ้อว่ามองอะไร ไม่เคยเห็นหรือไง ตอนนั้นผมใจกล้ามาก ตอบไปว่า ไม่เคยและอยากจะเคย เธองึ้อายม้วนต้วนไปเลย ผมได้ทีขยับเข้าจับมือเธอมากุมไว้ พร้อมมองตาเธอ แล้วค่อย ๆ ก้มลงหอมแก้ม เธอหน้าแดง และตีแขนผมดังเพียะ

ผมไม่หยุด ผมก้มหอมเธออีก และเปลี่ยนเป็นจูบที่ปากเธออย่างรวดเร็ว เธอทำท่าขัดขืน ผลักไสอยู่พักเดียว เธอก็อ่อนลง รักย่อมเข้าใจในรัก มือผมเริ่มติดเครื่องเดินหน้า ลูบไล้ซอกซอนไปทั่ว บริเวณหลัง เลื่อนมาที่บัวน้อย และล้วงเข้าไปในกางเกงเธอ เธอสะดุ้ง พร้อมกับเอ่ยปากห้ามเสียงสั่น ผมประคองเธอไปยังห้อง ๆ หนึ่งซึ่งมีเตียงนอน เธอขืนนิด ๆ แต่ไม่พ้นความพยายามของผม

ชั่วเวลาไม่นานผมพัดเธอจนตัวเธอเหลือเพียงชั้นในตัวน้อยสีขาวเพียงตัวเดียว ผมเอื้อมมือจะดึงออก เธอเหมือนรู้ตัวรีบยึดเอาไว้อย่างเหนียวแน่น ยังคงไม่ถึงเวลา ผมคิดในใจ พร้อมกับเอื้อมมือมาบีบเคล้นลงบริเวณบัวน้อยคู่งามอย่างแผ่วเบา เธอนอนนิ่งเฉยและครางเบา ๆ สายตาผมชำเลืองดูบริเวณชั้นในเธอ แลเห็นไรดำ ยิ่งทำให้ผมอารมณ์กระเจิงยิ่งขึ้น

ผมออกแรงดึงชั้นในออกจากเธอจนได้ เธอบีบขาแน่น เมื่อสิ่งหวงแหนถูกเปิดเผย ผมลุกขึ้นจัดการกับตัวเองจนสภาพเดียวกับเธอ พร้อมกันนั้นก็ก้มลง เล้าโลมเธออย่างเมามัน จนขาเธอเริ่มแยกออกมาทีละน้อย

โอกาสของความมันก็มาถึง เมื่อขาเธอแยกออกเต็มที่ ผมลุกขึ้นนั่งคุกเข่า เธอนอนเงียบตาหลับพริ้ม ผมพิจารณาทั่วเรือนร่างของเธออย่างละเอียด ตั้งแต่ผมที่ยาวสลวยลงมาถึงบัวขาวคู่น้อย เม็ดบัวสีชมพูผ่านมายังท้องน้อยที่แบนราบขาวเนียน จนถึงช่วงขากลม เรียว ขาวผ่อง และตรงนั้น อวบอิ่มและเต่งตึง เบียดกันแนบสนิทมีร่มไม้ต้นเล็กละเอียดอ่อน อยู่เพียงบางเบา ทำให้เห็นส่วนที่น่ามองอย่างเต็มตา

ผมก้มหน้าลงซุกไซ้ซอกซอนบริเวณนั้นอย่างมัวเมา เธอร้องครางส่ายไปมาอย่างลืมตัว เมื่อทุกอย่างสุกงอม ผมก็เริ่มสอดใส่ความรักให้เธอ การตอบสนองของเธอมีขึ้นอย่างช้า ๆ และเร็วขึ้น ๆ จนกระทั่งผมสุดกลั้น ทำนบแตกกระจาย ด้วยความสุขใจอย่างล้นเหลือ จากนั้นเราทั้งสองก็อาบน้ำด้วยกันอย่างมีความสุข จนทุกวันนี้ก็ยังมีเธออยู่ในหัวใจผม

จาก ธาดา

ล้างแผลให้ผมหน่อย

ผมเป็นคนเกิดที่ภาคอีสานครับ พอเรียนจบชั้น ม.ศ. 3 แล้ว ผมเลยไปสมัครสอบนักเรียนนายสิบ บังเอิญโชคผมดีสอบติด ได้เรียนหลักสูตร 2 ปี

พอเรียนจบผมเลยเลือกลงจังหวัดชายแดนจังหวัดหนึ่ง พอเข้ารายงานตัวต่อหน่วยต้นสังกัด ทางกองก็จัดบ้านให้พักเป็นห้องแถวชายโสดอยู่กันห้องละ 2 - 3 คน เข้าอยู่บ้านพักยังไม่ถึงเดือนดีผมก็รู้จักกับเด็กสาวคนหนึ่ง เธอชื่อลัดดา เธอเป็นเด็กสาวที่หน้าตาจัดว่าน่ารักเอามาก ๆ เลย

ผมสอบถามคนที่ใกล้ชิดกับเธอ ผมจึงรู้ว่าลัดดาเป็นคนภาคเดียวกันกับผมนั่นเอง เธอมาอยู่กับลุงของเธอ ซึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกันกับผม ผมพยายามตีสนิทกับลัดดาและครอบครัวของลุงของเธอ ไม่นานนักผมก็เข้าไปนั่งดื่มเหล้ากับลุงของเธอได้ เราสนิทสนมกันมากขึ้นจนสามารถไปไหนมาไหนด้วยกันได้ โดยลุงของเธอไม่ว่าอะไรเลย

เมื่อใกล้ปีใหม่ที่ผ่านมานี้เอง ลัดดา ได้กลับบ้านเพื่อไปเที่ยวงานปีใหม่ส่วนผมไม่ไปไหน วันปีใหม่ผมไปดื่มเหล้ากับเพื่อนที่ร้านอาหารในตัวเมือง ดื่มไปสนุกไปจนลืมเมา ขากลับ ผมขี่รถเครื่องล้มลงเพราะความเมาหนัก เพื่อนพาส่ง ร.พ. แผลสาหัสตรงขาคงโดนท่อไอเสียนั่นเอง และเป็นแผลตามตัวตามแขนอีกหลายแห่ง

หมอให้นอนทำแผล 2 วัน ก็ให้กลับบ้านได้ โดยให้ใบทุเลาป่วย 3 วัน ผมต้องนอนพักอยู่ห้องแถวคนเดียวตอนเพื่อน ๆ ไปทำงาน

นอนอยู่เพลิน ๆ ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเบา ๆ ผมนึกว่าเพื่อนเลยบอกว่าเข้ามาเถอะ พอประตูเปิดออก "ลัดดา" นั่นเอง เธอถาม "เป็นไงบ้าง" พร้อมกับเข้ามานั่งตรงช่วงขาที่แผลผม ผมถามว่า กลับจากบ้านเมื่อไหร่? เที่ยวสนุกมั้ย? ลัดดาไม่ตอบแต่เธอกลับจับตรงที่เป็นแผลแทน "เจ็บมั้ย" เธอถามผม "ขอดูแผลหน่อย" เธอพูดพร้อมกับมือค่อย ๆ ดึงผ้าพันแผลออก ผมร้องโอ๊ยเจ็บนะ

ลัดดาขึงตาดุผมว่า "เวลาเมาทำไมไม่เจ็บ" ผมกลัวเธอจะประชดผมอีกรีบดึงมือเธออย่างแรง ด้วยท่านั่งของลัดดาตอนนั้นไม่ระวังตัว เธอคะม้ำมาทับตรงตักผม ถูกไอ้หนูของผมอย่างจัง ผมเห็นลัดดาหน้าแดง

เจ้าหนูของผมเมื่อโดนผู้หญิงสาวสัมผัสเข้าก็เริ่มตื่นเต้นดันกางเกงขาสั้นตุ๊ก ๆ ลัดดาคงเห็นแน่ ๆ เลย เห็นเธอก้มลงมองพื้นอยู่นาน ผมเห็นได้ทีเลยคว้าร่างเธอเข้ากอด "ทำเค้าตื่นแล้วไม่รับผิดชอบเหรอ" ผมต่อว่าในขณะรั้งร่างเธอเข้ามาหา ลัดดาขัดขืนเล็กน้อยแล้วพูดว่า "เจ็บแล้วไม่เจียมอีกเหรอ" ตอนนั้นผมไม่ฟังอะไรแล้ว พยายามจูบเธอไปทุกที่ทั้งหน้าทั้งปากพัลวันไปหมด

"เดี๋ยวคนมาเห็น หน้าไม่อาย" เธอต่อว่าและพยายามผลักอกผม ผมไม่ยอมให้เธอออกห่างตัวได้

ผมยิ่งกอดเธอแน่นเข้าไปอีก พอเธอเข้าสู่อ้อมอกผม มือซ้ายผมก็เปะปะไปทุกที่ ด้วยที่ลัดดานุ่งผ้าถุงมือผมเลยถึงจุดหมายที่กลางหว่างขาของเธอโดยสะดวก ตอนแรกเธอก็ดิ้น แต่อีกไม่นานเธอก็อ่อนปวกเปียกปล่อยให้ผมสำรวจแผลเก่าของเธอแทน ผมใช้นิ้วล้วงตรวจภายในให้เธอ และอีกมือหนึ่งผมก็ถอดผ้าถุงของเธอออกทางศีรษะ ผ้าถุงหลุดออกผมแทบตาถลน แผลเก่าเธอช่างใหญ่อวบอูม เกินตัวอะไรปานนี้

ผมเอี้ยวตัวฝังหน้าลงแทนนิ้วอย่างเมามัน "กลิ่นสาปสาวของลัดดา หอมหวนอย่างประหลาด ตอนนั้นผมลืมเจ็บที่ขาแล้วเพราะเพลินแต่ล้างแผลเก่าให้ลัดดา

เสียงเธอครางฮือ ๆ ฟังไม่ได้ศัพท์ ต่อจากนั้นผมจัดแจงถอดกางเกงขาสั้นของตัวเองออก แล้วจับลัดดานอนหงาย ผมขึ้นคล่อมทันทีไอ้หนูของผมมุดเข้าไปไม่ยากนัก แต่ลัดดาก็ไม่วายบอกว่า "เจ็บ อูย.. พอเถอะ" ผมหรือจะพอ กลับชักเอาขึ้นลงช้า ๆ ไม่นานนักลัดดาก็ครางออกมาอย่างลืมตัว ผมเร่งเครื่องตามจังหวะ

ลัดดาคงเริ่มมันเลยช่วยผมเด้งเอวขึ้นรับ ไม่นานนักแผลเก่าของลัดดาก็ดิ้นตอดไอ้หนูผม 3-4 ครั้งพร้อมกับไอ้หนูของผมพ่นออกมาหลายหยด เราอยู่ในอ้อมกอดกันไม่นานนัก เพราะผมเพิ่งรู้ตอนนี้เองว่ามันเป็นกลางวัน หน้าต่างก็ไม่ได้ปิด ประตูก็ไม่ได้ล็อค เธอออกจากบ้านผม โดยที่ผมไม่ลืมบอกเธอว่า "วันหลังมาล้างแผลให้พี่หน่อยนะจ๊ะ" ลัดดาค้อนผมวงใหญ่ ทุกวันนี้ผมและเธอแต่งงานกันแล้ว เพราะวันนั้นแท้ ๆ เลย

ท. โช่ง
ปราจีนบุรี

ลีลาเพ็ดจศึก

ลวดลายของแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่ก็มันส์ตอนลุ้นนี่แหละท่านขุนเอ๋ย... เรื่องที่ได้นำลง มีค่าตอบแทน 100 บาท

เธอลูบแก้มผม

เรียน บ.ก. ที่นับถือ

ผมอ่านหนังสือประเภทซู่ซ่าอย่างนวลนางเป็นประจำติดใจมากเมื่อมีเรื่องเกิดกับตนเองจึงอยากเล่าประสบการณ์ และเงินค่าตอบแทนคือสิ่งที่ต้องการเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้จริงทั้งหมด

ผมเป็นคนจังหวัดอุบลฯ เรียนจบปวส.แล้วไปเรียนต่อที่วิทยาเขตเกษตรที่จ.สุรินทร์ เรียนปริญญาตรีเมื่อจบผมก็สอบบรรจุที่นั้นแต่ครั้งแรกเป็นโมฆะเพราะข้อสอบรั่วที่ปราจีนบุรี จึงมีการสอบใหม่ผมจึงไปเช่าบ้านพัก (เพราะโรงแรมแพงกว่า)

ห้องที่ผมมาเช่าอยู่หน้าสถานีตำรวจเจ้าของบ้านเป็นหญิงแก่ราว 60 ปี อยู่บ้านอีกหลังใกล้กัน ห้องที่ผมพักติดกับห้องนักเรียนโรงเรียนหนึ่งในจังหวัด เมื่ออาบน้ำเสร็จเตรียมตัวนั่งอ่านหนังสือ เธอเข้ามาห้องผมขอนั่งคุยด้วยเธอบอกว่าเพื่อนกลับบ้านเหงามาก แล้วเอมานั่งใกล้ผมทางด้านหน้าขอดูว่าอ่านอะไร เธอเอากันชนส่วนหน้ามาแตะบ่าผม ผมจึงหันหน้าไปชนจมูกเธอพอดี

เธอเอามือลูบแก้มผมอีกมือหนึ่งรุบ ข้าไปในเป้ากางเกงจับของผม ผมก็วางมือจากหนังสือล้วงเข้าในเสื้อเธอบีบเบา ๆ เธอหลับตาพริ้ม ผมผลักเธอให้นอนหงายเธอยังไม่ยอมปล่อยของ ผมซ้ำถอยออกถอยเข้าจนผมซูซ่

ผมจัดการถอดเสื้อเธอและกางเกง โอ้โฮ เธอสวยอะไรอย่างนี้ ขาว โหนกนูนมาก ผมจูบปากจูบซอกคอลงมาเรื่อยถึงป่าหญ้า เธอจับหัวผมผลักออก ผมเลยโหมร่างทับเธอ เธอจับของผมเข้าเป้าของเธอ ผมออกแรงดันให้มันเข้าไปอย่างยากเย็นเธอหลับตาอ้าปาก เธอยกเอวสูง ผมเข้าเกียร์หนึ่งเครื่องครางกระหึ่ม ต่อมาเป็นเกียร์สอง สาม เธอครางอย่างหนัก บีบหลังผมแน่น เธอยันที่นอนยับยู่ยี่หมด

เมื่อเริ่มเข้าเกียร์ 4 ผมเร่งลูกสูบถี่ยิบจนเธอกอดรัดผมแน่น แล้วผมก็เริ่มพ่นพิษออกมา เราซบกันแน่น เราหยุดพักกินกาแฟ แล้วนอนกอดกันอีกครั้ง เธออยู่ข้างบนปลุกอารมณ์ผมอีกครั้ง แล้วเปลี่ยนเป็นท่านั่งเธอโขยกตัวจนผมรู้สึกเจ็บ แต่ก็เสียวซ่านด้วยความสุข ผมส่ายเอวตาม เธอก็โขยกอย่างหนัก เธอนั่งหน้าบูดเบี้ยวด้วยความเสียว เธอโขยกขึ้นลง ๆ หลายครั้ง แล้วก็ซบกับอกผมอีกครั้ง

เรานอนด้วยกันทั้งคืน เธอสารภาพว่า ชอบผมตั้งแต่เห็นมาพักครั้งแรก เธอว่าผมรูปหล่อการศึกษาดี ผมก็ชอบในลีลาของเธอเราหาความสุขจนครบ 3 วัน ได้ความสุขถึงสวรรค์ 14 ครั้ง

ก่อนกลับเธอบอกว่าเมื่อสอบได้ให้มาหาเธออีก ผมให้เงินเธอ 500 บาท แต่ผลการสอบออกมาผมไม่ได้ จนเดี๋ยวนี้ผมยังไม่ได้ไปหาเธอเลย...รอให้งานข้างก่อนนะปิ๊ก ผมจะไปหาความสุขกับเธออีก

แก้ว เด็กอุบลฯ

สมชายพบสมหญิง

เริ่มเรื่องเลยนะครับ ผมเป็นคน ก.ท.ม.เรื่องผู้หญิงไม่เคยสนไม่ใช่อะไร หรอกครับ (จีบไม่เป็น) แต่ก็มีอดีตที่ประทับใจมาก ๆ ...ตามผมมาเลยซิครับ...

วันปีใหม่ผมได้ไปฉลองวันปีใหม่ที่บ้านเพื่อนซี้คนนึง พอไปถึงผมก็รู้สึกว่าหนังตาข้างซ้ายเต้นได้เอง...ใจผมตอนนั้นคิดว่าจะต้องมีเรื่องอะไรดี ๆ เกิดขึ้นแน่ ๆ ตามโบราณว่าไว้ พอไปถึงผมก็ซงเหล้าทันที ในบ้านนั้นมีผู้หญิงน่ารักมากๆ หุ่นดีหน้าตาหมดจดนามกรว่า "แจน" ผมมารู้ทีหลังว่าแจนนั้นเป็นพี่สาวของเพื่อนผมพึ่งมาจากต่างจ.ว.

วันนั้นก็คุยกันนิดหน่อยแต่ในจิตใจของผมนั้นคิดวางแผนเรียบร้อยตั้งแต่ผมได้เห็นแจนแล้ว หุ่นของแจนทุกสัดส่วนผมบันทึกเอาไว้หมด ผมจึงไปบ้านของแจนประจำเวลามืด ๆ ส่วนมากจะแกล้งไปหาเพื่อนของผมและส่วนมากเพื่อนของผมมันก็ไม่ค่อยอยู่บ้านซะด้วย ผมจึงเดินดุ่ม ๆ เข้าไปในบ้านของแจน และวันนั้นก็ไม่มีคนอยู่ซะด้วยมีแต่แจนคนเดียวกำลังนอนหลับอยู่บนโซฟา!....

ผมจึงแอบดูหน้าอกของแจนกระเพื่อมเวลาหายใจเข้าออกมันน่ารักดีจริง ๆ ผมจะจับก็ไม่กล้า มันเล็ก ๆ พอดี..พอเหมาะ ผมนั่งดูอยู่นานทนเสียเวลาไม่ได้จึงเสี่ยงหัวแตก แอบจูบแก้มแจน 1 ครั้งบังเอิญแจนขยับตัวจะตื่น ผมจึงกระโดดหลบเข้าไปในห้องเพื่อนและผมก็เห็นแจนเตรียมตัวอาบน้ำและเข้าไปทำธุระของเธอในห้องน้ำ

ใจผมน่ะมันร่ำร้องว่า "แอบดู ๆ" ผมจึงแอบดูแจนอาบน้ำพอผมเห็นร่างเปลือยเปล่าของแจนผมถึงกับตะลึง นมนั้นดูงอนเชิดเม็ดบัวแดงน่ารักที่สำคัญสมหญิงของแจนนั้นไม่มีต้นหญ้าแม้แต่นิด

วันนั้นผมกลับบ้านด้วยดวงใจวาบหวิวทีเดียวและก็คิดวางแผนพิสูจน์สมหญิงของแจนให้ได้ วันต่อมาผมก็ไปบ้านแจนอีกและสบโอกาสเธออยู่คนเดียวเหมือนเดิมผมจึงคุยกับเธอและเวลาเธอเผลอผมก็จู่โจมหอมแก้มจูบปากแจนทันทีได้ผลครับแจนก็ตบผมทันทีเหมือนกันแล้วแจนก็วิ่งเข้าห้องนอนและล็อคประตูทันทีแต่ผมไม่จนปัญญาหรอกครับ ภาพในห้องน้ำของแจนผมยังจำได้อยู่มันปลุกเจ้าสมชายของผม ดึ๋งดั๋งขึ้นมาทันที

แล้วผมก็วางแผนทันทีแล้วพูดว่า "ผมกลับก่อนนะแจน" แต่ผมไม่ได้กลับบ้านจริง ๆ หรอกครับ นั่งอยู่ที่หน้าห้องนั่นแหละ รอเวลาแจนออกมาจากห้องแต่ไม่มีแจนออกมาให้เห็นเลย

บังเอิญสายตาผมไปประสบกับคัทเอ๊าท์เข้าผมจึงตัดสวิชคัทเอ๊าท์ทันที ทีนี้ได้ผลบ้านมืดตื๊ดตื๋อ พัดลมดับหมดแจนคงทนร้อนไม่ได้จึงเปิดห้องออกมา ผมรออยู่แล้วก็กระโดดตะปบทันทีขณะที่แจนกำลังตกใจอยู่ ผมกอด ไซ้ทันที พอแจนรู้ว่าเป็นผมก็ด่าทันทีแต่ผมไม่สนหรอก

ปากก็ทำหน้าที่ของมันไปมือก็ตะปบ บี้ เคล้นคลึงหน้าอกของแจนแล้วผมก็ผลักแจนนอนลง ร่างของผมก็ล้มทับทันที มือหนึ่งขยี้หัวนมอีกมือล้วงเข้าไปหาสมหญิงของแจนเขี่ยของแจน ๆ นี้เกร็งไปทั้งตัวขาแยกออกจากกันอย่างอัตโนมัติถึงเวลานี้ไม่รู้ว่าเสื้อผ้าของเราสองคนหลุดไปตั้งแต่เมื่อไหร่ สมชายของผมก็ผงาดอย่างองอาจบุกหลวงคุณสมหญิงของแจน แทงผิดแทงถูกมั่วไปหมดพอเข้าไปในถ้ำได้แล้วเจ้าสมชายก็อ้วกออกมาทันที

พักแป๊บเดียวเจ้าสมชายก็ทำซ่าส์ผยองอีก จึงต้องพาไปหาสมหญิงอีกหนึ่งรอบและครั้งนี้ แจนก็กอดผมไว้แน่นและบอกให้ทำแรง ๆ เร็ว ๆ ผมจึงปฏิบัติตามรับสั่ง ส่วนแจนก็ไม่อยู่เฉยร้องครวญฟังไม่ได้ศัพท์ก้นส่ายไปส่ายมาตามจังหวะทำแล้วทำเล่าจนเราทั้งสองทนไม่ไหวพุ่งกระฉูดออกมาพร้อม ๆ กัน

แล้วทั้งผมและแจนก็หลับเป็นตาย

จาก ปอลครับ

ความรัก * ความหลัง

ความรัก-ความหลัง ทุกเรื่องที่ได้ลงมีค่าตอบแทน 100 บาท

จงลืมนุชเสีย

เรื่องของผมนั้นเกิดขึ้นเมื่อปลายปี 2529 นี้เอง ผมเป็นชาวจังหวัดสงขลาโดยกำเนิด และเรียนโรงเรียนมัธยมอันมีชื่ออยู่ในตัวเมือง ในขณะที่เรียนอยู่บังเอิญพบรักกับนักเรียนสาวสวยคนหนึ่ง เธอนั้นจัดได้ว่าเป็นคนสวยน่าดูอยู่ทีเดียว เธอมีชื่อเล่นว่า "นุช"

ตอนอยู่มัธยมปลายนั้นเราทั้งสองไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด แต่แล้วเมื่อจบชั้นมัธยมปลายทั้งเธอและผมก็แยกกันไปเรียนต่อ เราจึงขาดการติดต่อกัน ส่วนผมนั้นมาสมัครสอบนายสิบในเหล่าทหารราบ

เมื่อจบแล้วจึงไปลงประจำหน่วย ณ ชายแดนทางใต้โน่นครับ

ในวันหนึ่งผมได้รับบัตรเชิญจากเพื่อนในตัวเมืองหาดใหญ่ ให้ไปงานเลี้ยงสังสรรค์ ซึ่งตรงกับวันหยุดของผมพอดี ผมจึงเข้ามาพักในตัวเมืองหาดใหญ่นั่นเอง และได้เช่าโรงแรมนอนอยู่ เพื่อการพักผ่อนและถือโอกาสเที่ยวไปในตัวด้วยตามประสาของคนหนุ่ม เพราะผมเพิ่งจะอายุ 20 ปีพอดี

งานเลี้ยงคืนนั้นเริ่มตอน 1 ทุ่ม ผมก็ได้พบกับสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อนเลย คือเจอ "นุช" แฟนเก่าของผมนั่นเอง ผมรีบตรงไปหาเธอก่อนด้วยความดีใจ แล้วรีบทักเธอขึ้นว่า "อ้าวนุช!!ไปไงมาไงกันนี่" ส่วนนุชเองก็แปลกใจเช่นกัน จึงพูดสวนออกมาว่า "โอ พี่วิทย์จริง ๆ หรือ"

นับว่าเป็นครั้งแรกที่เรามาพบกันหลังจากเรียนและแยกกันไปเรียนต่อ จากนั้นเราทั้งสองจึงเลือกมุมที่สงบนั่งคุยกัน บรรยากาศของงานในคืนนั้นผมยอมรับว่าผมมีความสุขที่สุดเลย สายตาของผมและนุชยามสบตากันนั้น ต่างแสดงออกด้วยความจริงใจและเปิดเผย ว่ามีความสุขมาก นุชเองก็เช่นกัน เรานั่งคุยกันตลอดเวลา พอดึกหน่อยงานก็เปิดฟลอร์ให้ออกไปเต้นรำกัน ผมกับนุชก็ออกไปคลอเคลียกันอยู่กลางฟลอร์นั้นเอง

จากการสัมผัสครั้งนี้ ไออุ่นที่ได้รับซึ่งกันและกันประสานกันโดยไม่ได้ตั้งใจ

เมื่องานเลิกผมกลับนอนที่พัก ลองชวนนุชดู นุชก็ไปด้วยโดยดี ดึกแล้วอากาศเริ่มเย็นลง ผมเข้าห้องนอนผมก็เข้าหาเธอ ผมกอดเธอ แล้วก็เริ่มจูบไปทั่วอย่างดูดดื่ม สมกับที่จากกันนานแสนนาน จนแทบลืมสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง ผมพยายามเล้าโลมเธอไปเรื่อย ๆ และดูเหมือนเธอเองก็อยากให้มันเป็นไปเช่นนั้น

ผมค่อย ๆ อุ้มเธอไปที่เตียงนอน ดับไฟแล้วค่อย ๆ ไซ้ไปตามเรือนร่างอันได้สัดส่วนของเธอ จัดการเปลื้องเสื้อผ้าเธอออกเรื่อย ๆ จนหมดแล้วจึงจัดการกับตัวเอง จนเราทั้งสองอยู่ในสภาพที่เปลือยเปล่า แล้วผมจึงนอนแนบทับร่างอันสมส่วนของนุช

ปกตินุชนั้นเป็นคนสวยอยู่แล้ว ยิ่งตอนนี้ โอ้โฮ ผมอุทานอย่างลืมตัว ช่างเต็มไม้เต็มมือไปเสียทุกอย่างจริง ๆ ผมคลึงเคล้าไปทั่ว นุชก็เริ่มครางออกมา แล้วความเสียวซ่านในรสชาติอันแปลกใหม่และน่าลิ้มลองก็เริ่มขึ้น เมื่อสัดส่วนอันกำยำแห่งความเป็นชายของผม เริ่มแทรกผ่านหลืบที่เต็มไปด้วยต้นหญ้าที่อุดมสมบูรณ์เข้าไปทีละน้อย ทีละน้อย

เจ็บบ้าง เสียวบ้างแต่ก็เป็นรสชาติแห่งความสุข ผมออกแรงอีกนิดหนึ่ง สังเกตดูนุชก็ไหวยะเยือกเหมือนกัน นุชเองก็แอ่นรับของผม พร้อมกับส่ายไปมาอย่างท้าทาย

เราผลัดกันรุกผลัดกันรับเหมือนจะให้ขาดใจตายไปเสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แม้ลมหายใจของเราจะเริ่มถี่ขึ้น ๆ แต่ผมก็พยายามคุมเกมไว้นานเท่านาน เพราะมันเป็นความเสียวซ่านแบบใหม่ ที่วัยรุ่นอย่างผมเพิ่งพานพบประสบจริง ๆ

จนในที่สุดท่านบทที่กั้นเอาไว้ก็พังเอ่อล้นออกมาอย่างหนัก และดูเหมือนนุชก็เกร็งและรับมันไว้ด้วยความเต็มใจ

คืนนั้นเราหาความสุขด้วยกันจวบจนรุ่งเช้า นุชก็บอกกับผมว่า

"นุชต้องไปก่อนละพี่วิทย์ ขอให้พี่จงลืมนุชเสียเพราะตอนนี้นุชมีสามีแล้ว แต่นุชเองก็ยังรักพี่เหมือนเดิม"

ผมเองตกใจอย่างยิ่ง ไม่ทราบเรื่องนี้มาก่อนเลย แล้วที่ผมทำลงไปล่ะผิดหรือเปล่านะ ผมก็ได้แต่พยายามถามตัวเองเช่นกัน แต่ก็บอกเธอก่อนจากด้วยความอาลัยอย่างจริงใจว่า

"นุชอย่าลืมนะ พี่ยังรักและต้องการนุชเสมอ หากเมื่อชายคนนั้นเขาไม่ต้องการนุชแล้ว วันนั้นพี่จะเอาของพี่กลับคืนมา และขอให้นุชจำไว้ว่า ยังมีพี่ พี่วิทย์คนนี้อีกคนหนึ่งที่ยังรักและต้องการนุชเสมอ"....

หลักจากนั้นเราก็แยกทางกัน นุชนั้นขึ้นรถกลับภูเก็ต ผมส่งนุชสถานีปรับอากาศรอจนกระทั่งรถออก และลับสายตาไป แต่ส่วนลึกของผมแล้ว...นุช...ยังคงตราตรึงในจิตใจของหนุ่มที่ชื่อ "วิทย์" คนนี้ตราบนานเท่านาน....

หนุ่ม วิทย์

มือนิ่ม ๆ

เรียน ท่านบก.ที่เคารพ

ผมเป็นคนหนึ่งที่สนใจและติดตามหนังสือนวลนางของท่านมานาน และขอชมว่าเป็นหนังสือที่มีทั้งภาพและข้อเขียนที่ถูกใจวัยรุ่นสมัยนี้มาก

เรื่องของผมมีอยู่ว่าผมเป็นคนจังหวัดพะเยา แล้วย้ายไปอยู่กับพี่ชายที่จังหวัดลพบุรี ผมเข้าเรียนที่โรงเรียนเทคโนโลยีละโว้ เรียน ปวช. ช่างยนต์ ครับ

พอโรงเรียนเปิดการสอนได้ประมาณ 1 เดือน ทางโรงเรียนก็ได้จัดให้มีการรับน้องใหม่ ในวันนั้นผมโดนทั้งมันแกว ทั้งขนมเข่งเมื่อกินแล้วก็ทำใ' [illegible]คอนะครับ และอีกหลายอย่าง สุดท้ายคือ แป้งครับ ผมก็แสบลืมตาไม่ขึ้น มือก็ไขว่คว้าไปทั่ว

สักครู่มีมือนิ่ม ๆ มาจับมือผมไว้แล้วพาไปล้างหน้า เมื่อล้างหน้าเสร็จผมจึงรู้ว่าเป็นผู้หญิง ผมขอบคุณเขาและก็ถามเขาว่า ชื่ออะไร เขาตอบว่าชื่อ วิ ผมก็เลยเรียกเขาว่า พี่วิ

เมื่อถึงเวลาพักกลางวัน พี่วิพาผมไปล้างตัวที่หอของเขา ซึ่งอยู่หลังโรงเรียน พอถึงหอพี่วิให้ผมอาบน้ำ พอผมอาบเสร็จพี่วิก็บอกว่าให้ผมรอเขาเดี๋ยวเขาขออาบน้ำบ้าง ผมก็นั่งรอเขาสักครู่พี่วิก็อาบน้ำเสร็จ เราก็กลับมากินข้าวที่โรงเรียน

ระหว่างเดินกลับพี่วิบอกว่า อยากให้ผมไปอาบน้ำที่หอทุกวัน ผมก็เลยตอบรับโดยไม่คิดลังเลใจ

จากนั้นมาผมก็ไปเป็นประจำ พอถึงวันที่ 4 ตอนเย็นผมเลิกเรียนค่ำไม่มีรถกลับบ้าน พอดีเจอพี่วิ พี่วิจึงชวนผมไปนอนค้างที่หอ ผมก็ไปแต่โดยดี พออาบน้ำทานข้าวเสร็จผมก็อาสาที่จะนอนหน้าห้องพี่วิ พี่วิบอกไม่ต้องหรอก เขาให้ผมเข้าไปนอนในห้องกับเขา นอนบนเตียง แต่ผมก็นอนกับพื้น

เรานอนคุยกันไปเรื่อย ๆ พี่วิก็ถามผมว่า มีแฟนหรือยัง ผมก็ตอบไปว่ายังตามประสาชายละครับ ผมถามเขาบ้าง เขาก็บอกว่ายังไม่มีเช่นกัน ผมบอกว่าขอสมัครเป็นแฟนได้ไหม เขาบอกว่าได้

ผมพูดว่างั้นเป็นแฟนคืนนี้เลยนะ พี่วิก็พยักหน้า

ผมก็เลยลุกไปนอนบนเตียง ถอดกระดุมชุดนอนของพี่วิออก พอเสื้อหลุดดอกบัวของพี่วิทั้งสองข้างตั้งชูรับน้ำค้างทันที ผมก็ก้มลงหอมดอกบัวแล้วก็เรื่อยขึ้นไปซอกคอ มืออีกข้างก็ถอดกางเกงนอกและในของพี่วิออก ผืนนาของพี่วิมลช่างใหญ่เหลือเกิน

ผมใช้มือคลำแล้วใช้นิ้วสอดเข้าไปกระดิกปลายนิ้วนิด ๆ พี่วิถึงกับสะดุ้งแล้วก็อ้าขาออก แล้วบอกว่า ทนไม่ไหวแล้ว

ผมก็จัดการกับตัวผมทันทีโดยเร็ว แล้วก็ขึ้นคล่อมนำจรวดของผมสอดใส่กับฐานของพี่วิ มันช่างพอดิบพอดีอะไรอย่างนี้

ผมเริ่มโขยกขึ้นและลงช้า ๆ พี่วิก็บอกให้เร็ว ๆ ผมก็เริ่มซอยถี่ยิก จนเราทั้งสองถึงสวรรค์ด้วยกัน คืนนั้นผมได้ถึง 3 ครั้ง ก็ผมยังหนุ่มแน่นนี่ครับ

จาก น้องใหม่

เรื่องสั้น

ตายแฟด

ในยามนี้...เรื่องที่หมู่พวกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยกันมากที่สุดเห็นจะไม่มีเรื่องไหนน่าสนใจเกินไปกว่าข่าวที่นายโข่งจะมีเมีย

"แล้วนี่พวกเราจะเอาแต่นั่งดวดเหล้าแล้วก็พร่ำบ่นว่าเป็นห่วงมันเท่านั้นเรอะ?" ทิดอ่องปรารภขึ้นกลางวงเหล้าบนชานเรือนของตัวเอง "เราจะปล่อยให้เพื่อนโข่งของเราเอาชีวิตไปเสี่ยงมัจจุราชยังงั้นเรอะ หือ?"

"ก็แล้วจะให้ทำยังไง" เซียนแปคนแจกไพ่มือหนึ่งในบ่อนเถื่อนท้ายตลาดของเสี่ยเตี้ยวย้อนถามขึงขัง "เรื่องพรรค์นี้ห้ามกันได้ที่ไหน ฝนจะตก แดดจะออก พระจะสึก ขี้จะแตก ห้ามไม่ได้ฉันใด คนมันจะเอาเมียเอาผัวก็ห้ามไม่ได้ฉันนั้น โบราณว่าไว้เราก็รู้ ๆ กันอยู่"

"นั่นก็ถูกล่ะ แต่ด้วยความเป็นเพื่อนกันมา เราจะไม่คิดอ่านห้ามปรามหรือว่าเตือนให้มันยั้งคิดบ้างเลยเรอะ?" ทิดอ่องยังไม่เลิกปรารถนาดี "ให้มันเก็บชีวิตเอาไว้กินเหล้ากันยังจะดีเสียกว่า"

"พี่ทิดพูดยังงี้มันก็เห็นแก่ตัวไปหน่อย" เซียนแปแย้งต่อ "ทั้งพี่ทิดและพวกเรามีลูกมีเมียกันแล้วทั้งนั้น แต่อย่าลืมนะว่าไอ้โข่งเพื่อนเรามันยังไม่เคยมีเมีย ไอ้ที่ดวดเหล้ากันจนหน้าตึง ๆ แล้วหลบเมียไปเที่ยวซ่องน่ะมันก็ความสนุกชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ได้เป็นแก่นสารอะไรสักหน่อย เพราะฉะนั้นที่ไอ้โข่งคิดจะมีเมียเป็นตัวเป็นตนน่ะถูกต้องแล้ว"

"พูดอีกก็ถูกอีกแหละวะ!" ทิดอ่องชักเสียงดัง "ข้าก็ไม่ได้ห้ามว่าไม่ให้มันมีคู่มีฝา แต่ข้าไม่อยากให้มันได้นังสายพิณเป็นเมีย"

"มันก็สวยดีนะพี่ทิด" ช่างแผ้ว คนคุมเครื่องไฟประจำเทศบาลออกความเห็นหลังจากฟังอยู่นานแล้ว "อายุก็ยังไม่มาก เพิ่งจะย่างเบญจเพสเท่านั้นเอง อ่อนกว่าไอ้โข่งของเราตั้งสี่ซ้าห้าปีแน่ะ"

"แต่นังสายพิณมันไม่เหมาะที่ใครจะเอาเป็นเมีย" ทิดอ่องยืนกราน ยกแก้วขึ้นซดเหล้าฮวบเดียวเกลี้ยง

"เพราะมันเป็นแม่ม่ายงั้นเหรอะ?" เซียนแปสอดถาม

"เออซีวะ"

"ปีะโธ่เอ๊ย พี่ทิดก็หัวเก่าคร่ำครึ เป็นไดโนเสาร์เต่าล้านปีไปได้ สมัยนี้มีคนที่ไหนเขาถือสาหาความกันเรื่องบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์อีกล่ะ ผู้หญิงจะดีจะชั่วมันไม่ได้อยู่ที่ว่าไข่แดงถูกเจาะเรอะยัง มันอยู่ที่นิสัยใจคอ กิริยามารยาท ความขยันขันแข็งในการทำมาหากินมีหรือเปล่าแล้วก็..."

"ไอ้แป!"

"อะไรเรอะ?"

"มึงเคยแต่แจกไพ่ เคยเห็นเขาแจกตีนมั่งมั้ยวะ" ทิดอ่องตาลุกโพลง กระดิกปลายตีนยิก ๆ "กูพอจะแจกเป็นเหมือนกันว่ะ"

"แหะ ๆ..." เซียนแปรีบยกมือแป ๆ ขึ้นวันทา แล้วถามงง ๆ "ฉันพูดอะไรผิดไปเรอะพี่ทิด"

"โดยหลักการทั่วไปแล้วไม่ผิดหรอกว่ะ"

"อ้าว แล้วจะแจกตีนให้ฉันทำไม?"

"ก็เสือกพล่ามชะยาวเฟื้อย มันเป็นเรื่องที่ กู เองก็รู้อยู่แล้ว...แต่ที่กูรังเกียจรังคัดอีนังสายพิณนั่นน่ะไม่ใช่เพราะว่ามันเป็นแม่ม่ายเฉย ๆ โว้ย แต่มันเป็นแม่ม่ายผิดปกติว่ะ...เรียกว่าแม่ม่ายมหาภัยก็เห็นจะได้"

"เป็นยังไงเรอะพี่ทิด" ช่างแผ้วหูผึ่ง

"ก็ลองลำดับทำเนียบผัวเก่าของนังสายพิณมันดูซี่ว่ามีใครมั่ง" ทิดอ่องทำเสียงโอ่ ๆ พอรู้ว่าถือแต้มเหนือ "เอ้า ใครความจำดีลองไล่มาสู่กันฟังหน่อยดี"

เซียนแปทะลักออกมาก่อนเพื่อน

"คนแรกที่มันอยู่กินด้วยกันก็คือ หมู่คล้อย เป็นตำรวจทางหลวงอยู่ที่ป้อมตรวจรถไม้รถหมูเหนือหมู่บ้านเราขึ้นไป ตอนนั้นนังสายพิณนี่อายุยังเอ๊าะ ๆ อยู่เลย ฉันจำได้เพราะว่าเคยแอบดูมันอาบน้ำหลายหน โอ้โฮ อายุ 17-18 เท่านั้นแหละพี่ทิดเอ๊ย นมตั้มมันเต็บเต่งยังกับกะลามะพร้าวผ่าซีกแน่ะ แล้วอีตรงนั้นของ..."

"เฮ้ย!" ทิดอ่องตวาดแว้ด กลืนน้ำลายเอื๊อก แล้วตะคอกเบา ๆ "เล่าแต่เรื่องคู่สร้างคู่สมของมันซีวะ รูปโฉมโนมพรรณไม่ต้องบรรยายละเอียดลออนักหรอก... กูก็เคยแอบดูมันตอนที่มาค้างกับน้องสาวกู ตอนนั้นดูเหมือนมันจะไปเที่ยวงานไหนกันมาแล้วกลับบ้านไม่ได้เพราะดึก อือม์...มันใหญ่จริง ๆ"

"ฉันเล่าเรื่องผัวคนแรกของมันต่อได้เรอะยัง พี่ทิด" เซียนแปสะกิดหัวเข่าเตือนสติทิดอ่อง

"เออ ๆ ว่าไปเลย"

"ตอนที่มันแต่งงานกับหมู่คล้อยนั่นน่ะ พวกหนุ่ม ๆ ในบางเราร้องไห้โฮกฮือกันเป็นแถวเพราะความเจ็บใจที่ไอ้หนุ่มในเครื่องแบบมาคาบไปแดก ยังจำได้ว่ามันไปส่งตัวเข้าหอกันถึงบังกาโลติดแอร์ในตัวจังหวัดแหม...มันคงหนาวกันกบกันจนไม่เป็นอันหลับอันนอนเลยนะพี่ทิดนะ"

"กูจะไปรู้ได้ยังไง ไม่ได้ไปนอนบนกบาลมันนี่โว้ย!" ทิดอ่องสะบัดเสียงเคือง ๆ ฉุนย้อนหลัง เพราะตอนนั้นแกก็อิจฉาเจ้าบ่าวต่างถิ่นผู้แบกบั้งหางปลาทูมาคว้าสาวสวยประจำหมู่บ้านไปเป็นหวานใจ แล้วก็รีบถามต่ออย่างเยาะ ๆ "แล้วผลของการมงคลสมรสเป็นยังไงวะ ว่าต่อไปซิ"

"ดูเหมือนมันจะอยู่กินกันได้ประมาณครึ่งปีล่ะมั้ง คืนหนึ่งหมู่คล้อยกำลังโบกให้รถหมูชิดซ้ายรถควายชิดขวา รถซุงถลามาจากไหนไม่รู้บี้กะโหลกผู้หมู่ซะแหลกเลย นังสายพิณก็ตกพุ่มม่ายตามระเบียบ"

"จำแม่นมาก" ทิดอ่องชม

"ผัวคนที่สองของมันฉันจำได้" ช่างแผ้วรีบตะเบ็งเสียงจองคิวเอาไว้ก่อน กลัวจะเสียหน้าถ้าไม่รีบชิงเล่า

"เอ้า งั้นเล่าไปเลย แต่ซดเหล้าให้คล่อง ๆ คอหอยก่อนซี่" ทิดอ่องยื่นแก้วน้ำใสให้ด้วยความอารีอารอบ จะได้เมา ๆ เสมอกันน่ะ และเป็นการเพิ่มความมันส์ในการถล่มวาจากันด้วย

> **"........ แล้วทั้งสามคนผู้ห่วงชะตากรรมของเพื่อนรักก็ย่องเงียบไปที่ข้างฝาห้องนอนของเจ้าบ่าวต่างคนต่างส่ายตาหารูเพื่อสอดส่องทิพยเนตรเข้าไปดูเภทภัย ...."**

"คนที่สองชื่อครูบรรเลง สอนคณิตศาสตร์ อายุในราวหนุ่มใหญ่แล้วล่ะ แต่แกเก่งเรื่องดีดสีตีเป่าด้วยแฮะ สีไวโอลินงี้เสียงหวานหยดย้อย ไม่ว่าจะเป็นเพลงไทยเดิมอย่างเขมรไทรโยค หรือเพลงไทยสากลอย่างบัวขาว แกสีได้หยาดเยิ้ม ยิ่งเพลงฝรั่งล่ะก็แจ๋วที่สุด อย่างเพลงเชอรี่พิ้งเชอรี่เพิ้งอะไรนั่นน่ะ ฉันได้ฟังทีไรแทบจะเคลิ้มหลับฝันหวานไปเลยเชียว"

"เอ็งฟังออกด้วยเหรอวะ เพลงฝรั่งน่ะ?" เซียนแปขัดคอ "เอ็งรู้ภาษาอังกริดแตกฉานยังงั้นเชียวไหนว่ารู้แต่ตัวเอซกับแจ็คแหม่มคิงเท่านั้นไงล่ะ"

"เดี๋ยวกูถีบกลิ้งเลยไอ้แป อย่าดูถูกกันนัก กูเป็นช่างเครื่องยนต์เครื่องไฟย่อมพอรู้ภาษาฝรั่งหลายคำอยู่หรอก แล้วที่ฟังเพลงของครูบรรเลงได้น่ะเพราะมันไม่มีคำร้องโว้ย มีเสียงไวโอลินอันไพเราะเสนาะโสต"

"ฮื้อ เล่าเรื่องผัว ๆ เมีย ๆ ของเขาดีกว่าน่ะ ไม่ต้องบรรยายสรรพคุณเรื่องสีซอให้เสียเวลา" ทิดอ่องตัดบท แล้วซดเหล้าดังจ๊วบ

"ก็ได้ ฉันว่าราชการต่อไปเลยนะ... พอนังสายพิณเป็นม่ายเพราะผัวคนแรกชิงไปเกิดใหม่ได้ไม่กี่เดือนมันก็เสียบปลั๊กขั้วบวกขั้วลบเข้ากับครูบรรเลง เรื่องนี้ฉันรู้ใกล้ชิดเนื่องจากครูแกมาขอยืมเครื่องไฟจากเทศบาล ฉันต้องไปคุมเดินไฟฟ้ากับปั่นไฟในงานเลี้ยงแต่งงานที่โรงอาหารของโรงเรียน...เห็นแล้วเจ็บใจแทบจะแกล้งดับไฟเลยล่ะ โธ่เอ๋ย เจ้าสาวยังไม่เต็ม 20 เลย เจ้าบ่าวจากเข้าไป 40 ห่างกันครึ่งต่อครึ่ง ไอ้หนุ่ม ๆ อย่างเราอดแดกแฮะ...รู้ยังงี้หัดสีไวโอลินให้เก่งก็ดีแล้ว"

"แบกเครื่องปั่นไฟไปเรื่อย ๆ ยังงี้ก็เหมาะแล้วล่ะ" ทิดอ่องหัวเราะหึ ๆ แล้วถามต่อ "กับผัวที่สองอยู่กินกันนานแค่ไหนเอ็งพอนึกออกมั้ย?"

"อ๊ะ เรื่องในมุ้งของชาวบ้านถามมาเถอะน่ะ ช่างแผ้วจำแจ๋วแหวว...อยู่กันในราวค่อนปีเท่านั้นเอง เขาว่าครูบรรเลงนั่งสีไวโอลินอยู่ที่ระเบียงบ้านตอนเย็น ๆ สีอยู่ดี ๆ เสือกขี้เกียจหายใจ คร่อก ๆ ๆ แล้วฟุบไปซะเฉย ๆ ยังงั้นแหละ...ฉันเหนื่อยอีก 7 คืน เพราะต้องไปคุมเครื่องไฟงานสวดศพ"

"ผัวคนที่สามล่ะ มีอีกเรอะเปล่าวะ?" ทิดอ่องทำอ่อยเหยื่อ

"มีซี้!" เซียนแปร้องลั่น "ก็เสี่ยตังกวยนั่นไง ไม่ใช่ใครที่หนวย...ตอนนั้นเฮียแกเฟื่องมากนะ กินค่าหัวคิวดินลูกรังที่ประมูลถมทางจากหลังอำเภอออกไปเชื่อมทางหลวงแผ่นดินยาวเป็นกิโล ๆ รวยแทบรากเลือดลงแดงไปเลยล่ะ"

"รู้มั้ยทำไมเฮียแกถึงมาเอานังสายพิณ?" ช่างแผ้วเริ่มลองภูมิ

"ทำไมจะไม่รู้...ตอนนั้นนังสายพิณมันสวยสะบัด แล้วยังมีเงินจากค่าทำศพค่าบำเหน็จบำนาญผัวอีก มันแต่งเนื้อแต่งตัวล่อตาผู้ชายทุกวัน เฮียตังกวยก็เจ้าชู้ชั้นหนึ่งอยู่แล้ว...ก็เลยโป๊ะเชะกันพอดี" เซียนแปเล่าฉอด ๆ

"อยู่กันมีความสุขดีหรือไงน?" ทิดอ่องเดาะสำนวนยี่เกเข้าให้

"สุขกับผีน่ะซี้พี่ทิด!" เซียนแปโพล่งออกมา "อยู่กันไปไม่ทันครบเดือนมั้งเมียหลวงเฮียตังกวยมาตาม แย่งปืนกันอีท่าไหนไม่รู้ โป้งเดียวเข้าไต้คางทะลุกระหม่อมกลวงโบ๋เลย"

"คนที่สี่ล่ะ ?" ทิดอ่องถามเปรย ๆ

"เอ๊ะ! ไม่เห็นมีนี่พี่ทิด" ช่างแผ้วตอบ ขมวดคิ้วอย่างงง ๆ "หลังจากเฮียตังกวยตายก็ดูเหมือนนังสายพิณจะเซา ๆ ไปเรื่องมีผัว แต่เอ้อ...มันจะแอบเล่นแมงมุมขยุ้มหลังคากับใครฉันไม่รู้นะ"

"คนที่สี่มันไม่ไกลไม่ไกลนี้หรอกว่ะ" ทิดอ่องพูดขรึม ๆ "พวกเราเตรียมไว้ทุกข์ก็แล้วกัน"

"ใครเรอะพี่ทิด?"

"ก็ไอ้โช่งของเราน่ะซี้จะมีใคร"

"พี่ทิดไปแช่งมันทำไม?" ช่างแผ้วถาม

"ก็มันจะแต่งงานกับนังสายพิณไม่ใช่เรอะ...นังนั่นน่ะโบราณเขาเรียกผู้หญิงกินผัว รู้เรอะเปล่า ใคร

(อ่านต่อหน้า 54)

"รัตนาวดี"

บันทึกรัก อ.ต.ร.

46

เมืองเกียวโตเป็นเมืองที่อยู่ในหุบเขา เวลาอยู่ในฤดูหนาวอากาศก็จะหนาวมาก เวลาอยู่ในฤดูร้อนอากาศก็จะร้อนมาก ต้นไม้ขนาดใหญ่ ๆ ในเมืองเกียวโตมีสีสันบรรเจิดแจ่มจ้าในฤดูใบไม้ร่วงมากกว่าในเมืองโตเกียว

ในเมืองโตเกียวนั้นต้นไม้ส่วนมากยังมีใบเขียว ๆ อยู่ หรือถ้าเป็นสีเหลืองก็เป็นเหลืองแบบพึ่งเริ่มเหลืองเรื่อ ๆ พอลงใต้มาแถว ๆ ฮาโกเน่ซึ่งส่วนมากมีพื้นที่เป็นวนอุทยาน ต้นไม้ก็จะดูมีสีสันบรรเจิดขึ้นบ้าง เมืองเล็กเมืองน้อยที่รถแล่นผ่านมาสีของต้นไม้ก็ยังสวยไม่เท่ากับที่เมืองเกียวโตเลย

ยิ่งใกล้ถึงศูนย์ศิลปหัตถกรรมก็ยิ่งน่าดูมากยิ่งขึ้น ต้นไม้บางต้นเหลืองอร่ามเป็นสีทองไปทั้งต้น บางต้นมีสีแสดจัดเจือสีแดง บางต้นแดงราวกับแสงไฟเจิดจ้า บางต้นก็แดงคล้ำ ๆ บางต้นมีสีสันไล่ไปตั้งแต่เหลืองไปจนแสดจนแดง ราวกับว่าแต้มแต่งเอาไว้ด้วยพู่กัน ใครที่เคยเห็นภาพในปฏิทินล่ะก็ถ้าได้มาเห็นของจริงแบบฉันหละก็ขอบอกว่าสวยกว่าค่ะ

"เมืองนี้แม่น้ำไหลผ่านด้วยนะจ๊ะหนูนั่น"

เสียงคุณอาสมชายอื้ออออยู่ใกล้ ๆ

"เหรอคะ"

พี่นันเล่นน้ำเสียงสดใส

"แม่น้ำอะไรหรือคะคุณอา"

"เขาเรียกว่าแม่น้ำคาโหมะ"

"แม่น้ำคาโหมะ"

เขาอ่านว่า "คา-โหมะ นะคะ ไม่ใช่ คา-โห-มะ

"มันแปลว่าอะไรหรือคะคำว่าคาโหมะนี่น่ะ"

"แปลว่านกเป็ดน้ำจ้ะ"

ฉันมองไปทางนอกหน้าต่างเพื่อซึมซับความงามของแม่น้ำคาโหมะ มันมีแต่หาดทรายที่กว้างยาวไกล กลางแม่น้ำมีร่องน้ำตื้น ๆ ขนาดแคบประมาณ 2 ศอกเห็นจะได้ ไม่มีโคลนตมปะปนอยู่เลยหละค่ะ

"รัตน์จ๊ะ"

เสียงนายแจ๊คพูดเบา ๆ กับฉัน

"พี่ว่าเราน่าจะเริ่มต้นกันใหม่นะสำหรับมิตรภาพของเรา"

"ไม่จำเป็นหรอก"

"พี่ขอโทษสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมา"

เขาพยายามทำน้ำเสียงให้น่าสงสาร

"ขอให้มันเป็นอดีตไปได้ไหมจ๊ะ"

"ไม่มีทาง"

ฉันสะบัดหน้าเสียงดังขวับ

"นายมันเลวมากรู้หรือเปล่า"

"รู้จ้ะรัตน์"

อ้าว! นายแจ๊คดันพยักหน้าเสียอีกแน่ะ

"แต่คนเลวอย่างพี่ก็น่าได้รับการอภัยบ้างสิ"

"ไม่ได้"

ฉันตวาดแว๊ด เล่นเอาคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ หันมามองเป็นตาเดียว รวมทั้งพี่นันกับคุณอาสมชายด้วยเหมือนกัน

"เอ้อ...ไม่มีอะไรค่ะ"

ฉันยิ้มแห้ง ๆ ไปรอบ ๆ

"ล้อเล่นกันนิดหน่อยน่ะ"

รถถึงศูนย์ศิลปหัตถกรรมก็จอดให้ลงแล้วคนขับรถก็ขับรถที่ไม่มีคณะทัวร์นั่งอยู่ไปรอที่วัดแฮอันซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ไกลเท่าไหร่

"มื้อกลางวันนี้เป็นแบบบุฟเฟ่ต์นะจ๊ะรัตน์"

นายแจ็คถือโอกาสเอียงหน้าเข้ามาบอกฉัน

"ช่วยตนเองได้เต็มที่เลยจ้ะ"

ความรู้สึกของฉันบางทีก็รู้สึกวูบวาบเหมือนกันค่ะในยามที่นายแจ็คมามีท่าทางใกล้ชิดฉันมากเข้ามันแปลก ๆ อยู่เหมือนกันค่ะ

นายโมริตะ!

คุณอาสมชาย!

นายทากาโดะ!

ทั้ง 3 คนคือ 3 ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับฉันตั้งแต่ฉันมาเที่ยวที่ประเทศญี่ปุ่น ทั้ง 3 ชายทำให้ฉันมีความรู้สึกริ้ว ๆ อยู่ในหัวใจว่าฉันน่ะชักจะรู้สึกหิวผู้ชายขึ้นมาแล้วสิคะ

เอ... สงสัยรสชาติของความเป็นผู้ชายคงจะทำให้ฉันติดใจขึ้นมาแล้วกระมัง

"บ้าน่านังเทอร์โบ"

ฉันรำพึงอยู่ในใจ

"เอ็งนอนกับผู้ชายแล้วก็ต้องเป็นแบบผ่านแล้วก็ผ่านเลยสิ"

คณะทัวร์ขึ้นลิฟต์ไปชั้น 5 ซึ่งเป็นภัตตาคารแบบช่วยเหลือตัวเองที่เรียกว่า SELF SERVICE เมื่อช่วยเหลือตัวเองจนบรรลุความสุข

เอ็ยบรรลุความอิ่มแล้ว ทุกคนก็ลงมาชั้นล่างเพื่อดำเนินหน้าที่คือสยามผู้ชอบช็อปปิ้งอีกเช่นเคย

"คุณแจ็คคะ"

พี่นันเรียกนายแสบตัวดี

"ครับผม"

"นันวานอะไรคุณสักอย่างหนึ่งได้ไหมคะ"

"ยินดีครับ"

เขาพยักหน้าอย่างยิ้มแย้ม

"คุณนันจะวานอะไรผมหรือครับ"

"จะฝากอะไรกับคุณน่ะค่ะ"

"ฝากของหรือฝากคนครับ"

"คนค่ะ"

พี่นันพูดจบฉันก็ใจหายแว๊บๆ หวิวๆ

"ใครครับ"

"ยายรัตน์น่ะค่ะคุณแจ็ค"

"โอว์...ยินดีเลยครับ"

"พี่นัน..."

"........ ฉันอยากจะกรีดเสียงร้องออกมาให้กึกก้องไปทั้งรถ แต่ก็ได้เพียงแค่คิดเท่านั้นเองค่ะ คือแบบว่าฉันอายน่ะ ...."

ฉันเรียกหน้าบึ้ง ๆ

"เรื่องอะไรมาฝากรัตน์กับคนอื่น"

"ไม่เป็นไรน่าเด็กน้อย"

พี่นันอมยิ้มแก้มเล็ด

"พี่น่ะจะต้องเดินไปกับคุณอาสมชายแก แล้วพี่จะปล่อยให้รัตน์เดินคนเดียวได้ยังไงล่ะจ๊ะเด็กน้อยของพี่"

"แล้วทำไมต้องมาฝากกับเขาด้วยล่ะ"

ฉันบุ้ยปากไปทางนายแจ็ค

"งานการเขาก็มี หน้าที่เขาก็มี"

"ไม่เป็นไรจ้ะรัตน์"

นายแจ็คริบออกตัวทันที

"พี่ยินดีรับฝากอยู่แล้วจ้ะ"

"แล้วหน้าที่ของนายล่ะ"

"หน้าที่อะไรกันจ๊ะ"

"ก็มัคคุเทศก์ไง"

"อ๋อ...ไม่มีปัญหาจ้ะ"

เขาส่ายหน้ายิก ๆ เลยค่ะ

"มัคคุเทศก์ผู้ช่วยเขาทำหน้าที่แทนพี่ไปแล้วจ้ะ"

ก็จริงของเขาเหมือนกันค่ะ เพราะว่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังทำหน้าที่แทนเขาอยู่พอดีเลยตามที่ฉันมองไปทางคณะทัวร์

"ประวิธเขากำลังฝึกงานอยู่กับบริษัททัวร์ของเรา พี่เป็นพี่เลี้ยงให้เขามา 4-5 ทัวร์ แล้วหละจ้ะ งานเขาคล่องพอใช้ได้ทีเดียว"

นายแจ็คถือโอกาสดีขลุมเดินคุยกับฉันเสียเลยเนื่องจากพี่นันกับคุณอาสมชายน่ะพากันเดินแยกไปอีกทางหนึ่งเสียแล้ว

เฮ้อ...หนุ่มใหญ่กับสาวเหย่ยนี่ช่างสวีทกันเสียจริง ๆ

"รังเกียจพี่มากนักเหรอ"

เขาเอ่ยเสียงนุ่ม ๆ

"ถึงไม่ยอมพูดดี ๆ กับพี่เลย"

"ใช่"

"พี่บอกแล้วไงว่าพี่ขอโทษสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง"

ว้า! ทำเสียงนุ่มอีกแล้วสิแฮะ

"ยกโทษให้พี่ไม่ได้เลยหรือจ๊ะรัตน์"

เฮ้อ...ไอ้ฉันมันก็เป็นโรคแพ้เสียงนุ่มเสียด้วยสิคะ ได้ยินเสียงนุ่มๆ ทีไรใจคอมันรู้สึกอ่อนไหวไปด้วยเสียทุกทีเลย สมัยอยู่เมืองไทยน่ะฉันเสร็จเพราะเสียงนุ่ม ๆ มาแล้วตั้งไม่รู้เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่ สงสัยคงไม่พ้นเสร็จเสียอีกแล้วกระมังเรา

พอเดินมาถึงวัดแฮอันมัคคุเทศก์ผู้ช่วยก็บอกให้คนที่ช็อปปิ้งจากศูนย์ศิลปหัตถกรรมน่ะนำเอาข้าวของเข้าไปเก็บไว้ในรถเสียก่อน

"อือม์...ประวิธนี่รอบคอบเหมือนกันแฮะ"

เสียงนายแจ็คพึมพำเบา ๆ

"เอาของไปเก็บเสียก่อนจะได้เดินชมวัดแฮอันได้สะดวกขึ้น ใช้ได้จริง ๆ เลยเด็กฝึกงานคนนี้อนาคตประวิธนี่ต้องได้เป็นมือหนึ่งเร็ว ๆ นี้แน่นอน"

บริเวณสองข้างทางที่จะเข้าไปในเขตวัดนั้นมีแผงขายของกินบ้างของที่ระลึกบ้างอยู่เป็นสิบยี่สิบเลย มองแล้วก็ทำให้นึกถึงงานวัดในเมืองไทยขึ้นมาทันที ของกินเท่าที่เห็นก็มี ข้าวโพดต้ม ข้าวโพดปิ้ง มันเผา ปลาหมึกปิ้ง อะไรต่อมิอะไรประเภทนี้หละค่ะ

"รัตน์จะกินอะไรบ้างไหมจ๊ะ"

นายแจ็คกระแซะเข้ามาอีกแล้ว

"พี่จะไปซื้อมาให้"

"ไม่กิน"

"ซื้อไปถือเล่นโก้ ๆ ก็ได้จ้ะ"

"บ้า"

"เอ้า...ไม่ซื้อก็ไม่ซื้อ"

เขาอมยิ้ม

"จะได้ไม่ต้องเปลืองเงิน"

แนะ...ไอ้หมอนี่ ทำมาดีฝีปากอีกแน่ะ

ประตูเข้าวัดแฮอันเป็นประตูแบบธรรมดา ๆ มิได้วิจิตรพิสดารอะไรเลย ถัดจากประตูเข้าไปเป็นลานกรวดโล่ง ๆ บริเวณด้านในมีเรือนไถงทาสีแดงและมีหลังคาสีเขียว รูปร่างทรวดทรงน่ะกระเดียดไปแบบจีน ๆ

"สวยไหมจ๊ะรัตน์"

ฉันไม่ยอมตอบอะไร

"เรือนหลังนี้เป็นของเลียนแบบจ้ะ"

"เลียนแบบมาจากไหนคะ"

ฉันเผลอถามออกไปด้วยความอยากรู้

"อุ๊ย..."

แล้วก็ต้องสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ นายแจ็คหันมาอมยิ้มล้อเลียนกับฉันอย่างร่ำเริง ฉันก็เลยค้อนขวับเข้าให้ขวับใหญ่ ๆ

"รัตน์อยากรู้หรือจ๊ะว่าเลียนแบบมาจากไหน"

เขาถามแววตาเป็นประกาย

"ไม่อยาก"

"อ้าว! แล้วเมื่อกี้นี้ใครเป็นคนถามพี่ล่ะ"

"ไม่รู้"

"ตัวเองไม่รู้ตัวเองก็บ้าน่ะสิ"

"ไม่บ้า"

"งั้นพี่ไม่บอกก็ได้"

"ไม่ได้ อุ๊ย..."

สะดุ้งอีกหนึ่งหยอยแล้วค่ะ นายแจ็คหัวเราะในลำคอ

(อ่านต่อหน้า 55)

ศาสตร์...ว่าด้วย...ทรวงอกและสะโพก?

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ถ้าจะพูดถึงการมีเพศสัมพันธ์...หรือเซ็กซ์นั้นทรวงอกของผู้หญิงเป็นหนึ่งในสองสิ่งที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม...หรือแม้แต่เพศเดียวกันมากที่สุด ผู้หญิงคนใดที่มีรูปร่างผึ่งผาย และมีทรวงอกอวบอิ่มค่อนข้างใหญ่ รับรองได้ว่า ไม่ว่าใครต่อใครก็จะมองจนเหลียวหลัง สะโพก...หรือ...บั้นท้ายเป็นอีกส่วนหนึ่ง...ที่คงไม่มีใครที่จะละเลยความสนใจไปได้เลย...เช่นเดียวกับทรวงอก ผู้หญิงหลาย ๆ คนให้ความเห็นว่า

"ในการต่อสู้ของความรักนั้นทั้งสองอย่าง...เป็นส่วนที่เรียกว่า...ด่านหน้า...หรือทัพหน้าทีเดียว..." นอกจากนั้นยังเป็นส่วนสำคัญที่จะ "...ต่อสู้เพื่อชัยชนะหรือทำให้ผู้บุกรุก...ต้องพ่ายแพ้ได้อย่างไม่ยากเย็นนัก...เพียงแค่ขยับ...เบา ๆ เท่านั้น"

ความสำคัญของทั้ง...ทรวงอก...และสะโพกนั้น เป็นสิ่งที่ควรได้รับการยอมรับ ในการปฏิบัติอย่างทะนุถนอม ซึ่งอาจจะทำได้ในหลัก 6 ประการดังนี้ เพื่อรักษาให้คงรูปร่างและความสวยงามได้นานเท่านานดังนี้ ;

1. ควรสัมผัสทรวงอก ทั้งสองข้าง ด้วยน้ำหนักและวิธีการที่คล้ายคลึงกัน ในระยะเวลาที่เท่าเทียมกัน

2. ระยะเวลาที่จวนจะบรรลุ...จุดสุดยอด...พึงละเว้นต่อการที่จะสัมผัส เพราะอารมณ์...ในขณะนั้นอาจทำให้ลืมตัว...กระทำอย่างรุนแรงจนอาจเกิดอันตรายได้

3. การสัมผัส...จูบ...หรือทำอะไรกับส่วนที่เป็นฐานและหัวนม ควรทำทั้งสองข้างอย่างเท่าเทียมกัน และด้วยความนุ่มนวลพอสมควร

4. ตามธรรมชาติ ปลายถันทั้งสองข้าง จะเบนออก...หรือชี้ออกไปทางข้างลำตัว...และทิศทางตรงกันข้าม ...พยายามสัมผัสโดยการสัมผัสจากภายนอก เข้ามาหาส่วนกลาง เพื่อรักษาระยะความห่างเอาไว้ให้คงที่

5. ระดับเส้น...ของหัวนมทั้งสองข้างจะอยู่ในแนวเส้นตรงตามธรรมชาติ การสัมผัสที่ไม่ถูกต้อง มีความหนักแน่น หรือระยะเวลาไม่เท่ากันจะทำให้ หัวนมทั้งสองข้างอยู่ต่างระดับกันจนเห็นได้ชัด

6. ความยาวของทรวงอกจากโคนฐาน ถึงยอดหัวนม จะอยู่ในระหว่างความยาว 8-10 ซม. ซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานสำหรับสาวเอเชีย จึงควรจะบริหารและดูแลรักษาให้อยู่ในระดับนี้เสมอ

ผู้หญิงทุกคนปรารถนาจะให้ตนเองมีทรวงอกที่อวบใหญ่ กันทุกคน หว่าโดยธรรมชาติ ทรวงอกทั้งสองข้างจะมีขนาดไม่เท่ากัน ผู้หญิงจึงควรจะสังเกต หรือคุณผู้ชายก็ได้สังเกตดูว่าข้างไหนใหญ่กว่ากันในระหว่างมีเพศสัมพันธ์...จึงควรสัมผัสข้างที่เล็กกว่า เพื่อกระตุ้นและเร่งเร้าให้มีการเติบโตเท่าเทียมกับอีกข้างหนึ่ง

อย่างที่กล่าวไว้แล้วว่า ทรวงอก...และบั้นท้ายนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ...ทรวงอก....มีรูปร่างอย่างไร...สะโพกก็จะมีรูปร่างคล้ายคลึงกัน นอกจากนั้นยังอาจบอกได้ด้วยว่า ลักษณะของทรวงอก...และบั้นท้ายแบบนั้น...ต้องการ "ความรัก" แบบไหนบ้าง...

1. ชนิดเลขศูนย์ (0) เป็นลักษณะของทรวงอกที่มีฐานค่อนข้างกลม เมื่อมองด้านข้างจะมีลักษณะเช่นเดียวกัน ทรวงอกแบบนี้ชอบการสัมผัสที่นุ่มนวล...และเบามือ โดยสัมผัสจากส่วนล่างของฐานขึ้นมาส่วนบนของทรวงอก...ทรวงอก...ทรงนี้...สะโพกจะมีลักษณะคล้ายสามง่าม...ซึ่งประกอบไปด้วยหนั่นเนื้อมากคล้ายกับทรวงอก ...สะโพกชนิดนี้ควรใช้วิธีการ **"ความรักอยู่ข้างบน"** จะดีที่สุด เพราะสะโพกที่เต็มไปด้วยเนื้อ จะเป็นฐานรองรับ**ความรัก**ได้อย่างดีเยี่ยม

2. ชนิด **"ปิรามิด"** ทรวงอกชนิดนี้จะมีเนื้อทั้งส่วนบนและส่วนล่างของทรวงอกค่อนข้างน้อย ลักษณะจึงค่อนข้างเป็นรูปสามเหลี่ยมเมื่อมองจากด้านข้าง ทรวงอกแบบนี้จึงควรสัมผัสโดยใช้ **ริมฝีปาก** จะดีที่สุด และดีมากกว่า **มือ** ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการหย่อนยานได้ง่าย สะโพกจะมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมเช่นกัน โดยมีเนื้อส่วนกลางสะโพกค่อนข้างน้อย แต่สะโพกชนิดนี้เหมาะอย่างยิ่งที่จะอยู่**ข้างบน**เพราะสามารถที่จะ**รุนแรง**ได้ดีกว่า

(อ่านต่อหน้า 57)

นวลนางให้ลาภ

เลขนำโชคจากดวงดาว

งวดประจำวันที่ 1 พฤศจิกายน 2530

กำลังดาวอาทิตย์ 14 องศา

กำลังวัน (6) เลขแทนวันอาทิตย์ (1)

กลุ่มอิทธิพลของดวงดาว 1 3 4 5 6

อิทธิพลของดวงดาวในงวดนี้ ต้องยกให้ ดาวศุกร์ (6) เป็นเลขเด็งหนึ่ง เพราะดาวศุกร์ (6) ยกเข้าสู่รวศีพิจิกเวลา 15.54 น. หลังล็อตเตอรี่ออกไม่เกิน 2 ชั่วโมง จึงเป็นเลขที่มีพลังแรงมาก ขณะที่ล็อตเตอรี่กำลังออกอยู่นั้นดาวศุกร์ (6) ยังมีตำแหน่งเป็นดาวเกษตรอยู่ ฉะนั้นดาวศุกร์หมายถึงเลข 6 จึงเป็นเลขเด่นที่สุดทั้งล่างและบน

ดาวอีกดวงหนึ่ง คือ ดาวพฤหัส (5) มีตำแหน่งเป็นราชาโชคอยู่ในราศีเมษ จะพักร์เข้าสู่ราศีมีนในวันที่ 3 พฤศจิกายนเวลา 14.03 น. หลังล็อตเตอรี่ออกไม่เกิน 2 วัน ปกติดาวก่อนยกก่อนย้ายไม่เกิน 3 วัน และหลังยกไม่เกิน 3 วัน ถือว่าเป็นดาวที่มีพลังแรงมาก จึงไม่ควรประมาท ดาวพฤหัสหมายถึงเลข 5

สรุปแล้วเลข 6 กับเลข 5 จึงเป็นเลขที่กำลังชิงดีชิงเด่นกันอยู่ อาจจะมาด้วยกันเป็นเลขคู่เงินก็ได้ไม่มีใครห้าม เพราะกองสลากเขาเลิกล็อคแล้ว 65 -56 ก็สวย แต่เลข 6 ดีที่สุดครับ

ขอจงโชคดีครับ

ครองรัก+ครองรส

ศาสตร์...ว่าด้วย

ทรวงอกและสะโพ

ส.เทพประสิทธิ์

งวดประจำวันที่ 1 พ.ย. 2530

5 8 1

เด่นมาก 8

เลขเด่น 1

ชุดสามตัว 581 812 428

ชุดสองตัว 12 18 28

เลขชุดเหนือ-ใต้

14	16	24	36	48
64	82	93	25	88

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ถ้าจะพูดถึงการมีเพศสัมพันธ์...หรือเซ็กซ์นั้นทรวงอกของผู้หญิงเป็นหนึ่งในสองสิ่งที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม...หรือแม้แต่เพศเดียวกันมากที่สุด ผู้หญิงคนใดที่มีรูปร่างผึ่งผาย และมีทรวงอกอวบอิ่มค่อนข้างใหญ่ รับรองได้ว่า ไม่ว่าใครต่อใครก็จะมองจนเหลียวหลัง สะโพก...หรือ...บั้นท้ายเป็นอีกส่วนหนึ่ง...ที่คงไม่มีใครที่จะละเลยความสนใจไปได้เลย...เช่นเดียวกับทรวงอก ผู้หญิงหลาย ๆ คนให้ความเห็นว่า

"ในการต่อสู้ของความรักนั้นทั้งสองอย่าง...เป็นส่วนที่เรียกว่า...ด่านหน้า...หรือทัพหน้าทีเดียว..." นอกจากนั้นยังเป็นส่วนสำคัญที่จะ "...ต่อสู้

เพื่อชัยชนะห

รุก...ต้องพ่า

ไม่ยากเย็นนัก

...เบา ๆ เท่า

ความสำ

อก...และสะโพกนั้น เป็นสิ่งที่ควรได้รับการยอมรับ ในการปฏิบัติอย่างทะนุถนอม ซึ่งอาจจะทำได้ในหลัก 6 ประการดังนี้ เพื่อรักษาให้คงรูปร่างและความสวยงามได้นานเท่านานดังนี้ ;

1. ควรสัมผัสทรวงอก ทั้งสองข้างด้วยน้ำหนักและวิธีการที่คล้ายคลึงกัน ในระยะเวลาที่เท่าเทียมกัน

2. ระยะเวลาที่จวนจะบรรลุ...จุดสุดยอด...พึงละเว้นต่อการที่จะสัมผัส เพราะอารมณ์..ในขณะนั้น

[illegible]
อยู่ต่างระดับกันจนเห็นได้ชัด

6. ความยาวของทรวงอกจากโคนฐาน ถึงยอดหัวนม จะอยู่ในระหว่างความยาว 8-10 ซม. ซึ่งถือว่าเป็นมาตรฐานสำหรับสาวเอเชีย จึงควรจะบริหารและดูแลรักษาให้อยู่ในระดับนี้เสมอ

ผู้หญิงทุกคนปรารถนาจะให้ตนเองมีทรวงอกที่อวบใหญ่ กันทุกคน หว่าโดยธรรมชาติ ทรวงอกทั้งสองข้างจะมีขนาดไม่เท่ากัน ผู้หญิงจึงควรจะสังเกต หรือคุณผู้ชายก็ได้สังเกตดูว่าข้างไหนใหญ่กว่ากัน ในระหว่างมีเพศสัมพันธ์...จึงควร

2. ชนิด "ปิรามิด" ทรวงอกชนิดนี้จะมีเนื้อทั้งส่วนบนและส่วนล่างของทรวงอกค่อนข้างน้อย ลักษณะจึงค่อนข้างเป็นรูปสามเหลี่ยมเมื่อมองจากด้านข้าง ทรวงอกแบบนี้จึงควรสัมผัสโดยใช้ **ริมฝีปาก** จะดีที่สุด และดีมากกว่า **มือ** ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการหย่อนยานได้ง่าย สะโพกจะมีลักษณะเป็นรูปสามเหลี่ยมเช่นกัน โดยมีเนื้อส่วนกลางสะโพกค่อนข้างน้อย แต่สะโพกชนิดนี้เหมาะอย่างยิ่งที่จะอยู่**ข้างบน**เพราะสามารถที่จะ**รุนแรง**ได้ดีกว่า

(อ่านต่อหน้า 57)

ศิริรัตน์ อำพัน

มิติล้ำลึก 34 - 23 - 35

เธอทำท่ายวนยั่วยักย้ายร่าง
พลิกท่าทางซ้ายขวาและหน้าหลัง
พี่ก็วาบพี่ก็หวิวไปกับนาง
แล้วก็สร้างวิมานแสนซ่านใจ .

ฝันว่าได้คลอเคล้าเจ้าน้องน้อย
จูบฝังรอยแก้มหอมพร้อมซุกไซ้
ตรงนั้นมาตรงนี้ว่ากันไป
กรุ่นละไมทุกส่วนสัดกระหวัดทรวง
ทั้งพุ่มพวงทรวงสล้างไม่ว่างเว้น
บีบและเน้นตามสบายเธอไม่หวง
ครั้นพอตื่นจากฝันอันหลอกลวง
ได้แต่หน่วงหนักใจ...เธอไกลเกิน

ฝันว่าได้คลอเคล้าเจ้าน้องน้อย
จูบฝังรอยแก้มหอมพร้อมซุกไซ้
ตรงนั้นมาตรงนี้ว่ากันไป
กรุ่นละไมทุกส่วนสัดกระหวัดทรวง
ทั้งพุ่มพวงทรวงสล้างไม่ว่างเว้น
บีบและเน้นตามสบายเธอไม่หวง
ครั้นพอตื่นจากฝันอันหลอกลวง
ได้แต่หน่วงหนักใจ...เธอไกลเกิน

ริรัตน์ อำพัน

น์ อำพัน

อ้น

เรือ จ.อยุธยา

18 ปี

34 - 23 - 35

164 ซ.ม.

ย ดวงตาค่ะ

ว ท้องน้อยกับก้นกอยค่ะ

ะ (พ่อของอ้นเองค่ะ)

เที่ยวชายทะเลชอบว่ายน้ำ

ปลิง หาก แมงกะพรุน

ลลี่ โอแกน เขาหล่อดีน่ะ

หลงมา 2 ปีกว่าแล้ว

อดีต ไม่อยากจำเพราะมีแต่ความเจ็บปวด

ปัจจุบัน อยากจะอวดเพราะร่างอวบและอูมมิใช่น้อย

อนาคต ได้แต่คอยคนที่รักและเข้าใจเรา

บันทึกช่างภาพ ชอบอ้นอยู่พอสมควรที่เวลายังไม่ได้เริ่มงานเธอก็นั่งเฉยเป็นคนเรียบร้อยเต็มที่เลย ใครไม่รู้ก็คงนึกว่าเป็นคนดูมากกว่า พองานเริ่มเธอก็ทำได้ดีพอสมควร ความเงียบขรึมของเธอน่ะเป็นเสน่ห์เหมือนกันครับ ก็หลงชอบเธอเต็มเปาแล้วแหละ

สรุปเลขฤกษ์เงินกำลังมาแรง

1 4 6 9

14 41 16 61

19 91 46 64

49 94 69 96

สรุปเลขฤกษ์ทองกำลังมาแรง

2 3 8 6

23 32 28 82

26 62 38 83

36 63 86 68

ศิริรัตน์ อำพัน

ชื่อ ศิริรัตน์ อำพัน

นิคเนม อ้น

เกิด อ.ท่าเรือ จ.อยุธยา

ส่วนสาว 18 ปี

ส่วนสัด 34 - 23 - 35

ส่วนสูง 164 ซ.ม.

ส่วนสวย ดวงตาค่ะ

ส่วนเสียว ห้องน้อยกับก้นกอยค่ะ

รัก ป๋าค่ะ (พ่อของอ้นเองค่ะ)

ชอบ ไปเที่ยวชายทะเลชอบว่ายน้ำมากเลย

เกลียด ปลิง หาก แมงกะพรุน

หลง บิลลี่ โอแกน เขาหล่อดีน่ะ หลงมา 2 ปีกว่าแล้ว

อดีต ไม่อยากจำเพราะมีแต่ความเจ็บปวด

ปัจจุบัน อยากจะอวดเพราะร่างอวบและอูมมิใช่น้อย

อนาคต ได้แต่คอยคนที่รักและเข้าใจเรา

บันทึกช่างภาพ ชอบอ้นอยู่พอสมควรที่เวลายังไม่ได้เริ่มงานเธอก็นั่งเฉยเป็นคนเรียบร้อยเต็มที่เลย ใครไม่รู้ก็คงนึกว่าเป็นคนดูมากกว่า พองานเริ่มเธอก็ทำได้ดีพอสมควร ความเงียบขรึมของเธอน่ะเป็นเสน่ห์เหมือนกันครับ ก็หลงชอบเธอเต็มเปาแล้วแหละ

บทที่ 133

ตุนไว้ไม่ขัดสน

กว่าผมจะพุ่งรถออกจากวิมานม่านรูดก็เกือบพลบค่ำแล้ว ยายพิ้งค์นั่งนิ่งเงียบทอดสายตามองออกไปเบื้องหน้า

"คิดอะไรหรือจ๊ะ ?" ผมถามด้วยสุ้มเสียงอ่อนโยน

หล่อนสั่นหน้าริมฝีปากเม้มนิด ๆ

ผมคิดอยู่ในใจว่าสาว ๆ ที่เพิ่งเล่นกับไฟใหม่ ๆ ก็ยังงี้แหละ มักจะครุ่นคิดซึมเซื่องกับเรื่องที่เพิ่งผ่านมาหมาด ๆ โดยอาจจะนึกเสียอกเสียใจที่ทอดกายให้ชายชม หรือวิตกกังวลว่าจะมีปัญหายุ่งยากติดตามมา...ผิดกับพวกที่คุ้นเคยกับเรื่องพรรค์นี้มาแล้ว ซึ่งส่วนมากพอออกพ้นม่านรูดปุ๊บจะกระแซะถามปั๊บว่าจะไป "ต่อตั๋วต่อ" กันที่ไหน

สำหรับยายพิ้งค์นี่ผมเข้าใจเอาเองว่าคงเป็นประเด็นแรก เพราะหล่อนยังไม่โชกโชนก็อาจจะคิดว้าวุ่นใจไปได้เป็นธรรมดา

"หิวข้าวหรือยังจ๊ะ ?" ผมลองถามใหม่

"ยังตื้อ ๆ อยู่เลยค่ะ"

"เอ๊ะ พี่ว่าไม่ได้ลืมอะไรเอาไว้นะ ทำไมถึงยังแน่นท้องอยู่อีก"

หัวเราะเลยครับ หันมาเหวี่ยงกำปั้นน้อย ๆ ใส่ผมตุ้บตั้บ

"แวะทานข้าวที่ไหนกันดี ?"

"ตามใจพี่เริงซีคะ"

"อ๊ะ ตามใจพี่ก็ต้องไปกินที่เดิมน่ะซี"

"โอย...ไม่ไหวแล้วค่ะ พิ้งค์เปลี้ยไปหมดแล้ว ดูเหมือนจะระบมด้วยพี่เริงน่ะตัวใหญ่จะตาย"

"ที่เดิมน่ะพี่หมายถึงที่สระว่ายน้ำต่างหากล่ะ"

"ว้าย !" กรี๊ดซะลั่นแล้วรัวกำปั้นใส่ผมอีกรอบ "นี่ ๆๆ...หลอกให้พิ้งค์หลงคิดไปว่าพี่เริงจะย้อนกลับไปม่านรูดอีก นี่ ๆๆ"

ผมหัวร่อก๊ากพยายามเกร็งตัวรับการทุบของหล่อน กลัวพวงมาลัยจะส่ายน่ะซีครับ เดี๋ยวได้ชนกันวายป่วง

"ใครเขาไปหลอกล่ะพิ้งค์คิดไปเอง" ผมแย้ง "เออ...เธอจะว่าย้อนกลับไปอีกทีก็ดีเหมือนกันนะ พี่จะได้นวดให้หายเคล็ดขัดยอก"

"ไม่ต้องหวังดีถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ" หล่อนค้อนอย่างอาย ๆ "พิ้งค์ขี้เกียจจะช้ำกว่านี้"

"ว่าไงล่ะ ไปทานข้าวกันที่คาเฟ่ในวารีรมย์ดีมั้ย...ได้ยินพิ้งค์บอกว่าตอนค่ำ ๆ นี่มีเพลงด้วยไม่ใช่เรอะ ?"

"ค่ะ...ถ้าพี่เริงชอบก็ไปซีคะ บรรยากาศของเขาดีเหมือนกัน"

ผมเปลี่ยนทิศทางตรงไป "วารีรมย์" ทันที

ที่เลือกไปที่เดิมไม่ใช่หลงใหลอะไรหรอกครับ เพียงแต่ผมอยากจะรู้จักแง่มุมที่นั่นให้ครบถ้วนเผื่อจะได้สำรองไว้เป็นที่ "นัดพบ" อีกแห่งหนึ่ง...ถ้ามันเข้าท่า

อีกพักใหญ่ ๆ ต่อมา ยายพิ้งค์ก็เกี่ยวก้อยพาผมเข้าไปในคาเฟ่ "วารีรมย์"

ผมหันไปดูทางที่เป็นดาดฟ้าก็น่านั่งเหมือนกัน อากาศสดชื่นดี และถ้านั่งชิดริมระเบียงด้านใกล้สระว่ายน้ำยังจะได้ชมสาว ๆ แหวกว่ายธาราอีกด้วย แต่ผมเห็นมีพวกเด็กๆ ที่พ่อแม่พามาว่ายน้ำแล้วขึ้นมานั่งรับประทานมื้อค่ำกันมันเจี๊ยวจ๊าวไปหน่อย...สู้นั่งในห้องแอร์ไม่ได้ครับ

"พิ้งค์คงมาบ่อยซีนะ ?" ผมถามไปยังงั้นเอง หลังจากเลือกที่นั่งได้เหมาะใจแล้ว คืออยู่ในมุมอับไม่มีใครเดินผ่านจนน่ารำคาญและห่างเวทีที่สุด

"ก็แทบทุกวันเสาร์ที่มาว่ายน้ำค่ะ แต่ต้องเจอเพื่อนด้วยนะคะ ไม่เคยขึ้นมาคนเดียว"

เราช่วยกันสั่งอาหารไป 3 - 4 อย่าง ผมชื่นใจพอสมควรเมื่อที่นี่มีเบียร์สดบริการเลยฉลองศรัทธาเป็นประเดิมหนึ่งเหยือกลิตร

แขกของคาเฟ่แห่งนี้เกือบทั้งหมดเป็นหนุ่มสาวที่แวะมาว่ายน้ำในตอนบ่าย ๆ เย็น ๆ แล้วอยู่ต่อ เหมือนคู่ผมกับยายพิ้งค์เปี๊ยบเลย เพียงแต่เราแว่บไปเช็ดเนื้อเช็ดตัวที่ม่านรูดกันเสีย 4 - 5 ชั่วโมง

สภาพในคาเฟ่ไม่เลวครับ จัดโต๊ะเป็นสัดส่วนดี มีรางไม้วางกระถางไม้ประดับเป็นบังตาระหว่างโต๊ะด้วย แต่ทุกโต๊ะมองเห็นนักร้องบนเวทียกพื้นได้ทั่วถึง โดยเฉพาะตรงมุมที่ผมเลือกนั่งค่อนข้างสลัวถูกใจผมพอดี

ยายพิ้งค์ดูจะแช่มชื่นขึ้นกว่าตอนอยู่ในรถมากทีเดียว ผมก็พลอยสบายใจไปด้วย

"แล้ววันธรรมดาพิ้งค์ออกว่ายน้ำหรือเปล่า ?" ผมถามหลังจิบเบียร์

"ไม่แน่ค่ะ...แต่ถ้าวันเสาร์ล่ะก็แน่นอน"

"วันอาทิตย์ล่ะ ?"

"พักผ่อน เตรียมตัวเรียน

วันจันทร์"

"งั้นทุกวันเสาร์พี่ไปรับออกมาว่ายน้ำดีมั้ย ?"

"ไม่จำเป็นหรอกค่ะ นัดกันเป็นครั้ง ๆ ไปดีกว่า พิ้งค์ไม่อยากรอเก้อในบางวันที่พี่เริงอาจจะไม่ว่าง"

นิสัยอย่างนี้น่ารักจริง ๆ แสดงถึงความสปอร์ตและไม่งี่เง่าเอาแต่ใจตัวเองฝ่ายเดียว และแสดงว่าหล่อนรู้สันดานผู้ชายดีพอว่าอยู่ต่อหน้าก็รับปากสัญญิงสัญญาได้สารพัด ครั้นหันหลังห่างกันหน่อยเดียวก็ลืมเสียแล้ว ผู้หญิงคนไหนขืนไปปักใจเชื่อถือมีหวังตรอมใจตายแน่ ๆ หรืออาจจะเกิดอคติต่อผู้ชายไปเลย

"ถ้าอย่างนั้น...คราวหน้าเรา

"........หล่อนก้าวเข้ามาหา เบี่ยงบั้นท้ายนั่งตักแล้วเอี้ยวหน้าจุบผมตามคำขอ...แต่จุบกัน "ชุดเล็ก" เท่านั้นครับพออุ่นปากอุ่นลิ้น......."

จะพบกันที่ไหน เมื่อไหร่ดีจ๊ะ ?"

"พรุ่งนี้ก็ได้ค่ะ"

เบียร์เกือบกระฉอกออกจมูกผม

"ทำไมคะ ? ตกใจเลยเรอะ"

"เปล๊า ดีใจน่ะ"

"พิ้งค์ล้อเล่นต่างหากล่ะ"

"อ้าว !"

"พรุ่งนี้ขอพักผ่อนจริง ๆ... ต้องโทษตัวพี่เริงนะคะที่ทำให้พิ้งค์เปลี้ยไปหมด"

"ถ้าพรุ่งนี้ได้เจอกันอีกพี่มีวิธีทำให้พิ้งค์หายเปลี้ย สนมั้ยล่ะ?"

สันหน้ายิกเลยครับ ท่าทางมั่นคงผมเลยไม่อยากเข้าซี้ แต่ก็อดที่จะต่อรองไม่ได้

"งั้นคืนนี้พี่ขอเวลา...อยู่คุยกับพี่นาน ๆ ได้มั้ย ?"

"ค่ะ..."

"ทานข้าวอิ่มแล้วไปนั่งรถเที่ยวกันดีกว่า"

"กะจะทำการบ้านล่วงหน้าหรือคะ ?"

"เอ๊ะ ทำไมรู้ล่ะว่าพี่ได้เหรียญขยันมาตั้งแต่เด็ก"

"ทิพย์กับนกเขาบอกค่ะ"

แหมเด็กพวกนี้ปากโป้งจริง ๆ ชอบประกาศสรรพคุณของผมอยู่เรื่อย

ประมาณสองทุ่มเราก็ออกจากคาเฟ่ "วารีรมย์" ผมขับรถพายายพิ้งค์ท่องถนนไปเรื่อย ๆ สบายมากครับเพราะเพิ่งเติมน้ำมันเต็มถังเมื่อกี้นี้เอง ก็จากเงินที่พี่แดงเมตตาให้มาเป็นทุนพาสาวเที่ยวนั่นแหละ

"จะไปไหนคะเนี่ย ?"

"หามุมสงบที่เราจะได้จอดรถคุยกันไงล่ะ"

"อันตราย"

"ที่ไหนจะปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ ?"

"มีซีคะ"

"บอกมาเลย"

"ที่บ้านของพิ้งค์ในกรมทหารไงล่ะ"

ตีนผมเย็นเฉียบขึ้นมาโดยไร้สาเหตุ !

"แหะ ๆ จะเหมาะหรือจ๊ะ"

"กลัวด้วย ?"

"ก็ไม่กลัวหรอกแต่ไม่ค่อยกล้า...ตอนเข้าขับรถไป แต่ตอนออกน่ะสิมีสิทธิ์ใส่โลงมา"

"ไม่มีใครทำอะไรพี่เริงหรอกน่ะ พิ้งค์รับประกัน"

"แน่ใจเรอะ ?"

"โธ่...เรื่องอะไรพิ้งค์จะหลอกพี่เริงไปฆ่า ไม่ได้ขุ่นเคืองใจอะไรกันสักนิด"

"พี่ว่า..."

"ดีแน่ ๆ ค่ะ และพี่เริงจะอยู่ดึกแค่ไหนก็ได้ เพราะคืนนี้พิ้งค์อยู่โยงเฝ้าบ้านคนเดียว อ้อ มีป้าอีกคนแกเป็นแม่ครัว"

"ถ้างั้น..." ผมตกลงปลงใจทันที "พี่แวะร้านขายยาก่อนดีมั้ย"

"จะซื้ออะไร"

"ยานอนหลับ...ให้ยายป้านั่นกิน"

"โอ๊ย ไม่ต้องหรอกค่ะ ป้านนี้ล่อยาดองสะงอกสะแงกไปแล้วมั้ง เดี๋ยวพิ้งค์รินเหล้าฝรั่งคุณพ่อแถมแกแล้วไล่เข้านอนที่เรือนครัวเลย"

"แล้วคุณพ่อคุณแม่ล่ะ ?" ผมถามเป็นความรู้เพราะตอนนี้ขับลิ่วไปปลายทางแล้วครับ "ไปต่างจังหวัดหรือว่าต่างประเทศ"

"คุณพ่อไปราชการที่พิษณุโลกค่ะ คุณแม่กับน้องเลยถือโอกาสไปเยี่ยมคุณตาคุณยายที่นครสวรรค์ พรุ่งนี้เย็น ๆ ก็กลับมาแล้ว"

ผมฟัง ๆ แล้วรู้สึกว่าทัศนะวิสัยจะปลอดโปร่งดีครับ แล้วก็มั่นใจขึ้นเมื่อยายพิ้งค์บอกว่า

"เข้าในกรมแล้วพี่เริงจอดรถไว้ที่โรงเก็บข้างสโมสรนะคะ แล้วเดินนิดเดียวก็ถึงบ้านพัก จะได้ไม่ต้องห่วงว่าใครจะสงสัยว่าทำไมมีรถเก๋งมาจอดหน้าบ้านข้ามคืน"

"อะไรนะ ?" ผมว่าได้ยินชัดแล้วนะครับแต่อดถามย้ำไม่ได้ "คืนนี้อนุญาตให้พี่อยู่ด้วยหรือจ๊ะ"

"ถ้าไม่ค้างก็ได้ค่ะ แต่ส่งพิ้งค์ที่หน้ากรมเลย"

"ใจน้อยน่ะ..." ผมเอื้อมมือไปลูบท่อนขาของหล่อนเบา ๆ "พี่น่ะอยากจะอยู่ถึงเย็นด้วยซ้ำไป"

"เสียใจค่ะ ได้แค่ตอนสาย ๆ พอป้าแม่ครัวออกไปตลาดพี่เริงก็ต้องกลับ"

"ถึงบ่ายได้มั้ย ?"

"ก็ได้ค่ะแต่ไม่รับรองสวัสดิภาพ"

"เอ้า แค่สายก็ได้"

เรื่องอะไรจะทำตัวเป็นคนจู้จี้ขี้ต่อล่ะครับ คืนนี้ไปถึงสาย ๆ พรุ่งนี้ก็เหลือรับประทานอยู่แล้ว เผลอๆ จะไม่มีแรงย่องกลับไปที่รถเอาซะด้วยน่ะซิ

อยู่ดี ๆ ก็บุญหล่นทับเหมือนกับ "ขอทานถูกหวย" ไม่ผิดเลยครับ

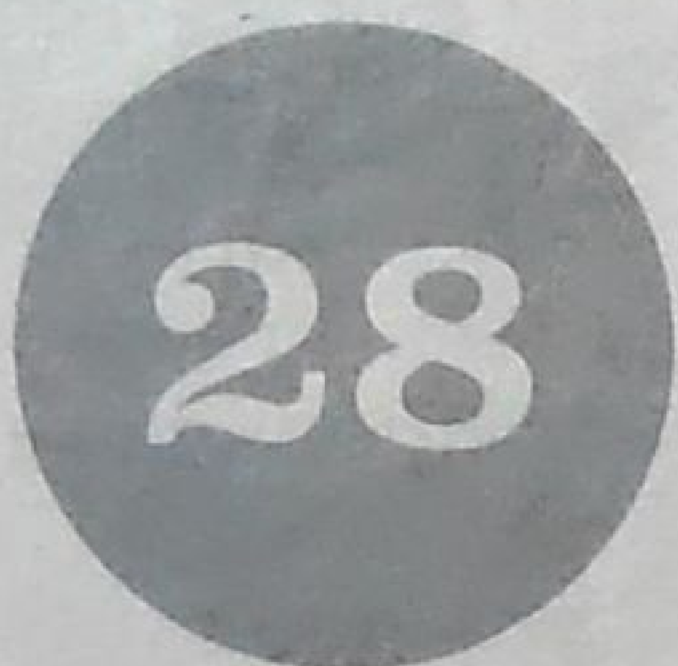
□ □ □

สมกับที่เป็นลูกสาว "นักรบ" ยายพิ้งค์บอกให้ผมนั่งรอในรถก่อนหล่อนจะขอไป "เคลียร์พื้นที่" ที่บ้าน

"ถ้าพี่ม่อยหลับไปพิ้งค์ปลุกด้วยก็แล้วกัน"

(อ่านต่อหน้า 57)

สองหนุ่มสาวยังคงนอนเบียดชิดติดกันอยู่บนเตียง ส่วนล่างประกบติดกันแนบแน่น กิริยาท่าทีที่แสดงออกต่อกันเป็นไปอย่างละมุนละม่อม ถ้อยทีถ้อยอาศัยซึ่งกันและกัน

"พี่ขา..." หญิงสาวกระซิบเสียงหวาน

"อะไรหรือที่รัก ?"

"พี่กับกัญมีอะไร ๆ กันอย่างนี้ ถ้ากัญตั้งท้องขึ้นมา พี่จะยอมรับเป็นพ่อของลูกกัญหรือเปล่าล่ะคะ ?" ถามแล้วมองหน้านายตำรวจหนุ่มตาแป๋ว

นายตำรวจหนุ่มจูบปากและหนังตาของหล่อน ด้วยความรักสงสาร

"ทำไมต้องถามพี่อย่างนี้ด้วยล่ะกัญ ?"

"เพื่อความมั่นใจค่ะ"

"พี่ขอเอาเกียรติของลูกผู้ชายเป็นประกันว่า ถ้ากัญของพี่ตั้งท้องมีลูก พี่จะไม่ยอมให้ลูกของพี่เป็นเด็กไม่มีพ่ออย่างแน่นอน !"

"ขอบพระคุณมากค่ะพี่ขา"

อีกครู่หนึ่ง ที่ทั้งสองนอนกอดถ่ายทอดหัวใจรักให้แก่กันและกันอยู่ด้วยความอิ่มเอิบใจ

"ก็นับได้ว่าเป็นความโชคดีอย่างมหาศาลของพี่ ที่ได้มามีเมียดีเพราะกัญของพี่บริสุทธิ์ทั้งกายและใจ" นายตำรวจหนุ่มกล่าวออกมาด้วยภาษาของหัวใจ

"พี่พูดให้กัญดีใจหรือเปล่าคะ ?"

"พี่พูดจากหัวใจ !"

"ค่ะ กัญตั้งแต่เกิดมาก็เพิ่งจะมารักพี่นี่แหละค่ะ"

นายตำรวจหนุ่มจูบริมฝีปากนุ่มของหล่อน ด้วยความตรึงใจ

"พี่เชื่อจ้ะ"

นายตำรวจหนุ่มและหล่อนยังคงนอนกันอยู่ในท่านอนตะแคงเข้าหากัน เพราะต่างมีความสุขร่วมกัน นายตำรวจหนุ่มเป็นสุข ที่ได้นอนแช่ตัวอยู่ในถ้ำโตรกน้อยอันคับแคบบีบกระชับมั่น

หญิงสาวอิ่มเอิบใจในความรักครั้งแรก รสสัมผัสเสียดสีที่ในครั้งแรกมันตื่นเต้น เจ็บ แล้วก็เสียวซ่านจนกายสั่น แต่พอมันผ่านไปแล้วก็มีแต่ความสุขอันชื่นมื่น

ในเวลานี้นั้น...ส่วนอันทรงพลังของเขามันยังแข็งเขม็งอยู่ในร่างของหล่อน อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมีการไหวตัวหงึกหงักอยู่ตลอดเวลา

"กัญ"

"คะ" หล่อนขานรับอย่างรู้ใจ และค่อย ๆ พลิกกายเมื่อนายตำรวจหนุ่มขยับตัวจากการนอนตะแคงเป็นขึ้นคร่อม

ยวบแรกในการเริ่มต้นใหม่ที่นายตำรวจหนุ่มนักรักดึงตัวขึ้นช้า ๆ แล้วกดลงแรง ๆ หล่อนแอ่นบั้นท้ายรับอย่างไม่เคอะเขิน ให้ความลื่นอาการเจ็บจางหายไป มีแต่ความกำซาบซ่านพล่านในอารมณ์ หล่อนสนองตอบอาการของนายตำรวจหนุ่มได้อย่างถึงอกถึงใจ

"พี่ขาพี่" หลายครั้งที่หล่อนหลุดปากเรียกเขาออกมา ด้วยความลืมตัวลืมใจ และก็ครวญครางออกมาอย่างเปี่ยมสุข เขานายตำรวจหนุ่มไม่ขานรับ เพิ่มรสรักให้แก่หล่อนมากขึ้นด้วยการอ้าปากอมปลายเต้าเต่ง แล้วดูดหนัก ๆ

"พี่ขา...ใจของกัญจะขาดแล้วค่ะ" ลารภาพด้วยน้ำตา

ที่สุด...!

"พี่ เร็วค่ะเร็ว !"

หล่อนเป็นฝ่ายร้องขอ

เขาคนรู้งานขยับตัวยวบ ๆ พลังอันเข้มแข็งของเขาขย่มเอาจนเตียงใหญ่แน่นหนา ลั่นดังเอี๊ยด ๆ

ไม่นานหล่อนผวากอดเขาแน่น อาการภายในไหววูบวาบ นายตำรวจหนุ่มจอมทรหดสุดอดกลั้นทิ้งดิ่งลงสุดตัว เขาและหล่อนถึงจุดหมายปลายทางแห่งความสุขพร้อมกัน

หนึ่งชั่วโมงที่นอนกอดก่ายกันพักผ่อน อยู่บนเตียงนอนที่นอนหนานุ่ม หล่อนนอนระทวยหายใจรวยรินร่างขาวโพลนอยู่ท่ามกลางแสงไฟนีออน ปล่อยให้เขาผู้ซึ่งได้เป็นสามีของหล่อนแล้วทั้งกายและใจ มองร่างกายของหล่อนได้อย่างเต็มตา

มองร่างงามผิวสวยสะอาด กลิ่นกายหอมไปมาอารมณ์รักคุกรุ่นขึ้นมาอีก จมูกซุกเข้าหาพวงแก้มแดงเปล่งปลั่ง จูบเอากลิ่นกายสาวเข้าปอดอย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย มือใหญ่ลูบไล้

กลางแผ่นหลังอวบเต็ม เนื้อเนียนละมุน มือลงไปหาบั้นท้ายผ่องสล้าง

หล่อนถูกเขาโลมเร้า จูบและลูบเอาด้วยฝ่ามืออันร้อนผะผ่าว ลืมตาขึ้นมองหน้าเขา ได้พบกับสายตาอันวาววามของเขาเข้าก็หลบตาอย่างเอียงอาย

"กัญ..." เขาคนพลังสูงหลุดปากเรียกหล่อนได้เท่านั้น

พลัน...!

"พอก่อนค่ะหมวด" เสียงของผีสาวนักศึกษา แว่วมาเข้าหู ตามติดมาด้วยลมเย็นกลุ่มใหญ่พัดวูบเข้ามาทางช่องหน้าต่าง

" .... หล่อนถูกเขาโลมเร้า จูบและลูบเอาด้วยฝ่ามืออันร้อนผะผ่าว ลืมตาขึ้นมองหน้าเขา ได้พบกับสายตาอันวาววามของเขาเข้าก็หลบตาอย่างเอียงอาย .... "

"มาแปลก" นายตำรวจหนุ่มร้องในใจ หยิบเอาผ้าห่มนอนมาคลุมกายของตัวเองและเมียสาวแสนสวย เพราะนึกอาย

"หมวดคะ"

"หือ"

"หมวดต้องป้องกันคุณกัญชลีเธอเอาไว้ให้ดีนะคะ ภัยร้ายกำลังย่างกรายมาหาเธอแล้วค่ะ"

"ภัยอะไรกัน ?"

"ไอ้ทดค่ะ มันไปจ้างหมอผีมีอาคมขลังคนหนึ่ง ให้มาทำพิธีเรียกเอาวิญญาณของนายเกริกเกียรติ ให้ไปอยู่กับมัน แล้วใช้ให้วิญญาณของนายเกริกเกียรติมานำพาตัวคุณกัญชลีไปให้มันค่ะ"

"บัดซบ !"

"คุณกัญชลีเป็นคนสวยแล้วก็มีเงิน ไอ้ทดหวังรวยทางลัด หมวดต้องระมัดระวังอย่าให้เธอลงจากบ้านไปหาวิญญาณของนายเกริกเกียรตินะคะ"

"ฉันจะพยายาม แล้วเธอล่ะจะไม่ช่วยเธอบ้างเลยหรือ"

"หนูช่วยไม่ได้ค่ะ มันเป็นเรื่องภายในครอบครัว เขาเป็นพ่อลูกกัน หนู..."

"เข้าใจ ขอบใจไม่เป็นไรฉันจะดูแลเธอเอง"

"ขอบคุณมากค่ะ"

"ไม่เป็นไร ฉัน..."

"เตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ได้แล้วค่ะ เจ้าของบ้านเขาเดินทางมาแล้ว หนูต้องไปก่อนล่ะค่ะ"

การพูดจากันระหว่างนายตำรวจหนุ่ม กับผีสาวนักศึกษา เป็นการพูดจากันด้วยจิตสำนึก กัญชลีไม่ได้ยินจึงเข้าใจเอาว่า การที่อยู่ ๆ เขาซึ่งเร้าใลมหล่อนจนมีอารมณ์เกิดขึ้นมา แล้วก็ไม่เดินหน้าต่อไปปล่อยให้หล่อนมีอารมณ์ค้าง ได้กระซิบถามเขาออกมาด้วยความน้อยใจว่า

"พี่ขา...กัญมีอะไรให้พี่ไม่พอใจหรือคะ ?"

"เปล่าหรอกจ้ะกัญ"

"เปล่าทำไม..."

นายตำรวจหนุ่มปลอบขวัญหล่อน ด้วยการจูบหน้าผากของหล่อนเบา ๆ

"อย่าคิดอะไรมากเลยที่รักของพี่ ที่พี่..." ว่าได้เท่านั้น พลันให้รู้สึกหนาวเยือกเข้าไปในขั้วหัวใจ

แคว๊ก !

นกแสกพาหนะของผีมันบินมาวนเวียนอยู่เหนือหลังคา ได้กรีดเสียงร้องก้องลงมาจากกลางอากาศให้ได้ยินแล้ว

พลังเสียงอันแหลมเล็กของมันบาดหัวใจของนายตำรวจหนุ่มจนเสียวแวบ

นกแสกผีร้อง ลมกลางคืนพัดอื้ออึงมาแต่ไกล ตามติดมาด้วยเสียงเห่าหอนของหมาพลัดถิ่นอันเย็นยะเยือก

"พี่คะ เขาว่าหมาหอนตอนกลางคืนมันเห็นผี ใช่ไหมคะ ?" กัญชลีถามและมองหน้านายตำรวจหนุ่มด้วยประกายตาอันตื่นเต้น

"คนเขาเล่ากันว่าอย่างนั้น แต่มันจะเป็นจริงหรือเปล่าพี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน กัญกลัวหรือ"

"พี่มองหน้ากัญ แล้วเห็นว่ากัญกลัวหรือเปล่าคะ ?"

"กัญไม่กลัวเลยนี่"

"ค่ะกัญไม่กลัว กลัวแต่ว่าจะไม่มีผีมาจริง พ่อขากัญคิดถึงพ่อค่ะมาหากัญบ้างซีคะ" หล่อนเรียกหาพ่อเสียงสั่นสะท้าน ดวงตาที่วาวหวานอยู่ในความรัก มีน้ำตาเอ่อท้นขึ้นมาให้เห็นในทันทีทันใด

"ท่านไปมีความสุขแล้ว อย่าเรียกหาท่านเลยจ้ะกัญ เพราะการเรียกหาท่านของกัญ จะทำให้วิญญาณของท่านไม่มีความสุข"

"กัญ..."

"กัญลูกพ่อ พ่อมาหาลูกแล้ว" เสียงแหบโหยของนายเกริกเกียรติแว่วมาตามสายลม

"โห้ง โห้ง โบร๋วว์ !"

หมาเฝ้าบ้านของหล่อนส่งเสียงหอนขึ้นเย็นเยือก

"จุ๊ ๆ" เสียงจุ๊ปากดังขึ้น หมาเฝ้าบ้านของหล่อนที่มันหอนโว้กขึ้นมาหยุดหอนร้องครางงิดง๊าด แสดงว่ามันจำคนที่จุ๊ปากได้ นายตำรวจหนุ่มใจเต้นโครมคราม

"พ่อมาหากัญแล้ว กัญดีใจจะออกไปหาพ่อเดี๋ยวนี้แล้วค่ะ" หญิงสาวว่าแล้วผุดลุกขึ้นนั่ง หยิบเอาเสื้อผ้ามาสวมใส่อย่างว่องไว แต่พอจะก้าวขาออกจากห้องนอน นายตำรวจหนุ่มซึ่งก็สวมใส่เสื้อผ้าเสร็จแล้วเช่นกัน ก็คว้าแขนของหล่อนดึงเอาไว้

"อย่ากัญ คุณพ่อของกัญท่านอยู่กันคนละโลกกับเรา ท่านเป็นวิญญาณ เราเป็นมนุษย์"

"มนุษย์หรือผีมันหนีกันไม่พ้นหรอก ไอ้นายตำรวจตัวดี !"

เสียงผีนายเกริกเกียรติ ร้องขึ้นมาจากกลางสนามหญ้าหน้าบ้าน ทำให้กัญชลีซึ่งอยากจะเห็นคุณพ่อของหล่อนใจแทบขาด ออกแรงดิ้นรนเป็นการใหญ่

"ปล่อย ๆ กัญ กัญจะไปหาพ่อของกัญ ปล่อย"

ในขณะที่วิญญาณของนายเกริกเกียรติ ซึ่งถูกหมอผีอาคมขลัง

(อ่านต่อหน้า 56)

6

นิ้วกลางของหลินวาดแหวกเข้าไปในกลีบเนื้อของตัวเองด้วยอาการลืมตัว เพราะภาพที่เธอเห็นอยู่ในขณะนี้สร้างความรู้สึกกระสันรัญจวนใจให้เธออย่างฉับพลัน—เธอไม่เคยรู้ระแคะระคายมาก่อนเลยว่าครูนฤมลกับสมสวยหลานสาวมีอะไรกันในเรื่องแบบนี้

ภาพการร่วมรักระหว่างผู้หญิงทำให้หลินหวนคิดถึงเมื่อครั้งหนึ่งสมัยที่มาเรียนตัดเย็บเสื้อผ้าในกรุงเทพฯ เธอพักหอพักที่ทางโรงเรียนเปิดให้เช่า เธอกับเพื่อนร่วมห้องก็เคยมีประสบการณ์เช่นเดียวกันนี้ เธอยังจดจำได้ว่ารสชาติระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงนั้นเป็นอย่างไร แต่เธอนึกไม่ถึงเลยว่าครูนฤมลกับสมสวยจะมีรสนิยมทางเพศเช่นนี้ได้ และไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเรื่องราวเหล่านี้จะแพร่หลายออกมาถึงเมืองในหุบเขาเช่นนี้ หลังจากที่เธอเรียนจบและแยกย้ายจากเพื่อนคนนั้นมาเธอก็ไม่เคยทดลองกับใครอีก

ความเปียกชื้นที่ในร่องเนื้อของเธอยังไม่หมดสิ้นแต่ดูเหมือนว่ามันจะชุ่มชื้นขึ้นมาอีก หลินตัดสินใจถอนสายตาออกจากร่องแตกของข้างฝานั้น เดินโหย่งตัวเบา ๆ ลงมาที่ห้องน้ำอย่างเงียบ ๆ โดยไม่ลืมผ้าพันคอผืนนั้นติดมือมาด้วย อารมณ์กรุ่น ๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ยังไม่จางหาย เลือดในกายมันเริ่มร้อนผ่าวขึ้นอีก หลินปลดกระโจมอกผ้าเช็ดตัวแขวนไว้ที่แขวนผ้าที่ริมผนังห้องน้ำ เอื้อมมือเปิดน้ำก๊อกเบา ๆ พลางสำรวจใบหน้าและทรวงอกของตัวเองอยู่หน้ากระจกเงาที่สามารถมองเห็นรูปร่างตัวเองได้เพียงครึ่งตัว ปลายจงอยสีชมพูเกลี่ยด้วยสีคล้ำเล็กน้อยมันเริ่มเปล่งปลั่งและชูชันขึ้นมาเอง ทั้งที่ไม่มีมือใครจับต้อง ผิวหน้าแดงซ่านจนสามารถมองเห็นได้ชัด

เธอได้กลิ่นคาวจาง ๆ จากผ้าพันคอที่เธอพาดไว้ที่ไหล่ มันเป็นกลิ่นแปลก ๆ ที่เธอไม่รู้ว่าจะเปรียบกับอะไรดี แต่กลิ่นนี้มันก็ปลุกเร้าความรู้สึกของเธอได้อีกแบบหนึ่งกลิ่นกรุ่น ๆ ของมันที่อยู่ใกล้ ๆ บางครั้งก็เหมือนอยู่ไกล กลิ่นจากผ้าพันคอมันรุกเร้าเธอทำให้เธออดหยิบชายข้างหนึ่งซึ่งมีรอยเปื้อนขึ้นมาสูดดมอย่างสุดจะกลั้น

เธอปล่อยชายผ้าทิ้งไว้ลงแนบลำตัวเหมือนเดิมพลางพินิจพิจารณารูปร่างของตัวเองในกระจกเงา เธอพบว่าเรือนร่างของเธอนั้นใช่แต่จะปลุกเพลิงสวาทให้แก่ผู้ชายที่ได้พบเห็นแต่เพียงอย่างเดียวไม่ แม้แต่เพลิงอารมณ์ของตัวเองยามที่มองรูปร่างเปลือยของตัวเองก็ยังได้ เธอลูบไล้อยู่กับทรวงอกอิ่มของตัวเองปลายจงอยชูชันอย่างเต็มที่ เธอก้มคอลงไปเพื่อจะโลมเลียด้วยปลายลิ้นของตัวเอง มือซ้ายดันทรวงอกขวามือขวาดันทรวงอกซ้ายขึ้นมาสลับไขว้กันเพื่อที่จะให้ถึงปลายลิ้นที่พยายามปล่อยออกมาอย่างสุดเหยียด แต่มันก็สัมผัสได้เพียงผิวแผ่วเท่านั้น—อาการที่ทำไม่ได้เต็มที่ดูเสมือนยิ่งปลุกเร้าให้กระสันยิ่งนัก

แล้วเธอก็ได้ความคิดใหม่ที่จะเล่นรักกับตัวเองให้สมกับอารมณ์ที่กำลังเกิดขึ้น หลินยกปลายเท้าข้างหนึ่งเหยียบอยู่บนถังน้ำซีเมนต์ อีกข้างหนึ่งแยกกว้างยืนอยู่กับพื้น หลังด้านบนแอ่นพิงกับฝาผนังด้านหนึ่งของห้องน้ำ มือทั้งสองข้างจับปลายผ้าพันคอลอดเข้าไปในหว่างขาผ่ารอยแยกที่กำลังฉ่ำเยิ้มอยู่พอดี

จากนั้นก็เริ่มรูดผ้าไปมาเสียดสีหนักเบาตามความปรารถนาของตัวเอง—ความอุ่นซ่านแล่นพล่านไปทั่วทั้งร่าง ปลายลิ้นแลบเลียริมฝีปาก ลำคอแห้งผาก ขาที่เหยียดวางอยู่บนปากถังซีเมนต์สั่นระริก หลับตาพริ้มภาพในจินตนาการเต็มไปด้วยภาพต่าง ๆ ซึ่งเปลี่ยนไปมาวูบวาบจนเธอแทบตามไม่ทัน มีทั้งภาพของเผด็จ ภาพของเพื่อนร่วมห้องสมัยที่อยู่หอพักในกรุงเทพฯ และภาพเปลือยของครูสาวที่เธอแอบดูอยู่เมื่อครู่นี้ ในสมองเต็มไปด้วยความคิดคำนึงต่าง ๆ จนสับสนจับต้นชนปลายไม่ได้

ความรู้สึกเสียววูบวิ่งไล่ลงไปในช่องท้องและเสียดลึกแผ่ซ่านไปถึงกระดูกสันหลัง

ร่างทั้งร่างสะท้านเยือกจนเผลอปล่อยเสียงครางออกมาอย่างสุดจะกลั้น เธอดึงปลายผ้าทั้งสองด้านสุดเหยียดเหมือนผ้าผืนนั้นชำแรกเข้าไปในร่องเนื้อลึกลงไปอย่างไม่สิ้นสุด...

ความสุขสมที่ได้รับจากการเล่นรักกับตัวเองนั้นทำให้เธอรู้สึกเหมือนคลายความตึงเครียดออกจากความคิดต่าง ๆ เธอรู้สึกปลอดโปร่งโล่งไปทั่วร่าง...

หลินแช่ผ้าพันคอด้วยผงซักฟอกทิ้งไว้และตั้งใจว่าจะซักในตอนเช้าและจะมอบให้เขาไว้เป็นที่ระลึกในวันที่ได้พบกับเขาอีก--มันคงมีเสน่หาน่าดูเธอคิดอยู่ในใจ จากนั้นก็รีบอาบน้ำเพื่อเข้านอนทั้งที่ยังไม่ดึกนัก

“ .... ความสุขสมที่ได้รับจากการเล่นรักกับตัวเองนั้น ทำให้เธอรู้สึกเหมือนคลายความตึงเครียดออกจากความคิดต่าง ๆ เธอรู้สึกปลอดโปร่งโล่งไปทั้งร่าง .... ”

หลังจากที่พรชัยขับรถตระเวนเที่ยวตัวเมืองจนทั่วแล้วก็แวะนั่งดื่มเบียร์ที่ร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งหนึ่งจนพอเริ่มเมาได้ที่ พรชัยก็ขับรถมายังสถานบริการสำหรับนักเที่ยวกลางคืน--บ้านเจ๊ดาที่พรชัยพูดให้เผด็จฟังนั่นเอง

บ้านเจ๊ดา--ตั้งอยู่นอกตัวตลาดหลังบ้านเป็นเนินเขา บ้านชั้นเดียวแต่สภาพบ้านเป็นแถวยาวติดต่อกันสามารถเดินไปมาถึงกันได้ รั้วบ้านล้อมด้วยไม้รวกขัดกัน แสงนีออนสีเขียวแดงเป็นสัญลักษณ์บอกให้นักเที่ยวรู้ได้ดี หน้าบ้านในรั้วเป็นลานดินเป็นที่จอดรถมีรถมอเตอร์ไซค์จอดทิ้งเรียงรายไว้อย่างไม่เป็นระเบียบนัก ข้างล่างทำเป็นเพิงขายบุหรี่และน้ำอัดลม เสียงเพลงลูกทุ่งจากตู้เพลงกำลังดังลั่นจากเหรียญของนักเที่ยวที่ชอบฟังเพลง

พรชัยจอดรถแล้วลงเดินนำหน้าโดยมีเผด็จเดินตามมาติด ๆ เมื่อก้าวขึ้นไปถึงข้างบนที่หน้าโต๊ะมีผู้หญิงร่างท้วมคนหนึ่งร้องทักทายพรชัยด้วยภาษาเหนืออย่างเป็นกันเอง

“หายหน้าไปนานไม่เห็นค่อยมาเที่ยวเลยหมู่นี้”

“ก็มาแล้วไงวันนี้--มีใหม่ ๆ มาบ้างมั้ยล่ะ” พรชัยถามกระซิบกระซาบ

“อีเดือนก็ยังอยู่นะไม่เที่ยวกับมันแล้วหรือ” หญิงร่างท้วมถามแทนคำตอบ

“เที่ยวบ่อย ๆ ก็อยากเปลี่ยนบ้างซี---เออ...แล้วอยากได้สาวพม่าให้เพื่อนผมซักคน” พรชัยพูดด้วยท่าทางชำนาญการพลาง พยักพเยิดมาทางเผด็จซึ่งยืนอยู่ข้างหลัง

“ตอนนี้ที่บ้านมีอยู่คนเดียวเพิ่งมาได้ไม่กี่วัน--เดี๋ยวดูก่อนไม่รู้ว่าว่างหรือเปล่า” หล่อนพูดพลางชำเลืองไปทางด้านข้างซึ่งทำเป็นห้องโปร่ง ๆ มีไม้กั้น--ในนั้นมีผู้หญิงนั่งเรียงรายกันอยู่เป็นแถว ๆ ข้างหน้ามีผู้ชายสองสามคนกำลังยืนเลือกอยู่

“อ้อ...กำลังว่างพอดีส่วนมากพวกบนอำเภอชอบเอาไปค้างคืนที่โรงแรมจะเที่ยวที่นี่หรือว่าจะไปค้างคืนโรงแรมล่ะ” ประโยคหลังหล่อนหันมาทางเผด็จซึ่งกำลังจ้องมองสาวพม่าอยู่

“เที่ยวที่นี่แหละครับ” เผด็จตอบเพราะอยากเปลี่ยนบรรยากาศเข้าไปสัมผัสในห้องแคบ ๆ ของสถานที่แบบนี้ดูบ้าง

“นายจะขึ้นห้องก่อนกันก็ได้นะ เดี๋ยวกันเลือกได้แล้วจะตามไป” พรชัยบอกกับเผด็จ

“ที่นี่ไม่เป็นโรคแน่นะ กันขี้เกียจใส่เสื้อว่ะ” เผด็จพูดกระซิบกระซาบด้วยความกลัวว่าจะเป็นโรค

“ที่นี่รับรองเด็กทุกคนไม่มีโรค เจ๊ดารับประกันได้เพราะไปตรวจที่อนามัยทุกอาทิตย์” หญิงร่างท้วมยืนยันอย่างมั่นใจในสินค้าของตัวเอง

เผด็จสบตากับพรชัยอีกครั้งก่อนที่จะแยกตัวไปขึ้นห้องกับสาวพม่าคนนั้น เขาเดินตามหลังหล่อนไปเงียบ ๆ หลังจากที่เจ๊ดาเป็นคนบอกเธอว่า เขาได้เลือกเธอแล้ว...

เธอเดินนำหน้าพาเขามายังห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งซึ่งอยู่ติด ๆ กัน สภาพแต่ละห้องมีขนาดใกล้เคียงกัน ภายในห้องมีเตียงตั้งอยู่ติดกับฝาผนังด้านหนึ่ง ตามฝาผนังติดรูปโปสเตอร์ดาราหนังไทยและรูปภาพผู้หญิงเปลือยเต็มไปหมด เธอนั่งลงที่ขอบเตียงพลางเอื้อมมือไปกดสวิทช์พัดลมที่ตั้งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง พัดลมค่อนข้างเก่าหมุนส่ายครางเสียงกระหึ่มเบา ๆ หล่อนหันมายิ้มแบบเชิญชวนเขาโดยไม่ยอมพูดอะไรออกมาสักคำ

ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากัน--เผด็จนั่งนิ่งอยู่ข้าง ๆ เพราะไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดี ได้แต่เพ่งพินิจใบหน้าของสาวพม่าผู้นี้ราวกับจะเก็บรายละเอียดไว้ในความทรงจำ

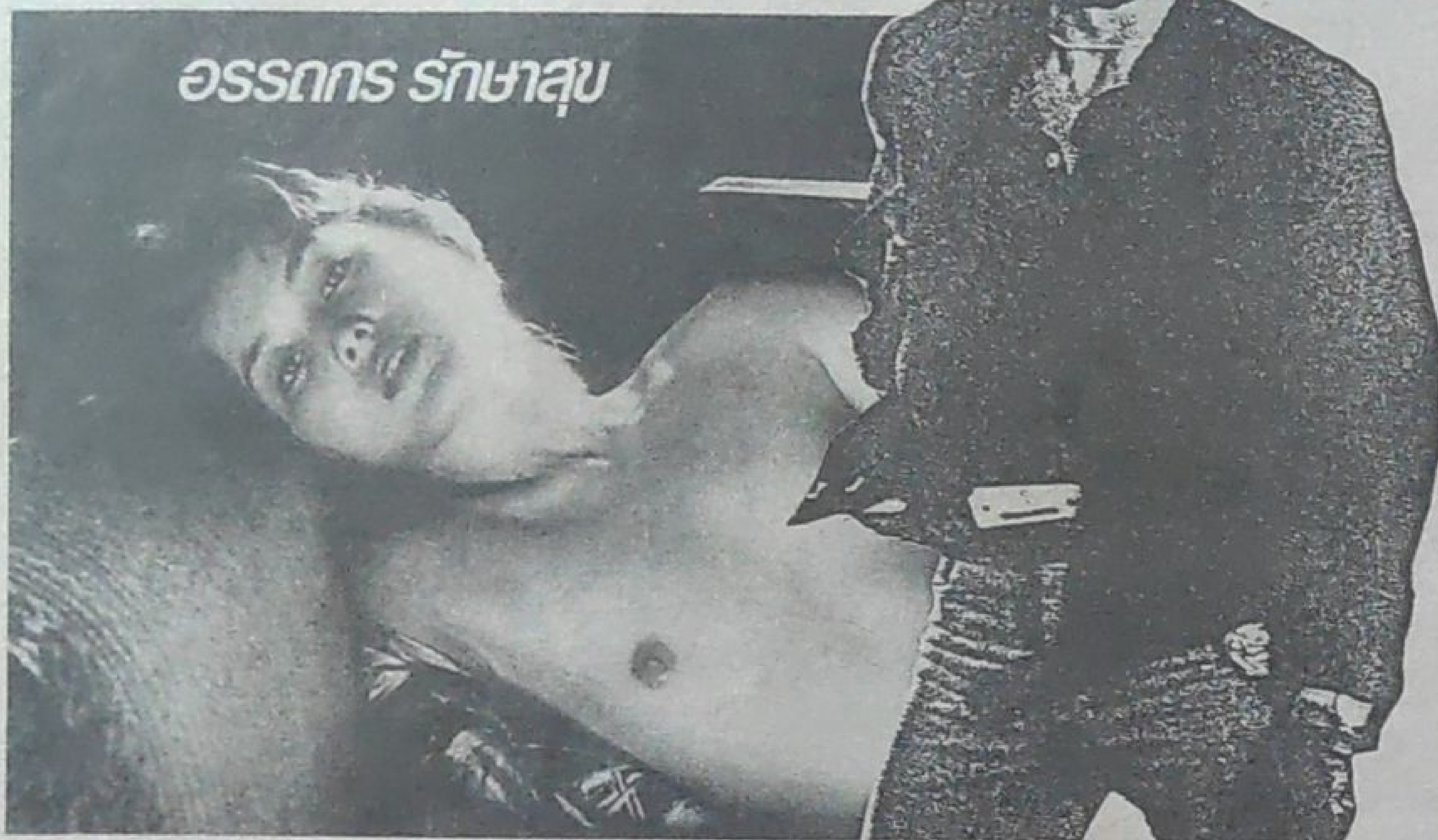
เขาคิดอยู่ในใจว่าผู้หญิงทุกชาติทุกภาษาล้วนมีสิ่งที่เหมือนกันหมดคือจริตจะก้าน เธอทำท่าเอียงอายเล็กน้อยเมื่อถูกจ้องมองเงียบ ๆ เวลาเธอยิ้มดูใบหน้าดีขึ้นกว่าทำหน้าเฉย ๆ เผด็จคาดเดาอายุของเธอคงไม่เกินยี่สิบปีเป็นแน่ ผิวขาวออกทางเหลืองแต่ก็ไม่ดูซีดเซียว แววตาของเธอค่อนข้างหม่นเศร้า ไหล่กว้างทรวงอกแม้มองดูข้างนอกก็รู้ว่าขนาดใหญ่มโหฬารเกินตัว หล่อนหลุดภาษาพม่ามาสองสามคำเหมือนจะเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้แล้วลุกเดินไปนอกห้องครู่หนึ่งก็กลับมาด้วยถังน้ำซึ่งภายในมีขวดเบียร์บรรจุน้ำมาด้วย เผด็จนั่งสูบบุหรี่ไม่ทันหมดมวนก็โยนทิ้งลงในกระโถนซึ่งอยู่ปลายเตียงค่อย ๆ ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตออกอย่างช้า ๆ แขวนไว้กับตะปูมุมห้อง เธอก็เริ่มจัดการเปลื้องเสื้อผ้าชุดที่เธอสวมอยู่ออกบ้างจนเหลือแต่ชั้นในกับบราเซียร์ที่ปกปิดอยู่สองจุดเท่านั้น

เผด็จเปลื้องกางเกงยีนส์ออกจากร่างแขวนไว้กับใกล้ ๆ เสื้อแล้วนอนราบลงไปข้าง ๆ ร่างที่เธอนอนอยู่บนเตียง---ดูเหมือนว่าอารมณ์

(อ่านต่อหน้า 58)

เพลิงแค้นนักรัก

อรรถกร รักษาสุข

22

ประมาณเกือบ ๆ ห้าโมงเย็นก็มีแขกมาเยือนที่บ้านของพี่แดง พี่พันนั่นเองที่มาเยือนในเวลานี้ พอพี่พันเห็นหน้าผมเขาก็พาผมขึ้นไปชั้นบน ตอนแรกผมเองก็นึกแปลกใจอยู่เหมือนกันว่ามีเหตุผลอะไรกันแน่

"มีอะไรหรือครับพี่พัน"

ผมเอ่ยถามเมื่อเข้ามาในห้อง

"เมื่อคืนคุณป๋อไปไหนมา"

เขามองผมตาไม่กระพริบเลย

"ก็...เอ้อ..."

ผมพอจะเดาออกแล้วว่าเขามีเหตุผลอะไร

"ไม่ได้ไปไหนนี่ครับ"

"มีคนตายอยู่ที่บ้านหลังหนึ่งแถวหนองป่าครั่ง"

เขาจ้องหน้าผมเขม็ง

"สภาพศพบ่งบอกว่าถูกฆาตกรรมอย่างแน่นอน ผมไม่รู้ว่าใครเป็นคนลงมือกับมัน แต่ว่าสิ่งแวดล้อมมันยืนยันว่าคนลงมือเป็นคนที่มีความแค้นกับมันเป็นอย่างมาก"

"เอ้อ...แล้วคนตายเป็นใครหรือครับ"

ผมแกล้งหลบสายตาของเขาไปมองทางอื่น

"เป็นคนที่ขี่มอเตอร์ไซค์ไปบอกใครคนหนึ่งเมื่อตอนที่เราไปจอดรถเติมน้ำมันไงล่ะครับคุณป๋อที่ลุงเบิ้มด้วยน่ะครับ"

"อ๋อ...เอ้อ! แล้วใครเป็นคนลงมือครับพี่พัน"

"ก็ผมกำลังอยากรู้อยู่เหมือนกันครับ"

พี่พันเดินมานั่งลงข้าง ๆ ผม

"แล้วผมก็คิดว่าผมเข้าใจไม่ผิดแน่ว่าใครเป็นคนลงมือ"

"พี่พันคิดว่าใครครับ"

"คุณป๋อไงล่ะ"

เขาจ้องหน้าผมอย่างมั่นใจ

"ใช่ไหมครับ คุณป๋อเป็นคนฆ่ามัน"

"พี่พันคิดว่าผมเป็นคนทำหรือครับ"

ผมหันกลับมาสบตากับเขา

"ร้อยเปอร์เซ็นต์เลยครับ"

เขาพยักหน้ายืนยัน

"แล้วผมก็มั่นใจอีกด้วยว่าคุณป๋อไม่ได้ทำเพียงคนเดียว"

"พี่พันรู้ได้ยังไง"

"จากการพิสูจน์ศพบอกว่าคนตายพึ่งผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงมาก่อน แล้วสภาพศพก็มีการมัดด้วยเชือกอีกด้วยน่ะครับ"

"พี่พันก็เลยคิดว่าเป็นผม"

"ใช่ไหมล่ะครับ"

ผมตัดสินใจพยักหน้ากับเขา

"ครับ"

"คุณป๋อไปกับแดงใช่ไหมครับ"

"แดง...พี่แดงน่ะเหรอครับ"

"ครับ ใช่แดงหรือเปล่า"

"ทำไมพี่พันคิดว่าเป็นพี่แดงล่ะครับ"

"แดงเคยยิงคนตายมาแล้ว 2-3 ศพสมัยที่เธอยังทำงานอยู่กับพวกค้าของค้าพลอย แล้วอีกอย่างหนึ่งที่ผมต้องการให้คุณป๋อรู้ก็คือ แดงเคยปล้นร้านทองมาแล้วหลายครั้ง"

"พี่แดงน่ะเหรอครับ"

ผมแทบจะไม่อยากเชื่อเลยสำหรับสิ่งที่ผมพึ่งได้ยินจบลงไป แต่ดูท่าทางของพี่พันก็น่าจะเป็นจริงแน่นอน

"ใช่แล้วครับคุณป๋อ"

เขายืนยันอีกครั้งหนึ่ง

"แดงเป็นคนที่มีความกล้าและบ้าบิ่นมากครับ ศพในสภาพนั้นผมว่าแดงต้องมีส่วนรู้เห็นด้วยอย่างแน่นอน"

"พี่พันเข้าใจผิดแล้วหละครับ"

ผมตัดสินใจเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟังโดยละเอียด เริ่มต้นจากที่ผมกับศรีมายจะออกไปจากบ้านแล้วผมก็ถูกพี่แดงดักขอปืนเอาไปเก็บไว้ จนในที่สุดผมกับศรีมายก็ร่วมกันจัดการกับมันด้วยจิตใจที่โหดเหี้ยมมิใช่น้อย

"ศรีมายน่ะเหรอคุณป๋อ"

พี่พันทำตาโตแบบไม่เชื่อคำพูดของผม

"คุณอย่าโกหกผมนะครับ"

"ผมพูดจริง ๆ พี่พัน"

"ผมไม่อยากจะเชื่อเลยครับว่าเป็นศรีมาย"

"ทำไมล่ะ"

"ศรีมายน่ะยังเด็กอยู่เหลือเกิน ไม่เคยมีประสบการณ์ด้านนี้มาก่อนเลย ถ้าเป็นแดงหล่ะก็ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เลยครับ"

"ผมขอยืนยันครับว่าเป็นศรีมาย"

ผมคุยกับพี่พันอยู่อีกพักใหญ่ ๆ ก็นึกถึงศพต่อไปของผมขึ้นมาได้ เพราะศพแรกด้วยฝีมือของผมนั้นมันบอกผมก่อนตายว่ามันเป็นลูกน้องของใคร

"........ พี่แดงมีสีหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตกลงรับปากว่าจะช่วยผม แล้วแผนการก็ถูกวางทันทีโดยมีพี่พันเป็นหัวเรือใหญ่ ...."

"พี่พันรู้จักกำนันเพิ่มหรือเปล่าครับ"

ผมลองถามถึงศพที่สองของผมดูว่าพี่พันจะรู้จักมันหรือเปล่า

"กำนันเพิ่ม"

เขาทำท่าครุ่นคิดอยู่นิดหนึ่ง

"รู้จักครับคุณป๋อ มีอะไรหรือครับ"

"ผมจะฆ่ามัน"

"มีเหตุผลอะไรหรือครับ"

"ก่อนตายไอ้นั่นมันบอกกับผมว่ามันขี่มอเตอร์ไซค์ไปบอกกับไอ้กำนันเพิ่ม ผมคิดว่าไอ้กำนันคนนี้มันต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของลุงเบิ้มอย่างแน่นอน"

พี่พันบอกกับผมว่ากำนันเพิ่มเป็นอดีตกำนันที่มีอิทธิพลพอสมควรแถว ๆ อ.สันกำแพง ดินแดนแห่งการทำร่มกระดาษ แต่ว่าในปัจจุบันไม่ได้เป็นกำนันเพราะโดนปลดออกเนื่องจากมีข่าวว่าทุจริตต่อหน้าที่

"ผมต้องการฆ่ามันครับพี่พัน"

ผมย้ำกับเขาอีก

"มันไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นะครับคุณป๋อ"

"ทำไมหรือครับ"

"อิทธิพลของมันมิใช่น้อยเลยลูกน้องของมันก็เยอะแยะ เราจะเข้าไปถึงตัวมันน่ะต้องใช้ความพยายามอย่างสูงครับ"

"แต่ยังไง ๆ ผมก็ต้องหาทางฆ่ามันให้ได้"

ผมจ้องหน้าเขาด้วยประกายตาวาวโรจน์

"ไม่ว่ามันจะยากยังไงก็ตามมันจะเป็นศพที่สองของผมอย่างแน่นอน พี่พันจะช่วยผมหรือเปล่าล่ะครับ"

"คุณป๋อ..."

พี่พันมีสีหน้ายุ่งยากหัวใจ

"มันยากนะครับ"

"ยากยังไงผมก็ต้องหาทางฆ่ามันให้ได้"

ในที่สุดเมื่อโดนผมขอร้องหนัก ๆ เข้าพี่พันก็เลยรับปากว่าจะช่วยผมจัดการกับไอ้กำนันเพิ่มให้ได้ ผมรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่พี่พันรับปากกับผม

"เราสองคนคงจะไม่พอหรอกครับคุณป๋อ"

พี่พันพูดกับผม

"ถ้าเราได้อีกสักคนหนึ่งก็คงพอครับ"

"ก็พี่สองคนที่พี่พันให้เขาหลบไปอยู่ที่อื่นไงล่ะ"

"สองคนนั่นไม่ได้หรอกคุณป๋อ"

"ทำไมล่ะครับ"

"ผมอยากให้เขาเงียบไปสักระยะหนึ่งก่อน"

"แล้วเราจะหาใครมาช่วยล่ะครับ"

"ผมมองเอาไว้แล้วครับ"

"ใครครับพี่พัน"

ผมรีบถามทันทีแล้วก็ฉุกคิดขึ้นมา

"หรือว่า..."

"ใช่แล้วครับคุณป๋อ"

เขาพยักหน้ายิ้ม ๆ

"แม่เสือแดงนั่นเอง"

"พี่แดงเขาจะยอมช่วยเราหรือครับ"

"ไม่มีปัญหาเลยคุณป๋อ"

พี่พันลงไปตามพี่แดงขึ้นมาบนห้องแล้วเล่าเรื่องที่คุยกับผมให้พี่แดงฟังจนหมดทั้งสิ้น ในตอนท้ายเขาพูดถึงเรื่องที่ต้องการหาคนมาช่วยอีกคนหนึ่ง"

"พันคิดว่าฉันช่วยได้เหรอ"

พี่แดงพูดอย่างไม่แน่ใจเท่าไหร่

"แน่นอนเลยแดง ฉันมั่นใจว่าแดงต้องช่วยได้แน่ ๆ"

"ใช่ครับพี่แดง"

ผมช่วยยืนยันอีกเสียงหนึ่ง

"นึกว่าเห็นแก่ผมเถอะนะครับ"

พี่แดงมีสีหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตกลงรับปากว่าจะช่วยผม แล้วแผนการก็ถูกวางทันทีโดยมีพี่พันเป็นหัวเรือใหญ่

"เวลามันไปไหนมาไหนจะมีรถ 2 คัน มันจะนั่งรถเก๋งแล้วก็จะมีรถปิคอัพคันหนึ่งแล่นนำหน้า ส่วนมากแล้วมือเด็ด ๆ ของมันจะนั่งรถเก๋งด้วยกัน แต่ถ้ามันมีนักร้องสาว ๆ นั่งไปด้วยมันก็จะให้มือปืนของมันไปนั่งรถคันหน้า ส่วนรถคันหลังจะมีมันกับนักร้องแล้วก็คนขับรถเท่านั้น"

"แล้วเราจะเล่นงานมันยังไงดีครับพี่พัน"

"มันจะมารับนักร้องตอนดึกหนึ่ง"

พี่พันพูดเสียงกร้าว

"ผมกับคุณป๋อจะถล่มรถคันหน้า ส่วนแดงก็ถล่มรถคันหลัง ไอ้กำนันเพิ่มมันไม่เท่าไหร่หรอกสำคัญแต่คนขับรถของมันเท่านั้น ไอ้นี่มันร้ายพอตัวเลย พกสิบเอ็ด ม.ม. ติดตัวอยู่ตลอดเวลาเลยครับ"

"เราจะลงมือกันเมื่อไหร่ดีครับ"

"ตีเหล็กต้องตีตอนที่กำลังร้อน"

พี่พันจ้องหน้าผมแววตาสีสนิมเหล็กทอประกาย

"คืนนี้เลยครับ"

เราตกลงกันว่าจะลงมือในคืนนี้เลย พี่แดงกับพี่พันช่วยกันเลือกอาวุธที่อยู่ในลังมาประกอบเพื่อใช้เป็นอาวุธคู่มือ พี่แดงเลือกอาร์ก้า

(อ่านต่อหน้า 56)

ผมก็ระเบิดอารมณ์ระอุอย่างหลากล้น มีอยู่เท่าไหร่ผมก็ปลดปล่อยให้มันละทักทลาย ไม่ต้องไปเหลือหรอ มีอยู่มากมายแค่ไหนผมก็พุ่งกระฉอกออกไปเลยทำเอาคุณพี่ผู้จัดการสาวใหญ่ร้องครางอย่างตื่นตระหนกตกใจไปด้วย

พอผมหยุดกึก กลีบปากเต็มอิ่มก็เร่งระรัวรวดเร็ว

"หยุดทำไม...ต่อไปอีก..เร็ววว์..."

"ไม่ต้องเร่งแล้วครับ ผมเรียบร้อยแล้ว ขอบคุณหลายสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น คิดว่าลาท่านี้ได้เลยนะครับ"

"อย่าเพิ่ง..."

"มีอะไรติดค้างกันอีกหรือครับ ผมสบายไปแล้ว ก็ขอร่ำลาได้เลย"

"แต่พี่ยัง...หนอน...โอ๊ยย์ย์...มัน

" .... โหมพลังให้ไปเลยไม่ยับไม่ยั้ง แค่จังหวะที่คุณพี่ผู้จัดการสาวใหญ่ขยับสะโพกตอบโต้กลีบปากเต็มอิ่มก็ปริเสียงครางทันที .... "

กำลังปั่นป่วนไปหมดแล้ว...เร็ว...ช่วยพี่ด้วย..."

"ให้ช่วยยังไงล่ะครับ ขอกลับก่อนดีกว่า"

"บ้าแล้วเรอะ...ผีทะเล...พอเสร็จสมอารมณ์หมายก็จะรีบแถกตูดไปเลยนะ ตะบี้ตะบันต่อไปอีก...เร็ว ๆ ...โอ๊ยย์ย์...พี่จะคั่งค้างตายอยู่แล้ว..."

"รู้สึกทรมานบ้างมั้ยครับ"

"ยังมีหน้ามาถามอีกเหรอ...จะคลั่งใจตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว...ช่วยพี่ด้วย..."

"ทีนี้เข้าใจรึยังล่ะครับ ว่าคนที่มันกะลังคั่ง ๆ ค้าง ๆ อยู่ในเนื้อตัวน่ะ มันทุกข์ระทมแค่ไหน"

"เข้าใจแล้ว...พูดพร่ำทำไมอยู่อีกนะ ไว ๆ เลิยย์ย์..."

"ผมอยากให้คุณพี่รับรู้สึก ๆ ไปเลยว่าเมื่อตะกี้นี้ผมก็รู้สึกอย่างนี้เหมือนกัน รู้สึกเหมือน ๆ กับคุณพี่ที่กำลังดิ้นทุรนทุรายอยู่นี่แหละ เมื่อรู้แล้วก็รีบไปเลย !"

"อู๊ยย์ย์...ดีจัง...ขอพี่อีก...หนอน...ให้พี่มาหมดเลยทั้งตัวนั่นแหละ"

"เหลืออยู่หดเหี่ยวแล้วนะครับคุณพี่"

"หดเหลือแค่ไหนก็เอามาเถอะ เร็ว ๆ..."

เร่งร้องมาซะแบบนั้นผมก็แข็งใจผงกหงึกหงักเป็นเฮือกสุดท้าย โหมพลังให้ไปเลยไม่ยับไม่ยั้ง แค่จังหวะที่คุณพี่ผู้จัดการสาวใหญ่ขยับสะโพกตอบโต้กลีบปากเต็มอิ่มก็ปริเสียงครางทันที

"โอ๊ยย์ย์...หนอน...พี่...สบายแล้ว"

"ขอลาเลยนะครับ ดึกแล้ว ความจริงใกล้สว่างแล้ว ผมต้องขออนุญาตลาลับกลับไปก่อน เดี๋ยวแม่เป็นห่วง"

"กลับไปเถอะ พรุ่งนี้ค่อยพบกันใหม่"

"แล้วเงินค่าทิปล่ะครับ ผมขอรับไปด้วย..."

"เอาไว้สะสมให้ครบเดือนแล้วเบิกไปทีเดียวดีมั้ย"

"ไม่ดีหรอกครับ เดี๋ยวผมไม่มีใช้...ขอรับไปเลยดีกว่า จะได้หมดพันธะกันไปทีละเรื่อง"

"แต่ว่า...เอ้อ...ความจริงคนมาใหม่ ๆ อย่างเธอนี่น่ะ พี่ต้องหักเอาไว้ซักยี่สิบเปอร์เซ็นต์นะ เผื่อฉุกเฉิน !"

"เรื่องอันใดล่ะครับ ฉุกเฉินแบบไหน ?"

"ก็...เพื่อเป็นสวัสดิการของตัวเธอเองไงล่ะ เผื่อเธอเกิดเจ็บป่วยไม่สบายกะทันหันจะได้ไม่ต้องไปรบกวนคนอื่น เธอมีเงินสะสมของตัวเธอเองเก็บไว้อยู่ที่พี่แบบนี้เธอก็เบิกไปรักษาได้เลย ไม่เอาเหรอ"

"ไม่เอาครับ เงินของผม ผมเก็บไว้เองก็ได้ครับ ถ้าผมเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยจริง ๆ ผมก็เบิกของผมไปได้เลยไม่ต้องไปยุ่งวุ่นวายกับใคร ขอค่าทิปให้ผมเลยนะครับคุณพี่ ผมจะกลับแล้ว"

"แหม...ช่างไม่ไว้เนื้อเชื่อใจพี่เลยนะ ถ้าเธอต้องการจะเบิกให้ได้ พี่ก็คิดว่า...เธอออกไปเลยดีกว่า ไม่ใช่ออกไปจากบ้านพี่เอย ๆ นะ พี่หมายความว่าเธอออกจากงานไปเลย ไม่ต้องมาข้องแวะร่วมงานกันอีก"

"คุณพี่คะรับ..."

"ทำไมล่ะ ตกลงมั้ยล่ะ"

"ไม่ครับ ผมอยากได้ไปเลยเดี๋ยวนี้"

"ไม่มีรึยกก์ก์...ไปเถอะ ไปตัวเปล่า ๆ นี่แหละ ถึงไงเธอก็ได้รับความสุขจากฉันไปตั้งมากมายแล้วไม่ใช่เหรอ สบายเนื้อสบายตัวไปแล้วใช่มั้ยเล่า ยังจะมาเรียกร้องอะไรอยู่อีกล่ะ รีบ ๆ ไปได้เลยพี่ไม่รั้งตัวเธอไว้หรอก ไป๊...!"

"คุณพี่คะรับ...อย่าเพิ่งอย่าพูดกับผมแบบนี้ซีครับ เงินจากน้ำพักน้ำแรงของผมก็ควรจะได้รับด้วยความบริสุทธิ์สะอาดไปเลย ไม่ควรมีการตุกติก"

"ทำไม...มากล่าวหาว่าชั้นโกงเธองั้นเรอะ ไอ้คนเนรคุณ...ไอ้คนละโมบโลภมาก ไป๊...!"

"ก็ได้ครับ"

ผมกระชากตัวเองออกจากเนื้อกายหนั่นแน่นของผู้จัดการสาวใหญ่จอมลวดลายอย่างโมโหฉุนเฉียว

รูดซิปกางเกงพรืด ปากก็บอกอย่างคับแค้นใจไม่น้อย

"ก็ดีเหมือนกันครับ เมื่อคุณพี่ตั้งใจจะคดจะงอกับผมแบบนี้ พรุ่งนี้ผมลาออกก็ได้ แต่ผมจะไปป่าวประกาศให้พวกมันรู้ ให้พวกไอ้แพะไอ้เมืองรู้ไปเลย ว่าคุณพี่ร่านผู้ชายแค่ไหน ผมจะไปยืนประกาศหน้าไนท์คลับภัตตาคารอาบอบนวดให้ทุก ๆ คนรับรู้กันไปเลยว่า...คุณพี่บ้าผู้ชายยังไงบ้าง แหกแข้งแหกขาได้น่าเอ็นดูยังไงบ้าง ผมจะบอกให้แขกทุกคนรู้จนหมดเปลือก เผลอ ๆ ผมอาจจะเรียกตำรวจมายืนฟังด้วยก็ได้ จะได้รู้ว่าใครโกงใคร หรือว่าใครมันบ้าบอเสียสติกันแน่ ลาล่ะ...พรุ่งนี้พบกันที่นั่นเลย"

"หนอน..."

ผมไม่ฟังเสียงเรียกอีกแล้ว ไม่นึกไม่คิดเลยว่าผู้จัดการสาวใหญ่จะเค็มเข้ากระดูกถึงเพียงนี้ ทั้งเค็มทั้งคดแทบไม่น่าเชื่อเลยว่าจะทำกับผมได้ลงคอทั้ง ๆ ที่เพิ่งสุขสมกันมาแหม็บ ๆ แท้ ๆ ผมก็เลยผันตีนออกจาก

(อ่านต่อหน้า 57)

17

ผู้จัดการสาวใหญ่วัยยังอวบสะพรั่งทั้งร้องห้ามและดิ้นเสือกเหมือนจะเขี่ยผมให้ตกจากร่างแนบแน่นกระนั้น ผมกลับปักก้นคาเอาไว้ลึกเร้น แล้วก็ข้อนช่วงขาขาวผ่องยองใยให้พาดพนักโซฟาซะเลยให้รู้แล้วรู้แร่ด

คุณพี่ผู้จัดการยังสดยังสวยถึงกับสะดุ้งเลิกลัก มองขาตัวเองด้วยความไม่เข้าใจในกลยุทธวิธีแผลง ๆ ของผม มองด้วยความงงงันยิ่งนักก่อนจะถามฉงนฉงาย

"อะไรกันเนี่ย...เอาขาของพี่ไปไว้ตรงโน้นทำไม บ้าแล้วเหรอ !"

"ผมอยากให้คุณพี่หายใจกว้าง ๆ"

"ไม่ต้องร๊อกก์ก์ !"

"ผมอยากให้คุณพี่มีโอกาสนอนอย่างผึ่งผายซักครั้ง"

"ไม่นอนแล้ว พี่จะลุกอยู่แล้ว"

"นอนให้สบายอีกซักเดี๋ยวเถอะครับ อย่าเพิ่งรีบร้อนลุกลนไปไหน ผมอยากให้คุณพี่รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นที่นั่งชิงช้า ผมจะขอขี่เอ็ยย์ย์...ขอโล้ให้โอ่อ่าซักครู่"

"ไม่เอ๊า...!"

"ไม่เนิ่นไม่นานหรอกครับ แค่โล้ยืด ๆ ยาว ๆ ซักห้าสิบครั้งเท่านั้นเอง ผมคงเรียบร้อยแน่นอน"

"ชั้นก็คงเป็นอัมพาตตายกันพอดี"

"ไม่เป็นหรอกครับ คุณพี่ก็นอนเฉย ๆ"

"ก็เพราะนอนท่านี้น่ะซี อัมพาตคงรับประทานขาของชั้นแน่ ๆ เอาขาของชั้นลงมาเดี๋ยวนี้นะ ชั้นจะพักแล้ว"

"แต่ผมยังอยากบรรเลงบรรลัยอยู่นี่ครับ เพราะฉะนั้น..."

"ชั้นไม่สนแล้ว"

"เมื่อคุณพี่ไม่เหลียวแลผมอีกแล้ว ผมก็ขอระเบิดมโหฬารด้วยตัวของผมก็ล่ะกัน"

"อย่าดื้อนะ !"

"ผมจะทำให้คุณพี่เป็นสุขอีกครั้ง"

"ไม่เชื่อ !"

เท่านั้นแหละ

เมื่อเผลอไผลหลวมปากหลวมคำมาโต้แย้งผมแบบนี้ซะแล้ว ผมก็เลยเริ่มต้นตะบี้ตะบันไม่รั้กช้า ตะบันรวดเดียวไปสักประมาณสิบห้าครั้งหันจะได้ทำเอาคุณพี่ผู้จัดการยังสดยังสาวอ้าปากหวอเพราะหายใจหายคอไม่ทันแล้ว ปุบปับผมก็หยุดชะงักเฉย ๆ เปลี่ยนเป็นจูบไซ้จะงอยเนื้อกระจิดริดบนอกเต่งตึงทั้งสองเต้าสลับไปเลยทั้งซ้ายทั้งขวาอยู่ชั่วครู่

แล้วค่อยออกแรงโหมตะบันอีกหน

"หนอน..."

"คะรับคุณพี่ กะลังตั้งหน้าตั้งตาเร่งเครื่องอยู่นี่แหละครับ ทำไมหรือครับ"

"เธอรู้ตัวบ้างมั้ย...ว่ากำลังทำอะไร..."

"กะลังวิ่งแข่งสองร้อยเมตรอยู่ครับ นี่ก็คงจะเหลือซักราว ๆ ห้าสิบกว่าเมตรได้ล่ะมั้งเนี่ย"

"แล้วรู้ตัวบ้างมั้ย...ว่ากำลังวิ่งอยู่บนเนื้อตัวชั้น"

"รู้ครับ ทั้งนุ่มนิ่มและแน่นหนึบไปทุกซอกทุกส่วนแบบนี้คงไม่ข้าหรอกครับ"

"ทำไมเรอะ"

"ผมคงทะลัก ลาย ในไม่กี่อึดใจข้างหน้านี่แหละ เตรียมตัว...รับไปเลยเยอะ ๆ"

"โอ๋ยย์ย์..."

"รับไปเลยเร็ว ๆ"

"อู๋ยย์ย์...จะลุกเป็นไฟอยู่แล้ว...นี่คนนะเนี่ย...ไม่ใช่หมู ไม่ใช่หมา...หนอน...ได้ยินรึเปล่า"

"ก็เอ็ดตะโรโวยวายอยู่ข้างหูผมนี่เองทำไมจะไม่ได้ยินล่ะครับ อีกซักประมาณยี่สิบสองเมตรก็ถึงแล้ว"

"ถึงอะไร ?"

"ก็ถึงจุดหมายปลายทางของผมไงล่ะครับ ไม่น่าถาม !"

กระแทกกระทั้นพร้อมกับประโยคตอนท้ายเล่นเอาผู้จัดการสาวเนื้อหนังยังหนั่นแน่นละท้านวาบทั้งโยกทั้งคลอนไปตามจังหวะเร่งรัดของผมราวกับตุ๊กตาที่ถูกผมปู้ยี่ปู้ยำอย่างเอร็ดอร่อยเหลือหลาย

ทันใดนั้นเอง

แผนนรก ฮิโรชิมา

ไฮยซินธ์·แปล·เรียบเรียง

94

ขณะบินข้ามเกาะอิโวจิมาซึ่งมีรูปร่างสัณฐานเหมือนชิ้นเนื้อหมูเป็นครั้งสุดท้าย ทิบเบทส์ใช้วิทยุในห้องนักบินของเขาเรียกพันตรีบั๊ด อวนนาในศูนย์สื่อสารซึ่งตั้งขึ้นบนเกาะนี้เป็นการพิเศษเฉพาะปฏิบัติการทิ้งระเบิดครั้งนี้

"บั๊ด เรากำลังจะบินต่อไปตามแผนแล้ว"

มีเสียงตอบห้วน ๆ ของอวนนาระคนเสียงคลื่นรบกวนตอนเช้าตรู่ดังผ่านเครื่องรับมาว่า

"โชคดีนะ"

บนเกาะอิโวจิมา แม็คไนท์กับลูกเรือประจำเครื่องบินทิ้งระเบิด **ท็อพ ซีเครท** รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอกได้ บัดนี้เครื่องบินสนับสนุนของพวกเขาไม่มีความจำเป็นต้องใช้แล้ว

ด้วยความเร็ว 205 ไมล์ต่อชั่วโมง **เอโนลา เกย์, เกรท อาร์ทิสเท, และ นัมเบอร์ 91** บินมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ บนเครื่องบินทิ้งระเบิดทั้งสามลำมีงานที่ต้องปฏิบัติประจำคือการตรวจสอบความเร็วลมและการคำนวณกระแสลม ลิวอิสซึ่งไม่มีอะไรทำนอกจากจดบันทึกขยุกขยิกลงใน 'บันทึกรายงานการบิน' ของตัวเองพบว่าข้อความที่จะเขียนกรอกลงไปเริ่มทิ้งช่วงห่างมากขึ้นและคิดเขียนยากขึ้น ในท้ายที่สุดเมื่อเครื่องบินทิ้งระเบิดทะยานขึ้นถึงระดับความสูง 9,200 ฟุต เขาก็บันทึกลงไปห้วน ๆ สั้น ๆ ว่า "เราจะรักษาระดับความสูงนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะอยู่ห่างจากจักรวรรดิญี่ปุ่นราวหนึ่งชั่วโมง"

การนอนหลับอย่างสุขของเบเซอร์ถูกก่อกวนโดยไม่คาดฝันเมื่อส้มผลหนึ่งกลิ้งหลุนๆ ผ่านอุโมงค์มาจากบริเวณตอนหน้าของเครื่องและหล่นปุลงบนศีรษะของเขาเผ็ง

เบเซอร์ลุกพรวดตื่นขึ้นด้วยท่าทางงงงวย เขามองเห็นชูมาร์คกับสทิโบริคแยกเขี้ยวยิงฟันยิ้มอย่างขำขันให้ แครอนยื่นกาแฟถ้วยหนึ่งยัดใส่มือเขา ขณะซดกาแฟกลืนลงคอเบเซอร์ก็เริ่ม 'ชำระสะสาง' อุปกรณ์ของตนเอง เขาจัดเตรียมจนกระทั่งหน้าปัดทุกตัวที่เขาจำเป็นต้องดูอยู่ในระดับสายตาเมื่อเขานั่งอยู่กับพื้น อุปกรณ์ที่เขาใช้ฟังเพียงอย่างเดียวถูกจัดวางไว้ในตำแหน่งที่สูงกว่าบนชั้นพิเศษซึ่งอยู่จดเพดานเครื่องบิน มีชั้นวางอยู่หลายชั้นใช้วางเครื่องรับวิทยุ เครื่องค้นหาทิศทาง เครื่องวิเคราะห์ขนาดความยาวคลื่นและเครื่องถอดรหัส เบเซอร์ได้รับอนุญาตให้ดักฟังคลื่นความถี่ควบคุมเครื่องบินพิฆาตและการป้องกันภาคพื้นดินของฝ่ายข้าศึกเช่นสัญญาณเรดาร์ที่สามารถทำให้ระเบิดปรมาณูระเบิดก่อนกำหนดได้ เขาสวมหูฟังพิเศษซึ่งทำให้เขาสามารถได้ยินเสียงคลื่นความถี่ที่ผิดแผกแปลกไปได้

เบเซอร์เริ่มต้นสาละวนกับอุปกรณ์ทั้งหมดนั้น ด้วยการปรับหน้าปัดและขยับสวิทซ์ที่หูข้างหนึ่งของเขามีเสียงเจ้าหน้าที่ควบคุมภาคพื้นดินบนเกาะโอกินาวาแจ้งการกลับจากปฏิบัติการของฝูงบินทิ้งระเบิด ในหูอีกข้างมีเสียงพูดติดต่อกันบนฟ้าสั้น ๆ ระหว่างเครื่องบินซูเปอร์ดัมโบซึ่งบินวนรอบชายฝั่งทะเลญี่ปุ่น เบเซอร์ถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อรู้ว่าเครื่องบินช่วยเหลือเข้าประจำที่ในปฏิบัติการโจมตีด้วยระเบิดปรมาณูแล้ว

แต่ฉับพลันเบเซอร์ถึงกับตัวแข็งทื่อ ตาจ้องเขม็งไปที่อุปกรณ์ดักคลื่นความถี่เขามองเห็น "สัญญาณเตือนล่วงหน้าของฝ่ายญี่ปุ่นกวาดใส่เรา มันทำการกวาดครั้งที่สองอีกครั้งแล้วก็ล็อคเราไว้ ผมได้ยินจังหวะการสั่นสะเทือนคงที่ขณะที่พวกมันติดตามดักฟังพวกเราต่อไปเรื่อย ๆ ได้"

ขณะนี้เบเซอร์รู้แล้วว่าการป้องกันอย่างดีเลิศที่**เอโนลา เกย์**มีอยู่อันตรธานไปสิ้นแล้วอย่างน่าพิศวง ไม่มีสิ่งใดที่จะทำแล้วกับการหลบหลีกให้พ้นจากจอเรดาร์อันทรงประสิทธิภาพของฝ่ายปรปักษ์

แทนที่จะรายงานให้ทิบเบทส์ทราบว่าฝ่ายญี่ปุ่นรู้ตำแหน่งของพวกเขาแล้ว เบเซอร์ตัดสินใจเก็บเรื่องไว้กับตัวเอง "มันเป็นเรื่องที่ไม่ควรให้ทิบเบทส์กังวลใจในตอนนี้ และมันจะทำให้ลูกเรือนอกนั้นขวัญหนีดีฝ่อเมื่อมีคนบอกขึ้นว่า 'เฮ้ย...พวกไอ้ยุ่นจับจ้องพวกเราอยู่แล้วโว้ย' ดังนั้นผมจึงต้องใช้วิจารณญาณของผมด้วยความสุขุมรอบคอบเป็นที่สุด"

หลัง 6.30 น. เวลาในประเทศญี่ปุ่น เจพพ์สันปีนเข้าไปในห้องเก็บระเบิดโดยถือปลั๊กสีแดงสามตัวไปด้วย ทันทีที่เขาเปลี่ยนมันกับปลั๊ก 'ปลอดภัย' ระเบิดปรมาณูก็จะเป็น 'อาวุธที่มีอานุภาพร้ายกาจในฉับพลัน'

เจพพ์สันเขยิบตัวไปตามทางเดินแคบ ๆ เข้าไปใกล้ส่วนกลางของลูกระเบิด ห้องเก็บระเบิดนั้นไม่ร้อนอบอ้าว และมีอุณหภูมิเท่ากับภายนอกคือ 18 องศาเซนติเกรด เขาค่อย ๆ ถอดปลั๊กสีเขียวออกและเสียบปลั๊กสีแดงเข้าไปแทนอย่างระมัดระวัง ปลั๊กสีแดงนั้นคับกระชับกับปลอกพอดี ขณะที่เขาเสียบปลั๊กตัวสุดท้ายเข้าไปนั้นแม้แต่เจพพ์สันผู้มีจิตใจเยือกเย็นราวกับน้ำแข็งก็ถึงกับรำพึงขึ้นว่า 'นี่คือช่วงเวลาวิกฤตโดยแท้!'

วงจรไฟฟ้าต่อกับโซ่ชนวนระเบิดของอาวุธมหาประลัยเปิดแล้วในบัดนี้ ระเบิดปรมาณูพร้อมสำหรับการทิ้งถล่มแล้ว

เจพพ์สันปีนออกมาจากห้องเก็บระเบิดโดยปล่อยระเบิดปรมาณูตั้งนิ่งไม่ขยับเขยื้อนด้วยตะขอเกี่ยวอันทรงพลัง

เขารายงานให้พาร์สันทราบ

“........ วงจรไฟฟ้าต่อกับโซ่ชนวนระเบิดของอาวุธมหาประลัยเปิดแล้วในบัดนี้ ระเบิดปรมาณูพร้อมสำหรับการทิ้งถล่มแล้ว ....”

เรื่องที่เขาจัดการไป พาร์สันเดินไปทางด้านหน้าแจ้งต่อกับทิบเบทส์ซึ่งเปิดสวิทช์โทรศัพท์ติดต่อภายในแล้วพูดกับลูกเรือของเขาทุกคนว่า

“เรากำลังบรรทุกระเบิดปรมาณูลูกแรกของโลกมากับเที่ยวบินนี้”

มีเสียงพูดละล่ำละลักดังขึ้นให้ได้ยินจากผู้ฟังหลายคน ลิวอิสผิวปากลากเสียงเฟี้ยวเบา ๆ บัดนี้ทุกคนพอเข้าใจอะไร ๆ แล้ว

ทิบเบทส์พูดต่อไป

“เมื่อระเบิดลูกนี้ถูกทิ้งถล่มลงไป เรืออากาศโทเบเซอร์จะบันทึกเสียงปฏิกิริยาของพวกเรากับสิ่งที่เราเห็น การบันทึกเสียงนี้ทำเพื่อประวัติศาสตร์ จงระวังคำพูดและอย่าตื่นเต้นโวยวายเกินกว่าเหตุกับโทรศัพท์ติดต่อภายในนี้นะ”

เขาพูดทิ้งท้ายกับแครอนว่า

“บ๊อบโว้ย มึงพูดถูกแล้วว่า เรากำลังแยกปรมาณูกลับไปที่ป้อมปืนได้แล้วเรากำลังจะไต่ระดับขึ้นเดี๋ยวนี้”

ทั้ง ๆ ที่ยังงงงวย แครอนคลานกลับไปป้อมปืนท้ายพร้อมกับคิดคลางแคลงว่าเขาจะพูดอย่างไรลงในเครื่องบันทึกเสียงและคิดว่า “ถ้าเรากำลังจะถูกบันทึกเสียงไว้เพื่อประวัติศาสตร์ งั้นระเบิดนี้ต้องเป็นระเบิดประลัยกัลป์แน่ ๆ เลย!”

เวลา 6.40 น. เมื่อเข้าใกล้ญี่ปุ่น เอโนลา เกย์ ก็เริ่มบินไต่ระดับไปที่ความสูง 30,000 ฟุต สำหรับการทิ้งระเบิด

ในฮิโรชิมาซึ่งอยู่ห่างจากเอโนลา เกย์ออกไปราวสามร้อยไมล์ เวลาเจ็ดนาฬิกา พันโทคาคุโซ โอยะมาถึงกองบัญชาการใหญ่กองทัพบกที่สองเพื่ออ่านรายงานข่าวกรองที่เขาตั้งใจเสนอต่อการประชุมของฮาตะในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า ขณะที่โอยะตรวจสอบรายงานของตนอยู่นั้น พันเอกอิโมโตะกับนายทหารยศสูงอื่น ๆ ก็ก้าวเข้ามาในห้อง ที่นั่นพวกเขาจะคอยพันโทริกุกับพันเอกคะทายามาก่อนเคลื่อนย้ายไปที่สโมสรนายทหารในบริเวณปราสาทฮิโรชิมาซึ่งเป็นที่จัดการประชุม จอมพลฮาตะยังสวดมนต์อยู่ที่ศาลเจ้าประจำบ้าน อีกไม่นานเขาต้องไปเป็นเจ้าภาพต้อนรับผู้บัญชาการทหารที่มาชุมนุมกันที่ฮิโรชิมาครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่สงครามระเบิดขึ้น

เป็นที่น่าสังเกตว่ามีนายทหารคนสำคัญไม่ได้เข้าร่วมประชุมครั้งนี้คนหนึ่งคือเรืออากาศเอกมิทซึโอะ ฟูจิตะ วีรบุรุษแห่งเพิร์ล ฮาร์เบอร์และนายทหาร สธ. 3 ฝ่ายอากาศประจำกองทัพเรือในพระจักรพรรดิ

สิบวันก่อนหน้านี้ฟูจิตะอยู่ในฮิโรชิมาจัดการประชุมเรื่องการติดต่อร่วมมือระหว่างกองทัพบกกับกองทัพเรือที่กองบัญชาการของฮาตะซึ่งถกกันถึงแผนป้องกันต่าง ๆ เมื่อพวกอเมริกันบุก แต่เมื่อบ่ายวานนี้ฟูจิตะถูกขอตัวจากที่ประชุมให้ไปจัดการแก้ไขข้อขัดข้องทางเทคนิคที่กองบัญชาการกองทัพเรือแห่งใหม่ในนาระใกล้กรุงเกียวโต แม้จะทำงานแก้ไขไปจนดึกดื่นแต่ฟูจิตะก็ยังแก้ปัญหาไม่ตก ประมาณเวลาเดียวกับที่โอยะกำลังตรวจสอบรายงานของตนอยู่นั้น ฟูจิตะก็กำลังปลุกปล้ำอยู่กับอุปสรรคข้อขัดข้องในระบบสื่อสารอีกครั้งที่นาระ อุปสรรคข้อขัดข้องอันยากเข็ญนั้นช่วยชีวิตเขาไว้แท้ ๆ

ที่ชานเมืองด้านตะวันตกของเมืองฮิโรชิมา

สภาวการณ์ที่ไม่อาจคาดล่วงหน้าก็ตัดสินชะตากรรมของนายแพทย์คาโอรุ ชิมะ เช่นกัน จากการถูกเรียกไปตรวจไข้ถึงบ้านคนป่วย เขาพบอาการเจ็บไข้ที่ต้องใช้เวลาเยียวยารักษามากกว่าที่คาดไว้ เขาไม่คิดว่าจะกลับไปถึงคลินิคของเขาในฮิโรชิมาได้ก่อนเที่ยงวัน

ไกลออกไปทางทิศตะวันตก เรืออากาศตรีมัทซึโอะ ยาซุสะวะติดเครื่องยนต์เครื่องบินฝึกแบบสองที่นั่งแล้วหันมาตรวจดูความเรียบร้อยของผู้โดยสารซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังว่ารัดเข็มขัดพร้อมแล้ว ยาซุสะวะแล่นแท็กซี่ไปตามทางวิ่ง เมื่อได้รับคำสั่งทางโล่งให้บินทะยานขึ้นได้ เขาก็เริ่มเที่ยวบินซึ่งใช้เวลาสี่สิบนาทีจากชิโมโนเซกิไปยังฮิโรชิมา เส้นทางบินของยาซุสะวะทำมุมเกือบเป็นมุมฉากกับ เอโนลา เกย์ ซึ่งขณะนี้เข้าใกล้น่านฟ้าญี่ปุ่นแล้ว

ด้วยความเร็วกว่า 500 ฟุตต่อนาที เอโนลา เกย์ *บินไต่ระดับไปที่ความสูงทิ้งระเบิดซึ่งอยู่สูงขึ้นไปเกือบหกไมล์*

ผ่านดวงตะวันซึ่งสาดแสงอุ่นจับเครื่องบินที่ใช้กำลังอากาศกดภายใน อุณหภูมิภายนอกขณะนี้ต่ำกว่าจุดเยือกแข็งแล้ว

ที่แผงตรวจสอบซึ่งเชื่อมต่อโดยตรงกับระเบิดปรมาณู พาร์สันกับเจพพ์สันยังคงจับตาเฝ้ามองระวังระไวอยู่ ทั้งสองหวังว่าคงไม่มีเหตุผลใดที่พวกเขาต้องเข้าไปในห้องเก็บระเบิดที่ไม่มีกำลังอากาศกดดันภาย

(อ่านต่อหน้า 60)

เพียงความทรงจำ

เธอฝืนความรู้สึกเจ็บปวด
ที่กลางดวงใจเอาไว้ในส่วนลึก
เธอบอกกับตัวเองว่า
เธอจะต้องไม่อ่อนแอไปกว่านี้

ตอนเย็นมีเพื่อน ๆ มาเยี่ยมเธอที่บ้าน หนึ่งในจำนวนทั้งหมดคือแอนเพื่อนรักที่เธอตัดสินใจทำให้เพื่อนโกรธ เพื่อน ๆ บอกว่าที่มาเยี่ยมเธอวันนี้ก็เพราะว่าแอนเป็นคนชวนให้มา แอนบอกว่าเธอน่ะไม่สบาย จุ๋มรู้สึกแปลกใจที่แอนรู้ได้ยังไงว่าเธอไม่สบาย

"เอ็งรู้ได้ยังไงวะว่าข้าไม่สบาย" เธอแอบถามเมื่ออยู่กันสองคน

"น้าข้าไปบอกหรือวะ"

"ไม่มีใครไปบอกหรอก"

"อ้าว! แล้วเอ็งรู้ได้ยังไงว่าข้าไม่สบาย"

"เออน่า...ข้ารู้ก็แล้วกัน"

"รู้ได้ยังไง"

จุ๋มพยายามคาดคั้นหาคำตอบ แอนก็เลยตัดบทว่า

"เดี๋ยวให้อยู่กันสองคนแล้วข้าจะเล่าให้ฟัง"

จุ๋มจึงต้องตกอยู่ในสภาพของคนที่ไม่เข้าใจบางสิ่งบางอย่างอีกแล้ว เธอมองไปที่แอนอย่างขอร้องแต่แอนก็รีบเดินเลี่ยงไปรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ เสียก่อน

หลังจากเพื่อนคนอื่น ๆ กลับกันไปหมดแล้วและเหลือแอนเพียงคนเดียว จุ๋มจึงได้โอกาสที่จะถามแอน เธอไม่รอช้าสำหรับคำถามนี้เลย

"เอ็งรู้ได้ยังไงวะแอนว่าข้าไม่สบาย"

"เอ็งต้องตอบคำถามของข้ามาก่อน"

"คำถามอะไรของเอ็งวะแอน"

แอนจ้องหน้าเพื่อนสาว

"เมื่อคืนนี้เอ็งไปบ้านนั้นมาหรือเปล่า"

คำถามของแอนทำให้จุ๋มหน้าเสีย

"บ้านใครกัน"

เธอพยายามเบนความสนใจออก

"บ้านพี่อ๊ึดน่ะสิ"

"เอ้อ..."

"เอ็งไม่ต้องปิดบังข้าหรอกจุ๋ม"

แอนสั่นศีรษะเป็นการห้ามไม่ให้ปิดบังอะไร

"ข้าน่ะเคยไปบ้านนั้นมาก่อนเอ็ง เคยพบอะไรก่อนเอ็งทุกอย่าง เอ็งจะปิดบังข้ายังไงก็ไม่ได้ผลหรอกว่ะจุ๋ม"

จุ๋มนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ

"เอ็งไปบ้านพี่อ๊ึดมาใช่หรือเปล่า"

แอนถามย้ำมาอีก จุ๋มตัดสินใจพยักหน้ายอมรับกับเพื่อน

"ใช่"

"เอ็งยอมให้พี่ชายเขาพิสูจน์เอ็งด้วยใช่ไหม"

"ใช่"

"อีนังอ๊ึดมันไม่มีพี่ชายหรอกว่ะจุ๋ม"

จุ๋มตกตะลึง

"ไม่มีพี่ชาย"

เธอทวนคำเสียงแผ่ว ๆ แอนพยักหน้า

"ใช่ มันไม่มีพี่ชายหรอก"

"หมายความว่าข้าถูกหลอกน่ะสิ"

แอนเกือบหลุดปากออกไปแล้วว่าใช่ แต่เธอก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ว่าในสภาวะเช่นนี้ย่อมไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องอย่างแน่นอน

"ข้าก็เหมือนกับเอ็งน่ะแหละจุ๋ม"

แอนเลี่ยงไปอีกแบบหนึ่ง

"อีนังอ๊ึดนั่นมันบอกว่าข้าอาจจะบริสุทธิ์ไม่จริง มันก็เลยให้พี่ชายของมันมาพิสูจน์ว่าข้ายังบริสุทธิ์อยู่จริงหรือเปล่า"

"แล้วจริง ๆ น่ะไอ้นั่นมันเป็นใครกันล่ะ"

"เป็นหมอน่ะ"

แอนยิ้มเหยียดหยัน

"ระดับนายแพทย์ชื่อดังเลยด้วยสิ มันเกิดมามีกรรมน่ะ มีไอ้นั่นมานิดเดียวเอง ถ้ามันจะนอนกับผู้หญิงทั่ว ๆ ไปก็กลัวว่าจะได้ความสุขไม่เต็มที่ มันก็เลยต้องใช้วิธีนอนกับพวกสาวรุ่น ๆ ที่ยังบริสุทธิ์อยู่ จะได้มีความสุขอย่างเต็มที่ไงล่ะ"

"มิน่าล่ะ"

จุ๋มพึมพำออกมาอย่างเลื่อนลอย สายตาของเธอมองเหม่อไปเบื้องหน้า หยดน้ำตาก็ซึมออกมาคลอเบ้า เธอสะอื้นเสียงแผ่ว ๆ อยู่ในหัวอก

ชีวิตของเรามันช่าง

บัดซบเหลือเกินนะ!

เธอคิดเศร้า ๆ กับตัวเอง เธอเป็นคนตัดสินใจเลือกทางเดินของชีวิตด้วยตัวเองแล้วนี่นาและทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ได้ผ่านมาแล้ว มันไม่มีโอกาสที่จะหวนกลับคืนได้เลย จะมีอยู่ก็คือเต็มใจยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นนั่นเอง

"คืนนี้นอนบ้านข้าดีกว่าว่ะแอน"

จุ๋มเอ่ยชวน แอนมองหน้าเธอ

"จะได้คุยอะไรกันให้สนุกไปเลยไงล่ะวะ"

"งั้นก็ตกลง"

"เอ็งต้องกลับไปหอก่อนหรือเปล่า"

"ไม่ต้องหรอก"

แอนส่ายหน้า

"แต่คืนนี้ข้าต้องยืมเสื้อผ้าเอ็งใส่นะ"

"ตามสบายเลยว่ะ"

เกือบหกโมงเย็นน้าสาวของจุ๋มก็กลับมาจากทำงาน ยิ้มให้หลายสาวอย่างอ่อนโยนก่อนที่จะเอ่ยถามขึ้นว่า

"เป็นยังไงบ้างจุ๋ม ค่อยยังชั่วขึ้นหรือยัง"

"ดีขึ้นแล้วค่ะ"

"กินยาตามที่หมอสั่งหรือเปล่า"

"กินค่ะ"

แอนเดินถือแก้วน้ำมาส่งให้จุ๋มพอดี แล้วแอนก็ยกมือไหว้น้าสาวของเพื่อนรัก

"เอ้อ...น้าค่ะ"

จุ๋มเอ่ยกับน้าสาว

"คืนนี้แอนเขาจะนอนเป็นเพื่อนหนูที่นี่ค่ะ"

"อ้อ! เหรอ เอาสิจ๊ะ"

"ขอบคุณค่ะน้า"

"เมื่อคืนหนูไปกับจุ๋มเขาด้วยหรือเปล่าล่ะ"

น้าสาวเอ่ยลอย ๆ

"สงสัยจะเป็นเพราะกลับดึกนี่แหละเลยทำให้ไม่สบาย จุ๋มเขาก็แบบนี้หละจ้ะ อดนอนเข้า ก็ไม่สบายทุกทีเลย เป็นมาตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ แล้ว"

แอนกับจุ๋มลอบสบตากันส่วนน้าสาวยังคงพูดต่อ

"นี่ดีนะที่ทางโน้นเขาเอารถมาส่ง ถ้าต้องกลับมาเองล่ะก็แย่แน่ ๆ เลย"

เมื่อน้าสาวก้าวพ้นไปแล้ว แอนก็จ้องหน้าจุ๋ม

"อีนังนั่นมันมาส่งเอ็งถึงที่นี่เลยเหรอ"

"เออว่ะ"

"เฮ้อ...เอ็งไม่น่าคิดสั้นเลยว่ะจุ๋ม"

"ข้าคิดดีแล้วก็เต็มใจด้วยว่ะ"

จุ๋มพยายามทำน้ำเสียงให้หนักแน่นและจริงจัง แต่ว่าสิ่งที่เธอเป็นอยู่ในตอนนี้มันได้ฟ้องออกมาอย่างชัดเจนว่าเธอกำลังเป็นเช่นไรกันแน่

หยดน้ำตาซึมออกมาคลอเบ้าทั้งสอง!

เธอฝืนความรู้สึกเจ็บปวดที่กลางดวงใจเอาไว้ในส่วนลึก เธอบอกกับตัวเองว่าเธอจะต้องไม่อ่อนแอไปกว่านี้

สำหรับแอนนั้นก็คงจะมองออกว่าเพื่อนของเธอกำลังเป็นเช่นไร เธอก็เลยนั่งเงียบ ๆ ไม่พูดอะไรออกมาอีก

ที่โต๊ะอาหารมีน้าสาวของจุ๋ม จุ๋ม แอน นั่งร่วมโต๊ะเดียวกัน หลังจากอาหารมื้อนั้นเรียบร้อยแล้วจุ๋มก็ถูกบอกให้เข้าไปนอนเลย ส่วนน้าสาวกับแอนเป็นคนช่วยกันเก็บโต๊ะและล้างถ้วยล้างจาน ตอนแรกจุ๋มทำท่าว่าจะอยู่ช่วยด้วย แต่เมื่อทั้งน้าสาวและแอนต่างช่วยกันบอกเธอก็เลยต้องเข้าไปนอนก่อนตามความประสงค์ของคนทั้งสอง

"หนูอยู่หอพักใช่ไหมจ๊ะ"

น้าสาวของจุ๋มเอ่ยถามแอน

"ค่ะ"

"เป็นคนจังหวัดอะไรเหรอ"

"หนูอยู่กรุงเทพนี่ล่ะค่ะ"

"อ้าว! อยู่กรุงเทพนี่แล้วทำไมถึงไปอยู่หอล่ะ"

"หนูอยากฝึกตัวเองให้รู้จักการช่วยเหลือตัวเองค่ะ"

"แล้วทางบ้านเขายังส่งเสียเงินทองให้เรียนหนังสืออยู่หรือเปล่าล่ะ"

คำถามนี้ทำให้แอนปรายสายตามองน้าสาวของเพื่อน

"ส่งค่ะ"

"อยู่หอพักนี่น่าสนุกนะ"

น้ำเสียงเหยียด ๆ

"มีเพื่อนฝูงเยอะแยะไปหมดเลย จะไปไหนมาไหนมันก็อิสระดี ไม่ต้องกังวลใจว่าจะมีใครเขาเป็นห่วงบ้าง"

"แม่หนูเขาแวะมาเยี่ยมที่หอเรื่อย ๆ หละค่ะ"

แอนประชดด้วยการโกหกเสียเลย

"แล้วทุกอาทิตย์หนูก็ต้องกลับไปบ้านด้วย"

"ถ้าเกิดวันนี้แม่หนูเขาไปเยี่ยมที่หอพักจะทำยังไงล่ะ"

"ก็ไม่มีอะไรนี่คะ"

"อ้าว! ก็คืนนี้หนูมานอนที่นี่"

แอนถึงกับนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ เธอคิดในใจว่าน้าสาวของเพื่อนรักนี่ช่างร้ายเสียจริง ๆ แล้วเธอก็ตัดสินใจปะทะคำพูดต่ออีก

"หนูเคยไปค้างบ้านเพื่อนอยู่บ่อย ๆ แม่เขาไม่เป็นห่วงหนูหรอกค่ะ เพราะหนูมีอะไรก็บอกกับแม่เขาหมดทุกอย่างหละค่ะ"

"อ๋อ...เหรอ"

น้ำเสียงแดกดัน

"งั้นหนูก็โชคดีนะที่มีแม่ดี ๆ แบบนี้"

น้าสาวของเพื่อนแยกขึ้นไปชั้นบนแล้ว แอนเดินมาที่หน้าห้องจุ๋ม พอเอื้อมมือจะเปิดประตูเข้าไปก็มีเสียงเรียกชื่อดังขึ้นทางด้านหลัง

"แอน..."

พอหันไปดูก็เห็นจุ๋มยืนอยู่

"อ้าว! เอ็งไม่ได้นอนเหรอจุ๋ม"

"ข้าไปฟังเอ็งปะทะคารมกับน้าของข้ามาว่ะ"

จุ๋มพูดยิ้ม ๆ

"เอ็งแน่มากว่ะแอน"

"หมายความว่าเอ็งได้ยินทั้งหมด"

แอนถามเพื่อนรักเบาๆ

"ก็อาจจะไม่ทั้งหมดหรอก แต่ก็ได้ยินเยอะแยะเชียวหล่ะ"

"โกรธหรือเปล่าที่ข้าพูดกับน้าของเอ็งแบบนั้น"

"เรื่องอะไรข้าจะต้องไปโกรธ มีแต่จะดีใจเสียอีกด้วย"

สองสาวเข้ามาในห้อง จุ๋มหยิบเสื้อผ้าให้เพื่อนรักแล้วบอกให้ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียก่อน

"เดี๋ยวจะได้มานอนคุยกันให้สนุกไปเลย"

เธอบอกกับแอน

"เอ็งไม่สบายไม่ใช่เหรอ"

"หายแล้วหละ"

จุ๋มพูดยิ้ม ๆ

"เอ็งก็รู้ ๆ อยู่แล้วนี่หว่าแอน ว่าไอ้นายแพทย์ร่างแคระนั่นน่ะมันได้มรดกของพ่อมันมานิดเดียวเอง ไม่คณนาเนื้อหนังข้าสักเท่าไหร่หรอก"

"เอ็งกล้าขึ้นมากว่ะจุ๋ม สงสัยข้าคงห้ามเอ็งไม่ไหวเสียแล้ว"

แอนมองหน้าเพื่อนสาวอย่างทึ่ง ๆ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สัปดนฯ

(ต่อจากหน้า 16)

อ้า...ผมภาคภูมิใจมากที่จะได้แต่งงานกับสุภาพสตรีผู้มีชื่อเสียงในแวดวงบันเทิงไม่น้อยหน้ากว่าผมเลยเพราะรายการทีวี. ของเธอมีคนรับชมนับสิบ ๆ ล้านคน เอ้อ...ขอขอบคุณนะครับ (โอ้เห้) ที่ให้ความสนใจอย่างดียิ่งต่อความรักของเราทั้งสอง"

ครับ เขาว่าตั้งแต่ให้ข่าวไปแล้วเสี่ยเวย์นของเรากลุ้มมากเพราะหนังสือพิมพ์รายงานละเอียดยิบว่าแอบไป "อึ๊บ" กันที่ไหน กี่วัน

ที่กลุ้มหนักก็คือให้สัมภาษณ์ "มัดตัวเอง" ไปด้วยน่ะซี้ว่าจะแต่งงานกับแม่สาวเอมี่

"กะจะเล่นทิ้งทวน 3 วัน 3 คืน แล้วชิ่งหนีนะเนี่ย...นักข่าวเสือกตามไปแอบดูด้ายย์...ซวยแท้ ๆ"

นี่ถ้าเสี่ยแกเกิดเบี้ยวไม่ยอมแต่งงาน ก็คงต้องเสียแฟน ๆ ไปอีกแยะเชียว

โทษฐาน "ล่อไข่แดง" แล้วทำเฉยน่ะซีครับ

กรรมของ "คนดัง" ว่ายังงั้นเห็นจะไม่ผิด!

ชีวิตพิสดาร

(ต่อจากหน้า 11)

เลยว่าชีวิตนี้จะได้สวมหมวกบัณฑิต และได้สวมเสื้อครุย" คุณยายกล่าวกับผู้สื่อข่าวในวันรับปริญญา "แต่...ยิ่งกว่าความฝันเสียอีก ฉันได้เป็นบัณฑิตเมื่ออายุ 70 ปี...แต่แน่นอนค่ะ สิ่งที่ฉันปลาบปลื้มที่สุดก็คือ ริค หลานชายของฉันได้รับปริญญาสมความตั้งใจของเรา"

วิทยาลัย เซนต์ โทมัสได้พิจารณาเป็นพิเศษสำหรับปริญญากิตติมศักดิ์ของคุณยายมาร์กาเร็ตโดยเห็นว่าควรจะมอบให้เป็นเกียรติในฐานะที่มีจิตใจส่งเสริมการศึกษาและมีคุณธรรมเลิศล้ำ ที่สำคัญก็คือหล่อนมีความรู้แน่นเปรี๊ยะไม่ต่างกับบัณฑิตคนอื่น ๆ เชียวล่ะ...เพราะเรียนคู่กับหลานทุกชั่วโมงนั่นเอง

ริค แม็คคาร์ธี่ หลังจากรับปริญญาตรีด้านภาษาศาสตร์นี้แล้วเขาเปิดเผยว่า จะเรียนต่อไปอีก

"เป้าหมายในชีวิตของผมก็คือการเป็นศาสตราจารย์ในวิทยาลัยครับ ผมจะต้องเรียนต่อไปอีก โดยคุณยายของผมเป็นคู่ซี้ตามเคย ท่านคงไม่ทิ้งผมไปไหนหรอก"

"เอ้อ...ริคเอ๊ย อย่าเพิ่งหวังยาวนักเลย คุณยายน่ะปีนี้ 70 กะรัดเข้าไปแล้ว กว่าจะได้เป็น "โปรเฟสเซอร์" มันอีกนานนับสิบปีเชียวนะ

คุณยายจะเท่งทึงซะก่อนน่ะซี้

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม แฟ้มชีวิตพิสดารของ "นวลนาง" ขอปรบมือให้...ทั้งคู่แหละ!

เรื่องสั้น

(ต่อจากหน้า 31)

เป็นผัวปุ๊บก็ตายปั๊บตามแรงอาถรรพณ์"

"อ๋อ ยังงี้นี่เอง พี่ทิดถึงไม่อยากให้ไอ้โข่งมันได้กับนังสายพิณ ใช่มั้ย" เซียนแปชักตาสว่าง "เออ...มันก็น่าคิดโว้ย ผัว 3 คนแรกอยู่กับมันไม่ยืดซักคน ตายเรียบ"

"ไอ้โข่งเพื่อนเราอาจจะเป็นศพต่อไป!" ทิดอ่องเน้นเสียงหนักแน่น "พวกเราจะต้องทักท้วง ห้ามปรามมันให้จงได้"

"มันจะเชื่อเรอะ เขาว่าคนกำลังรักกำลังหลงน่ะมันหน้ามืดตามัว รั้งไม่อยู่ดูไม่กลับหรอก" ช่างแผ้วท้วงเสียงหวั่น ๆ ห่วงพรรคพวกซะตาจะขาด "ขืนไปห้ามมันอาจจะพาลโกรธเคืองพวกเราก็ได้"

"ก็ต้องพยายาม ถ้ามันไม่เชื่อจริง ๆ ก็ต้องปล่อยมันไป" ทิดอ่องชักซึมไปเหมือนกัน "เอายังงี้ก็แล้วกัน...ถ้ามันแต่งงานอยู่กินกันจริง พวกเราเห็นจะต้องหมั่นแวะเวียนไปเยี่ยม ๆ มอง ๆ มันหน่อยเผื่อมีอะไรไม่ชอบมาพากลจะได้ช่วยเหลือกันทัน ก็อาจจะพอผ่อนหนักเป็นเบาได้ล่ะมัง"

แล้วคืนนั้นทุกคนก็หารือปรับทุกข์กันด้วยความเป็นห่วงชะตากรรมของไอ้โข่งเกลอรักจนเมามายไปตาม ๆ กัน

★★••★★

อีกไม่กี่อาทิตย์ต่อมา นายโข่งก็เข้าพิธีแต่งงานกับแม่ม่ายสายพิณ "ผู้หญิงกินผัว" อย่างเงียบ ๆ ทั้ง ๆ ที่เขาเองอยากจะจัดเลี้ยงให้เอิกเกริกสมกับความยินดีปรีดาที่จะได้เมียสวย

"เอาแค่ผูกข้อไม้ข้อมือแล้วก็ทำบุญเลี้ยงพระตามธรรมเนียมก็พอแล้วล่ะพี่โข่ง ไม่อยากจะให้ครึกโครมอะไรเพราะฉันเคยแต่งงานมาหลายหนแล้ว เดี๋ยวพวกชาวบ้านจะเก็บไปนินทาว่ากล่าวให้พี่ได้อายเปล่า ๆ ที่เป็นหนุ่มทั้งแท่งแต่มาแต่งกับแม่ม่ายหลายคาบอย่างฉัน"

"ถ้าสายพิณต้องการอย่างนั้นพี่ก็ไม่ขัดหรอก แต่ถึงอย่างไรพี่ก็ต้องขอเลี้ยงแขกสักหน่อยนะ เพื่อนฝูงของพี่ก็มีอยู่หลายคน เคยกินเคยเที่ยวหัวหกก้นขวิดกันมาถ้าไม่เลี้ยงสักมื้อในโอกาสมงคลยังงี้มันก็ดูกระไรอยู่"

"ตามสบายเถอะพี่"

ดังนั้น พอเสร็จพิธีสงฆ์ในตอนเช้าและถวายเพลเสร็จเรียบร้อยเย็นวันงานจึงเป็นรายการเลี้ยงแขกเหรื่อของทั้งสองฝ่าย ซึ่งคัดเลือกเชิญมาแต่ที่สนิทสนมกันจริง ๆ ก็มีอยู่ในราวฝ่ายละสิบกว่าคนเท่านั้น

กลุ่มของทิดอ่อง ช่างแผ้วและเซียนแป พยายามที่จะไม่พูดเตือนให้เจ้าบ่าวต้องหงุดหงิดกังวลใจเกี่ยวกับเรื่องความเป็นห่วงในชะตากรรมต่างก็กินเหล้าฟาดกับแกล้มไปตามปกติ และค่อนข้างสุขุมเพราะมื้อนี้เจ้าบ่าวใจป้ำเลี้ยงเหล้าวิสกี้ไทยแลนด์ซะด้วย ต้มพล่าปลายำแต่ละจานก็อร่อยลิ้นทั้งนั้น

เจ้าสาววันนี้สวยสะจนแขกเหรื่อ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหล่อนผ่านการเป็นม่ายผัวตายมาแล้วถึง 3 ครั้ง

"จะว่าไปนังสายพิณมันก็ยังสวยจริง ๆ ไม่โทรมเลยสักนิด" ช่างแผ้วกระซิบกระซาบลับหลังเจ้าภาพ

"จะไปโทรมได้ยังไงวะ" ทิดอ่องตอบเบา ๆ "ผัวแต่ละคนอยู่กันแค่ครึ่งค่อนปีแค่นั้นเอง ต่อให้หักโหมยังไงก็ไม่ทันจะร่วงโรย แต่ผัวมันล่วงลับซะก่อน"

"ฮื้อ วันนี้วันดีของเขาเราอย่าพูดให้เสียมงคลเลยน่ะ" ช่างแผ้วปรามแล้วกลับตั้งข้อกังขาเสียเองว่า "เอ...แต่ดู ๆ ไปไอ้โข่งของเรามันทำไมหน้าหมอง ๆ คล้ำ ๆ ก็ไม่รู้ซีชักไม่เข้าทีนะ"

"ถ้าอย่างนั้นคืนนี้พวกเราเห็นทีจะต้องอยู่สังเกตการณ์เสียหน่อย" ทิดอ่องกล่าวขรึม ๆ "ได้ยินว่าฤกษ์ส่งตัวเข้าหอตอน 5 ทุ่มครึ่ง เราจะต้องอยู่เป็นเพื่อนเรือนหอ"

"ไอ้โข่งมันจะยอมเรอะ แล้วเจ้าสาวล่ะ มันคงจะไล่ตะเพิดแน่เพราะกลัวว่าพวกเราจะเมาเอะอะมะเทิ่งจนมันไม่เป็นอันทำอะไรกันได้ราบรื่นสะดวกโยธิน" เซียนแปคิดไกลไปโน่น

แต่ความคิดนี้ทำให้ทิดอ่องตบเข่าฉาด

"นึกได้แล้ว"

"อะไรเรอะพี่ทิด" ช่างแผ้วรีบถาม

"เอายังงี้ซีวะพวกเรา..." ทิดอ่องเอนเศียรเข้าใกล้เพื่อนซี้แล้วแจกแจงแผนการ "เรากินกันแค่สักทุ่มสองทุ่มแล้วก็อำลาคู่บ่าวสาวกลับ แล้วหลังฤกษ์ส่งตัวเข้าหอเราถึงย้อนกลับมาใหม่"

"มาทำไม?" เซียนแปกระซิบถาม "มาแอบกินเหล้าที่เหลือนี่เรอะ"

"โธ่! ไอ้เวร เห็นแก่แดกจริง ๆ"

"ก็งั้นจะมาทำไมล่ะ ดึกดื่นเที่ยงคืนแล้วยังงั้น"

"ก็มาแอบดูไอ้โข่งกับนังสายพิณน่ะซีโว้ย"

"แหม จะไปดูมันทำไมวะเราก็ต่างคนต่างกลับไปชวนอีแก่ที่บ้านเป็นเจ้าสาวมั่งไม่ดีเรอะ?"

"ก็เอาซี้..." ทิดอ่องชักฉุน "ถ้าไม่เป็นห่วงไอ้โข่งว่าอาจจะมีอันเป็นไปก็เชิญเอ็งกลับไปเปิดน้ำพริกถ้วยเก่าให้สำราญ"

"จะให้ทำยังงั้นได้ยังไงมาด้วยกันแล้วก็ต้องไปด้วยกันให้ตลอด"

"ให้มันได้ยังงั้นซีวะ"

"แล้วจะต้องทำยังไงมั่ง?" ช่างแผ้วถามไถ่

"เอายังงี้..." ทิดอ่องกล่าวอย่างครุ่นคิดดีแล้ว "ถึงช่วงนั้นที่เรือนหอนี่ก็คงเงียบสงัดดีแล้วล่ะ เราก็จะประมาทไม่ได้ ต้องเวียนกันเข้ามาดูที่ห้องหอสักคน แล้วอีกสองคนก็ดูต้นทาง ผลัดเปลี่ยนกันจะได้ยุติธรรม ดีมั้ยล่ะ"

"วิเศษจริง ๆ ความคิดนี้" เซียนแปรีบเห็นด้วย เพราะใจจริงก็อยากดูแม่ม่ายสายพิณให้กระจะตาอีกสักหน

"ถ้ายังงั้นเราหิ้วเหล้าที่เหลือไปหาที่นั่งกินต่อห่างเรือนหอก่อน แขกอื่น ๆ เห็นว่าเราลากลับมันจะได้ทยอยกันกลับมั่ง" ทิดอ่องแนะ

★★★★

เที่ยงคืนมาถึง...สามสหายก็ย่างกรายกลับมาที่เรือนหอของคู่บ่าวสาว ก็คือเรือนของนายโข่งนั่นแหละ

ด้วยความช่ำชองของลู่ทางเพราะมานอนกินเหล้าเมายากันไม่รู้กี่ร้อยหนแล้ว สามสหายจึงดอดเข้าทางด้านหลังเรือน ย่อง ๆ ดูก็เห็นว่าที่ชานเรือนมีแต่คนแก่แม่ครัวนั่งจั่วไพ่ตองกันอยู่หนุบ ๆ หนับ ๆ ส่วนห้องนอนของไอ้โข่งมีแสงไฟส่องออกมาพอสลัว ๆ

"เราเข้าไปแอบดูพร้อม ๆ กันก่อนว่าบ่าวสาวหลับไปแล้วเรอะยัง" ทิดอ่องออกความคิด "ถ้ายังล่ะก็ให้เซียนแปอยู่ดูเหตุการณ์ในห้อง อย่าเสือกกระโดกกระดากให้มันได้ยินล่ะ ส่วนข้ากับช่างแผ้วจะดูต้นทางอยู่ระบ เอก แล้วอย่าลืมไปสับเปลี่ยนมั่งนะโว้ย"

"ตกลง" เซียนแปพยักหน้าหงึก ๆ

แล้วทั้งสามคนผู้ห่วงชะตากรรมของเพื่อนรักก็ย่องเงียบไปที่ข้างฝาห้องนอนของเจ้าบ่าว ต่างคนต่างส่ายตาหาร่องหารูเพื่อสอดส่องทิพยเนตรเข้าไปดูเภทภัย

แล้วทุกคนก็ยืนตะลึงตรึงอยู่กับที่ ไม่มีใครยอมเคลื่อนย้ายออกไปไหนอีกเลยตลอดระยะเวลานานหนึ่งชั่วโมงกับเศษอีกนิด ๆ

จนกระทั่งไฟในห้องดับลง ทุกคนจึงถอนหายใจเฮือก แล้วเดินตาพร่าออกมาเจอกันใหม่

เสียงหอบหายใจแฮ่ก ๆ ดังประชันกัน

"หายห่วงได้แล้วโว้ย" ทิดอ่องพูดเคร่งขรึม ทั้ง ๆ ที่ภาพในห้องหอยังติดตาอยู่ "นังสายพิณมันเป็นผู้หญิงกินผัวจริง ๆ พวกเอ็งเห็นมั้ยว่ามันยงโย่ยงหยกกลืนกินไอ้โข่งจ๊วบ ๆ ...คงวิธีนี้แหละที่ผัวสามคนแรกของมันต้องตายไป"

"แล้วทำไมพี่ทิดถึงว่าหายห่วง?" เซียนแปถามงง ๆ

"อ้าว แล้วเอ็งไม่เห็นเรอะไอ้ซื่อ!" ทิดอ่องตวาดเบา ๆ "ไอ้โข่งของเรามันก็เป็นผู้ชายกินเมียเหมือนกัน เห็นมั้ยล่ะที่มันซุกหน้าเข้าไปน่ะ"

"เห็นซี ฉันยังสะอิดสะเอียนแทบตาย" เซียนแปพูด ทำคอขย้อนโอ้ก ๆ

"มันคงจะไปได้อาจารย์ดีที่ไหนสอนวิธีแก้เคล็ด มันเลยกินเมียมั่งจะได้พ้นจากอาถรรพณ์ ถ้ายังงี้เห็นทีว่าไอ้โข่งของเราไม่ตายเร็วหรอก" ทิดอ่องวางผึ่งเป็นผู้รู้

"แต่ฉันว่า..." ช่างแผ้วพึมพำเสียงสะท้าน "มันต่างคนต่างกินกันเองยังงี้น่ะ สงสัยจะอันตรายอย่างหนักหนาสาหัสเป็นแน่"

"เป็นยังไงวะ?"

"เฮ้อ...มันจะพากันตายแฝดน่ะซี้...แพ้แรงกันเองน่ะ!"

บันทึกรัก อ. ต. ร.

(ต่อจากหน้า 33)

"เรือนโถงหลังนี้สร้างเลียนแบบพระราชวังอิมพีเรียลในกรุงปักกิ่งที่ประเทศจีนจ้ะรัตน์ไม้ที่ใช้เป็นไม้รักที่นำมาทาสีแดง"

ในบริเวณลานวัดอันกว้างขวางใหญ่โตนี้พอเดินไปถึงด้านหลังก็จะถึงสวนซากุระอันสวยงามอย่างยิ่ง นายแจ็คบอกกับฉันว่า

"ถ้ารัตน์ต้องการดูดอกซากุระบานก็ต้องมาเดือนเมษายนจ้ะ"

"ทำไมเหรอ"

"ดอกซากุระจะบานเต็มที่ในเดือนเมษายนของทุกปี หนึ่งปีจะมีบานเพียงครั้งเดียวเท่านั้นเอง เป็นดอกไม้ชนิดเดียวในโลกที่บานตรงเวลาของทุกปี"

"ตอนนี้เราก็เลยได้ดูแต่ต้นกับใบเท่านั้นเอง"

ฉันเปรยออกมาลอย ๆ

"ถ้ารัตน์อยากดูดอกซากุระจริง ๆ ปีหน้าก็มาญี่ปุ่นอีกสิ"

เขาพูดเบา ๆ ฉันเผลอตัวหันไปมอง

"พี่พร้อมที่จะมาเป็นเพื่อนจ้ะ"

"บ้า"

คณะทัวร์ใช้เวลาอยู่ที่วัดแฮอันนานพอสมควร ทุกคนก็กลับมาขึ้นรถต่อไปยังปราสาทนิโจซึ่งเคยเป็นทำเนียบว่าการปกครองของโชกุนในอดีต

"พี่นัน"

ฉันเรียกพี่นันอย่างไม่เข้าใจ

"ทำไมไม่มานั่งที่เดิมนี่หละคะ"

"อ๋อ! พี่เปลี่ยนที่แล้วจ้ะ"

เธอพูดยิ้ม ๆ

"พี่จะมานั่งกับคุณอาน่ะ"

"อ้าว! แล้วเจ้าของที่เขายอมให้เปลี่ยนเหรอคะ"

"ยอมจ้ะ"

นายแจ็คทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างฉัน

"พี่ยอมให้เปลี่ยนอยู่แล้ว"

ฉันอยากจะกรีดเสียงร้องออกมาให้กึกก้องไปทั้งรถ แต่ก็ได้เพียงแค่คิดเท่านั้นเองค่ะ คือแบบว่าฉันอายน่ะ

"ให้พี่นั่งเป็นเพื่อนด้วยคนนะรัตน์"

ทำเสียงนุ่มอีกแล้วไอ้หมอนี่

"รับรองว่าพี่จะไม่รบกวนเลย"

เฮ้อ...ก็รู้อยู่แล้วนี่นาว่ารัตน์เหอร์โบน่ะแพ้เสียงนุ่ม

ตลอดระยะทางที่รถแล่นไปเบื้องหน้าฉันเอาแต่สนใจวิวข้างทางเพียงอย่างเดียวเลยค่ะ พอมองออกไปทางหน้าต่างกระจกนาน ๆ เข้าก็มีเสียงพูดขึ้นลอย ๆ

"ระวังคอเอียงนะ"

ฉันวางเฉยไม่สนใจ

"ไม่สวยหรอกคนคอเอียงน่ะ อ้อ...แค่นั่งเก้าอี้ได้ทนดี"

ในใจของฉันน่ะหัวเราะหึ ๆ

แล้วหละคะ

"หรือว่าชอบเลียนแบบหว่า"

ฉันหันขวับทันที มาว่าฉันชอบเลียนแบบใครจะไม่โกรธล่ะคะ

"ว่าฉันเลียนแบบใคร"

"ก็เลียนแบบคนคอเอียงไงล่ะ"

"ก็แล้วมันใครล่ะคนคอเอียงน่ะ"

"ชิพ ชูชัยจ้ะ"

เขาพูดยิ้ม ๆ

"พระเอกแห่งเรื่องเล็บครุฑ"

ฉันค้อนเขาอีกขวับใหญ่ๆ แต่ว่าในใจก็อดขำไม่ได้ที่รัตน์เทอร์โบ น่ะมีคนชมว่าเหมือนกับชิพ ชูชัย พอชำเลืองมองไปทางเขาอีกก็เห็นเขากำลังอมยิ้มอยู่ ท่าทางของเขาคงจะอารมณ์สดชื่นมิใช่น้อยเลย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แค้นวิญญาณฯ

(ต่อจากหน้า 41)

ใช้เวทย์มนต์เรียกไปหามันแล้ว มันได้ใช้ให้วิญญาณของคนเคราะห์ร้ายย้อนไปนำพาตัวลูกสาวคนสวย ไปมอบให้แก่คนว่าจ้างมัน ได้เรียกหาลูกสาวของตัวเอง ให้ลงจากบ้านไปหาที่กลางสนามหญ้าหน้าบ้านอยู่นั้น

ที่กลางลานกว้างทางด้านหลังบ้านของเจ้าด้วง นักเลงใหญ่แห่งหมู่บ้านดอนกลอย ตาคงหมอผีอาคมขลัง นั่งทำพิธีเรียกผีไปใช้อยู่นั่น ทางด้านหน้าของหมอผีมีเครื่องเซ่นผีวางอยู่ครบครัน

"ฉันยอมเสียค่ายกครูให้พ่อหมอตั้งหนึ่งพันบาท พ่อหมอต้องบังคับผีตาเกริกเกียรติ ไปเอาตัวลูกสาวของมันมาให้ฉันให้ได้นะ" ไอ้ทดฆาตกรโหด ซึ่งนั่งกินเหล้าดับความกลัดกลุ้มอยู่กับเจ้าด้วง เริ่มบังคับหมอผีด้วยคำพูดอันแข็งกร้าว

"ไม่ต้องห่วงพ่อทด ลองข้าเรียกผีมาได้แล้ว การบังคับให้มันเอาตัวลูกสาวของมันมาที่นี่ มันไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรเลย" ตาคงตอบรับอย่างมั่นใจ แล้วใจของหมอผีคุกรุ่นขึ้นมาด้วยความไม่พอใจในตัวของฆาตกรโหด

"ไม่ใช่เรื่องยาก ก็บังคับให้ผีตาเกริกเกียรติลากตัวลูกสาวของมันมาเสียทีซี ฉันรอนานแล้วนะนี่" ไอ้ทดเร่งเร้าราวกับว่าหมอผีเป็นหมอเทวดาก็ไม่ปาน

"ใจเย็นหน่อยซีพ่อทด ข้าเองก็ท่องคาถาเร่งให้มันนำพาลูกสาวของมันมาที่นี่ เหนื่อยจนเหงื่อหยดแล้ว แล้วทางจากบ้านของมันมาที่นี่มันก็ไกลกันพอสมควร"

"ฉัน..."

"ถ้าพ่อทดต้องการให้ได้ผลเร็ว ๆ ขออย่าได้พูดอะไรอีก เพราะข้าต้องใช้สมาธิ" ตาคงว่าแล้วหลับตาท่องคาถาต่อทันที

ครูใหญ่ในการนั่งรอคอยอยู่ด้วยความกระวนกระวายใจของฆาตกรโหด และการนั่งดูอยู่ด้วยความอึดอัดใจของเจ้าด้วง เจ้าด้วงหวั่นใจว่าถ้าหากหมอผีคง ทำตามคำว่าจ้างของไอ้ทดไม่ได้ ไอ้ทดคงจะไม่ไว้ชีวิตของแกให้มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกเป็นแน่

เปรี๊ยะ !

ก้านธูปที่จุดปักเอาไว้ทางด้านหน้าของหมอผี ถูกลมแรงพัดกระโชกแตกกระจายวาว

"แต้ว แต้ว !" นกเค้าแมวที่หาหนูนาเป็นอาหาร จับคอนอยู่บนต้นประดู่ใหญ่ ส่งเสียงร้องขึ้นเสียงรัวถี่เร็ว นกทึดทือที่อาศัยอยู่ในซุ้มกอไผ่ข้างรั้วบ้านของเจ้าด้วง ขานรับเสียงห้าวมีกังวาน

"ทึด...ทือ ๆ !"

ซ่า !

ลมแรงพัดกระโชกยอดไม้ไหวยวบยาบ ซอของมันเสียดสีกันดังออดแอดอยู่อึดใจหนึ่งก็สงบลง ตาคงหมอผีอาคมขลังเร่งบทมนต์ให้รัวเร็วมากขึ้นแข่งกับเสียงร้อง อย่างคึกคะนองของนกเค้าแมว แล้วเจ้าด้วงก็ต้องสะดุ้งขึ้นทั้งตัว

"โฮ่ง โฮ่ง โบร๋ว์ !" หมาที่อาศัยอยู่ใต้ถุนเรือนของมันนั่นเองส่งเสียงหอนโว้กขึ้นมาอย่างไม่มีปีมีขลุ่ย

"ไอ้..." เจ้าด้วงอ้าปากด่าหมาได้เท่านั้น พลันตาของมันที่จ้องมองออกไปทางทุ่งนานอกเขตรั้วบ้านก็เบิกกว้างขึ้นมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ

"ใช่แล้วไอ้ทด หล่อนมาแล้วนั่น !"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เพลิงแค้นนักรัก

(ต่อจากหน้า 47)

ส่วนพี่พันนั้นคว้า เอ็ม.79 ไปกระบอกหนึ่งแล้วก็มะนาวอีก 2 ลูก

"คุณป๋อล่ะครับเอาอะไรดี"

เขาหันมาถามผม

"เลือกเอาไว้เลยสิครับ"

"ผมมีอยู่แล้วครับ"

ผมหมายถึงปืนที่พี่พันเอามาให้ผม

"ไม่ได้หรอกคุณป๋อ"

เขารีบแย้งเสียก่อน

"ไอ้กาลิโก้ เอ็ม.100 นั่นน่ะเหมาะสำหรับการตั้งรับครับ ไม่เหมาะสำหรับการจู่โจมในลักษณะทำลาย คุณป๋อเอานี่ดีกว่าครับ"

พี่พันส่งเอ็ม. 16 ที่ประกอบเสร็จแล้วให้ผม

"แม็กกาซีนนี่ผมมัดติดกันเอาไว้ พอคุณป๋อยิงหมดแม็กก็ถอดออกกลับด้านท้ายใส่ได้ทันทีเลย"

"ก็ดีครับ"

"อ้อ! แล้วไอ้นี่อีก 2 ลูกด้วยครับ"

เขาส่งลูกระเบิดเอ็ม.26 ให้ผม 2 ลูก

"ยังไง ๆ พวกมันที่อยู่คันหน้าน่ะ ต้องไม่ต่ำกว่า 4 คนแน่ ๆ ผมจะใช้เอ็ม. 79 ยิงเข้าไปก่อน พอรถมันหยุดผมก็จะต่อด้วยมะนาวอีกลูกหนึ่ง ส่วนคุณป๋ออย่าพึ่งยิงนะครับ รอให้มันหลุดออกมาจากรถเสียก่อน มันคงต้องมีหลุดออกมาหาที่กำบังสู้บ้างคนสองคน ตอนนี้หละครับคุณป๋อ ซัลโวให้ซุ่มไปเลย"

ผมยิ้มเหี้ยม ๆ ในแผนของพี่พัน

"เยี่ยมมากพี่พัน"

"พัน..."

พี่แดงเอ่ยขัดขึ้นมา "แล้วฉันล่ะ"

"แดงน่ะต้องซุ่มอยู่ห่างจากฉันสักร้อยเมตร พอรถคันหน้าโดนถล่มแล้วรถคันหลังมันก็จะรู้ตัว มันอาจจะกลับรถขับหนีไปเลยก็ได้ เพราะฉะนั้นแดงจะต้องกะระยะซุ่มให้ได้ใกล้เคียงรถมันที่สุด พอรถมันหยุดปั๊บก็ต้องชาร์ทเข้าถล่มมันให้ได้ทันที อย่าปล่อยให้มันเลี้ยวรถกลับไปได้"

"เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว"

"พยายามให้วิถีกระสุนเล่นงานคนขับรถของมันก่อนนะ"

ผมสงสัยอะไรขึ้นมาบางอย่าง

"พี่พันครับ"

เขามองหน้าผม

"คุณป๋อมีอะไรหรือครับ"

"ผมไม่เข้าใจอยู่นิดหน่อยน่ะ"

"ไม่เข้าใจอะไรครับ"

เขาถามขณะที่หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน

"เกี่ยวกับเรื่องนี้หรือเปล่า"

"ครับพี่พัน"

ผมพยักหน้า

"ในเมื่อไอ้กำนันเพิ่มมันนั่งรถคันหลัง แล้วทำไมเราถึงไม่ถล่มรถคันหลังเสียเลยล่ะครับ จะไปถล่มรถคันหน้าให้เสียเวลาทำไม"

"ไม่ได้หรอกครับคุณป๋อ"

เขาให้เหตุผลกับผมว่า

"ถ้าเราจะถล่มรถคันหลัง รถคันหน้ามันก็จะกลับมาช่วยรถคันหลังได้ แล้วมันก็จะเป็น

ปัญหากับเรามากเลยครับ เพราะรถคันหน้าน่ะมันระดับมือมหากาฬกันทั้งนั้น เราจะประมาทไม่ได้เลยครับ"

ผมจึงเข้าใจในแผนของพี่พันได้อย่างทะลุปรุโปร่ง แบ่งงานแบ่งหน้าที่กันได้แบบนี้นับว่าใช้ได้ทีเดียว ผมกับพี่พันช่วยกันถล่มรถคันหน้าที่มีพวกมือปืนนั่ง พี่แดงถล่มรถคันหลังที่มีไอ้กำนันเพิ่มนั่ง

"มึงต้องตายไอ้เพิ่ม"

ผมคำรามอยู่ในใจ

"พี่แดงถล่มรถคันหลังที่มีไอ้เพิ่มนั่งอยู่ ไอ้เพิ่มมันคือศพที่สองของเรา เอ๊ะ...แล้วทำไมพี่แดงถึงเป็นคนจัดการ ทำไมถึงไม่เป็นเราล่ะ"

ผมมองไปทางพี่พัน

"พี่พันครับ"

"อะไรครับคุณป๋อ"

"ผมขอถล่มรถคันหลังเองครับ"

พี่พันมองหน้าผมอยู่ครู่หนึ่ง

"มันจะต้องเป็นศพที่สองของผม"

"ตกลงครับคุณป๋อ"

เขาพยักหน้ากับผม

"คืนนี้เราจะเริ่มแผนกันทันที"

แววตาเพชฌฆาตของผมทอประกายขึ้นอีกแล้ว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ครองรัก ครองรส

(ต่อจากหน้า 34)

3. ชนิด "ระฆัง"

ทรวงอกชนิดนี้จะมีลักษณะที่มีเนื้อค่อนข้างมากบริเวณฐานส่วนล่างมากกว่าส่วนบน เมื่อมองด้านตรง...บริเวณตอนล่างของฐานจะมีเนื้อมากทั้งสองข้าง มองคล้ายระฆังที่แขวนตามวัด บริเวณยอดปลายจะชี้ขึ้นบน...สู้สายตา...อยู่เสมอ สะโพกเช่นกันจะมีเนื้อค่อนข้างมากที่สะโพกส่วนล่าง มี ลักษณะคล้ายเลขแปด สะโพกแบบนี้ท่านแนะนำว่าอย่าได้พลาดในการที่จะใช้มือของคุณเหนี่ยวรั้งอยู่เสมอ ตลอดระยะเวลาของ**จังหวะของความรัก**

4. ชนิด "หัว"

ทรวงอกชนิดนี้มีลักษณะคล้ายหัวนิ้ มือ...แม่โป้ง...เมื่อมองจากด้านข้าง คือมีเนื้อมากบริเวณส่วนกลางของทรวงอก...ปลายเหยียดตรง และมักจะมีน้ำนมค่อนข้างอุดมสมบูรณ์กว่าชนิดอื่น สะโพกจะมีลักษณะเหมือนกับหัวแม่มือเช่นกัน...แต่มองจากบนลงมา คือวางหัวแม่มือทาบพื้นมองเห็นเช่นใด...สะโพกจะมีลักษณะเช่นนั้น สะโพกอย่างนี้เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการขยับเขยื้อน...ซ้าย...ขวา มากที่สุด เพราะฐานค่อนข้างกว้างและแข็งแรง...เช่นเดียวกับหัวแม่มือ

5. ชนิด "ไข่ดาว"

ทรวงอกชนิดนี้จะมีเนื้อน้อยที่สุด แต่ฐานของหัวนมค่อนข้างใหญ่และเด่งดึงกว่าทรวงอกชนิดอื่น...แต่ทรวงอกชนิดนี้ชอบการสัมผัส...ลูบไล้ ที่ค่อนข้างรุนแรงกว่าชนิดอื่นเช่นกัน เรียกง่าย ๆ ว่า **"สู้มือ"** มากที่สุด...และไม่มีการถอยหนี ไม่ว่าจะมาแรงแค่ไหน สะโพกจะมีเนื้อน้อยค่อนข้างแบนราบ ...แต่ส่วนหน้าของสะโพกนั้นกลับ **"ขึ้นรูป"** มากกว่าชนิดอื่น ๆ และค่อนข้างจะทำความชื่นชอบมาสู่ผู้ที่อยู่ระหว่าง...สะโพก...ค่อนข้างมาก ไม่ว่าสะโพกนี้จะอยู่บน หรือ...ล่าง...ก็ตาม

ตามธรรมชาติแล้ว ลักษณะของทรวงอกจะเคลื่อนต่ำลงตามวัยของผู้หญิงที่มากขึ้น ในเด็กวัยแรกรุ่นประมาณ 10 ขวบเศษ ทรวงอกจะค่อนข้างตั้งและชี้ขึ้นบน ส่วนกลางของหัวนมจะทำมุมประมาณ 140 องศากับส่วนล่างสุดของฐานเต้านม มุมองศาจะลดลงมาเป็น 120 องศา เมื่ออายุเกิน 22 ขึ้นไปจนถึง 25 เศษ และทำมุม 100 องศาเมื่ออายุราว 35ปี และคล้อยต่ำลงกว่า 90 องศา เมื่ออายุมากกว่า 40 ปี การคล้อยต่ำเกิดจากน้ำหนักและความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อทรวงอกที่ทำให้ทรวงอกโดยเฉพาะส่วนกลางเคลื่อนต่ำลง

การออกกำลังกายโดยการบริหารอย่างถูกวิธี จะช่วยชะลอการเคลื่อนคล้อยเช่นนี้ได้...แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของเพศชาย...ด้วยน่ะ...

คาวรักฯ

(ต่อจากหน้า 41)

"แหม พิ้งค์ไปไม่นานขนาดรอไม่ไหวหรอกค่ะ...แค่ดูว่ามีใครกลับมาผิดเวลาหรือเปล่า แล้วก็จัดการเข็นป้าแม่ครัวเข้ากรุก่อน"

"โอ.เค."

ประมาณ 20 นาทีเท่านั้นยายพิ้งค์ก็เดินกลับเข้ามาในสายตาของผม ยกมือกวักเรียกหยอย ๆ ผมรีบจัดการล็อครถแล้วเผ่นแผล็วเข้าหา

"เรียบร้อยเรอะ ?"

"ทุกประการค่ะ"

บ้านพักเป็นเรือนไม้สองชั้นดูข้างนอกทึม ๆ แต่พอเข้าข้างในก็พบว่าสดใสด้วยสีเขียวอ่อน เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่เป็นเครื่องไม้สักแกะสลักดูภูมิฐานสมกับเป็นบ้านของนายทหารยศ "พันเอก" หล่อนบอกว่าเฟอร์นิเจอร์เหล่านี้ได้มาตั้งแต่ครั้งคุณพ่อรับราชการอยู่กองทัพทางเหนือ

"ดื่มเบียร์อีกมั้ยคะ ในตู้เย็นมี" หล่อนถามเมื่อผมนั่งลงที่เก้าอี้รับแขก

"ขอพักกระเพาะก่อนจ้ะ...ตอนนี้ อยากแต่จูบเท่านั้น"

หล่อนก้าวเข้ามาหา เบียงบั้นท้ายนั่งดักแล้วเอี้ยวหน้าจูบผมตามคำขอ...แต่จูบกัน"ชุดเล็ก"เท่านั้นครับ พออุ่นปากอุ่นลิ้น

"พิ้งค์จะไปดูแลความสะดวกก่อนนะคะ...แล้วเข้าไปคุยกันในห้องของพิ้งค์จะดีกว่า"

ระหว่างที่หล่อนหายร่างขึ้นบันไดไปชั้นบน ผมก็กวาดตาดูรอบๆ ห้องรับแขก ไม่โรแมนติคเลยครับ บรรยากาศห้องนี้เต็มไปด้วยรูปนายทหารที่เดาะเครื่องยศกระบี่หน้าตาเหี้ยมหาญทั้งนั้น เห็นแล้วใจฝ่อละไรๆ มันก็เลยพาลจะฝ่อไปด้วย

อีกภาพหนึ่งถ่ายคู่ใส่กรอบแขวนอยู่กลางผนัง เข้าใจว่าจะเป็นคุณพ่อคุณแม่ของยายพิ้งค์ เข้าท่าทั้งคู่ครับ มิน่าล่ะหล่อนถึงสวยแจ่ม...ถอดเค้าคุณแม่มามากทีเดียว ที่เป็นมรดกมาจากคุณพ่อก็เห็นจะตรงหน้าผากที่กว้างและโหนกนูนนั่นแหละ เพราะของคุณพ่อเกือบจะเหน่งเหมือนสวมหมวกกันน็อค แต่รูปหน้ามีเค้าหล่อ

"เชิญค่ะ..." หล่อนชะโงกหน้ามาจากกลางบันได

ผมแทบกระโจนไปตามเสียงเรียก

"ข้างบนนี่มี 3 ห้องนอน ของคุณพ่อคุณแม่อยู่ทางหน้ามุขโน่น ทางขวาห้องของน้องค่ะ ห้องของพิ้งค์อยู่ซีกนี้" หล่อนรายงานสรุปด้วยเสียงระรื่น "ประตูบานเดียวนั่นห้องน้ำค่ะ"

"แล้วทางหนีภัยอยู่ตรงไหนจ๊ะ ?"

"กระโดดหน้าต่าง...ไม่มีทางอื่น"

"งั้นพี่หลบในตู้เสื้อผ้าหรือมุดใต้เตียงดีกว่า"

"ถ้าพี่เริงไม่ออกมาเดินเพ่นพ่านให้ใครเห็นรับรองไม่มีปัญหาค่ะ เพราะบ้านนี้มีระเบียบวินัยห้องใครห้องมันไม่มีการละเมิด คุณพ่อคุณแม่ถือเคร่งครัดมาก"

"อือม์ น่าเลื่อมใส สมกับเป็นครอบครัวนายทหาร"

"สาเหตุที่มาของระเบียบเกิดจากวันหนึ่งน้องเปิดเข้าไปเจอคุณพ่อคุณแม่กำลังโรม้านซ์กันค่ะ"

เป็นซะยังงั้น !

พอเข้าในห้องส่วนตัวของยายพิ้งค์แล้วผมรู้สึกถึงความอบอุ่นขึ้นมาทันทีเพราะมีบรรยากาศกระจุ๋มกระจิ๋มน่าเอ็นดูเหมือนห้องนอนของเด็กสาวทั่วไป

"เตียงเดียว...แคบไปหน่อยนะคะ" หล่อนปรารภ

"นี่ก็วิเศษแล้ว" ผมบอก "บางคู่เขาใช้เตียงแบบไม้กระดานแผ่นเดียวด้วยซ้ำไป"

"มีด้วยหรือคะ ?"

"มีซี่...พวกเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาวนั่นแหละตัวดี เขาแกล้งกันในคืนส่งตัว"

"อุ๊ยตาย แล้วจะนอนกันยังไงคะ ?"

"เอ้อ...ก็คงผลัดกันมั้ง เวียนกันอยู่บนอยู่ล่างทั้งคืน"

"ว้าย บ้าที่สุด !"

เพิ่งนึกภาพออกแล้วกรี๊ดกร๊าดไล่ทุบผมเป็นพัลวัน

"เอามั้ยล่ะ เดี๋ยวเราชักพื้นเตียงออกมั่งให้เหลือกระดานแผ่นเดียว"

"เชิญพี่เริงนอนคนเดียวก็แล้วกัน พิ้งค์จะนอนบนพื้นห้องก็ได้"

"แข็งแย่...สู้นอนบนตัวพี่ได้ยังไง"

หัวเราะขอบใจ คงนึกเห็นภาพตัวเองนอนคว่ำบนกระดานได้คลื่น

"เครื่องนอนของพี่เริงอยู่ที่ปลายเตียงนี่นะคะ พิ้งค์จัดไว้ให้แล้ว กางเกงแพร เสื้อผ้าป่านคอกลม ผ้าเช็ดตัว มีพร้อมแล้วค่ะ...ไปอาบน้ำก่อนซิคะ"

"พิ้งค์ล่ะ ?"

"เดี๋ยวพิ้งค์จะลงไปจัดเครื่องดื่มขึ้นมา แล้วจะได้ปิดไฟข้างล่างด้วย"

"ตกลงจ้ะ"

ผมจัดการลอกคราบตัวเองอย่างสบาย ๆ...นึกถึงเรื่องจะต้องอาบน้ำอีกรู้สึกว่าเอือมจับจิต เพราะวันนี้เจอเข้าหลายตลบแล้ว

แต่ก็ดีครับสะอาดกันไว้หน่อยไม่เสียหายอะไร เวลาซุกไซ้ไล้เล็มจะได้ไม่มีกระดายปากลิ้น

กำลังคิดเพลิน ๆ แว่วได้ยินใครอาบน้ำซู่ ๆ อยู่ชั้นล่าง คงจะยายพิ้งค์แน่นอน...ผมเลยรีบเผ่นเข้าไปอาบน้ำบ้าง

สงสัยจะสว่างคาตาซะก็ไม่รู้ซีครับ เพราะโอกาสมันอำนวยจริง ๆ

แถมยายพิ้งค์ทั้งสวยทั้งสด ใครจะอดได้ล่ะครับ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เวิ้งสวาท

(ต่อจากหน้า 45)

ของเขาจะยังไม่เกิดขึ้นเลย อาจเป็นเพราะสภาพบรรยากาศรอบ ๆ ตัว เสียงเพลงจากตู้เพลงที่ดังอยู่ข้างนอก เสียงเรียกตะโกนเรียกผู้หญิงให้ขึ้นห้องกับลูกค้าดังแว่ว ๆ เสียงหัวเราะต่อกระซิกระหว่างคนเที่ยวกับโสเภณีห้องข้างเคียง เขาสัมผัสถึงกลิ่นกายกรุ่นกลิ่นจากเรือนร่างของเธอ--มันเป็นกลิ่นแปลก ๆ ที่เขายังไม่เคยสัมผัสมาก่อน ทั้งสองได้แต่นอนมองตากันโดยไม่พูดอะไร เธอนอนตะแคงเอื้อมมือมาโอบกอดเขาอย่างเอาใจและเชิญชวนให้เขาลงมือทำกับหล่อนเสียที เธอเลื่อนมือลูบไล้มาจับกล้ามเนื้อซึ่งยังไม่ตื่นตัว แต่เธอก็ยังไม่ยอมหยุดอยู่แค่นั้น--พยายามที่จะเล่นกับมันให้แข็งขันขึ้นมาให้ได้ ขณะเดียวกันเธอก็เปลื้องชุดชั้นในออกจนหมดทั้งร่าง

แสงไฟแรงเทียนต่ำภายในห้องสว่างพอที่จะมองเห็นเรือนร่างเปลือยเปล่าของเธออย่างชัดเจน ทรวงอกที่เผยออกมาตอนนี้มีขนาดใหญ่มากกว่าที่เขาคิดความใหญ่ของมันทำให้น้ำหนักทิ้งลงมาคล้อยต่ำ เขาอดที่เอื้อมไปลูบคลำไม่ได้และพบว่ายังเต่งและแข็งเครียด รัศมีรอบวงจงอยเป็นสีชมพูคล้ำเพราะคงผ่านผู้ชายมาไม่ใช่น้อย แต่เมื่อได้สัมผัสกับเนื้อตัวของเธอก็รู้สึกว่ายังหนั่นแน่นอยู่ไม่น้อย

เธอยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นกล้ามเนื้อส่วนกลางของเขาเริ่มแข็งขันขึ้นมาบ้าง เธอปล่อยภาษาของเธอออกมาสองสามคำและหัวเราะอยู่ในลำคอ เผด็จเริ่มมีความรู้สึกแปลก ๆที่ได้ยินเสียงพูดต่างภาษาของเธอ แต่มันก็ค่อย ๆ เป็นอย่างเชื่องช้า--มันไม่รุนแรงเหมือนเมื่ออยู่ใกล้กับหลินสาวไทยใหญ่คนนั้น เขาพยายามที่จะสลัดความคิดบางประ-การที่เข้ามารบกวนจิตใจเขาในขณะนี้ให้หลุดไป ไหน ๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้วก็อยากลิ้มรสแม่สาวพม่าทรงอะร้าอร่ามคนนี้สักหน่อย ว่าจะแตกต่างกับผู้หญิงไทยสักเพียงไหน เผด็จพยายามเอาใจจดจ่ออยู่กับเรือนร่างเปลือยที่แนบอยู่กับเขาในขณะนี้

เขานอนหงายพลางบอกเธอด้วยท่าทางว่าช่วยทำให้เขาทีจะได้ไหม เธอเข้าใจภาษากายที่เขาบอก เธอเคลื่อนตัวขึ้นไปคร่อมร่างของเขาอย่างเต็มใจ เมื่อทุกอย่างถูกต้องตรงตำแหน่งเธอก็เริ่มเดินเครื่องทันที มือสองข้างของเธอดึงลำตัวของเผด็จไว้เสมือนเป็นหลักรั้งขณะที่กระชั้นกายเข้าไป มือเผด็จก็ไม่ยอมอยู่ว่างช่วยเคล้นคลึงทรวงอกขนาดใหญ่ที่ไหวโยนไปมาขณะที่เธอทิ้งน้ำหนักลงไปบนร่างเขา เริ่มต้นอย่างช้า ๆ และกดแนบแน่นลงไปอย่างหนักหน่วงแล้วค่อย ๆ เริ่มเร็วขึ้น ทุกครั้งที่เธอโหย่งตัวขึ้นและทิ้งน้ำหนักลงไป บนร่างของเขาเผด็จก็แอ่นร่างรับให้เข้ากับจังหวะทุกครั้งทำเอาถึงกับหลับตาปี๋เผลอปล่อยภาษาพม่าของเธอออกมาโดยที่เขาก็ไม่รู้ความหมายของมันว่าแปลว่าอะไร--แต่แปลกที่ทำให้เขาเกิดอารมณ์ขึ้นมาที่ได้ยินภาษาที่เขาไม่รู้เรื่องหลุดออกมาจากปากเธอ เวลาผ่านไปชั่วครู่กล้ามเนื้อแข็งแกร่งของเขาก็เสียดอยู่ในซอกเนื้อของเธอมันเริ่มทวีความแข็งแกร่งขึ้นอีก เมื่อแรกเริ่มที่เธอขึ้นไปอยู่บนร่างของเขานั้นอาจเป็นเพราะว่าเธอทำตามหน้าที่บริการของเธอ แต่เมื่อเธอโยกไปได้พักใหญ่ สัญชาตญาณความต้องการทางเพศของเธอก็เกิดขึ้นมาจริง ๆ ทุกครั้งที่เธอทิ้งน้ำหนักลงมาพบกับแรงปะทะที่เผด็จสวนรับอย่างได้จังหวะ แต่ละครั้งมันเสียดลึกไปถึงห้องน้อยสร้างความรู้สึกเสียวซ่านให้เธอเป็นยิ่งนัก และในท่วงท่าที่เธออยู่บนร่างของเขาทำให้เธอสามารถควบคุมทุกอย่างได้ตามความปรารถนา

อารมณ์ของเผด็จเริ่มคุโพลงก็ต่อเมื่อเขาได้ยินเสียงครางและเห็นใบหน้าของเธอบูดเบี้ยวที่แสนจะอธิบายยากดูเหมือนว่าเธอจะปลดปล่อยทุกอย่างให้เป็นไปอย่างอิสระ เพราะแท้จริงแล้วเธอก็เป็นเพียงมนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีเลือดเนื้อและอารมณ์ มีความรู้สึกทางเพศเหมือนกับผู้หญิงคนอื่น ผิดกันแต่ว่าเธอมีอาชีพที่ต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่เป็นประจำเท่านั้น--นาน ๆ สักครั้งที่จะได้พบคนที่ถูกใจและมีอารมณ์ใคร่ด้วย

เผด็จรู้สึกพึงพอใจลึก ๆ ที่ทำให้เธอมีอารมณ์ด้วยได้โดยไม่จำเป็นต้องเสแสร้ง แต่เขาก็พอจะแยกออกว่าระหว่างความหฤหรรษ์จากโสเภณีกับสตรีที่เขารักและพอใจนั้น ความสุขมันต่างกันยิ่งนัก

แต่ความใคร่ก็คือความใคร่--สาวพม่าทรงโตคนนี้ก็เหมือนเครื่อง

ยนต์ที่ติดเครื่องแล้วและกำลังโลด แล่นเข้าไปข้างหน้าอย่างไม่ลดละ เธอเร่งเครื่องถี่ยิบจนไม่น่าเชื่อว่าเธอจะสามารถทำได้เร็วถึงเพียงนั้น ชั่วครู่เธอก็มีอาการเกร็งรางละดุ้งดิด ๆ กันก่อนที่จะพังพาบลงทาบทับอยู่บนร่างของเผด็จเหมือนคนที่วิ่งทางไกลมาอย่างเหนื่อยอ่อน ส่วนเขายังค้างคาอยู่อย่างนั้นรีบพลิกผันร่างเธอไปอยู่เบื้องล่างแทนแล้วกระหน่ำซ้ำอย่างหนักหน่วง อีกไม่กี่ครั้งก็ล่องลอยสู่แดนสุขาวดีในเวลาติด ๆ กัน

เมื่อออกมาก็พบว่าพรชัยนั่งรออยู่ที่ม้านั่งอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสองยิ้มให้กันเป็นนัย ๆ แล้วก็ตรงมาที่รถดิ่งกลับบ้านท่ามกลางสายลมหนาวยามค่ำคืน

แดดยามสายละลายสายหมอกที่ปกคลุมตั้งแต่เช้าไปจนเกือบหมดแล้ว แต่อากาศก็ยังหนาวเย็นเหมือนทุก ๆ วันที่ผ่านมา

เผด็จกำลังง่วนอยู่กับการพิมพ์ต้นฉบับอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่างก็ได้ยินเสียงบีบแตรมอเตอร์ไซค์ส่งสัญญาณเรียกอยู่ข้างบ้าน พรชัยเข้าไปท้ายสวนกับลุงจ่ายตั้งแต่เช้าแล้ว เหลือเขาอยู่เพียงลำพังเท่านั้น เผด็จหยุดพิมพ์ดีดลุกจากโต๊ะเดินออกมาดูก็พบว่าเป็นหลินนั่นเอง

"ขึ้นมาบนบ้านก่อนซีครับ" เผด็จร้องเชื้อเชิญเหมือนเป็นเจ้าของบ้าน หลินยิ้มตอบรับพลางจอดรถไว้ที่ใต้ถุนแล้วเดินหอบหิ้วถุงพะรุงพะรังติดมือมาด้วย

"หลินทำกับข้าวกลางวันมาให้--ไม่รู้ว่าคุณเคยทานหรือเปล่า เขียดแลวผัดใบกะเพรา เขียดชนิดนี้มีที่แม่ฮ่องสอนแห่งเดียวนะคะ" เธอพูดพร้อมยื่นถุงที่ติดมือมาให้

"ขอบคุณมากครับ เขียดแลวผมเคยได้ยินแต่ชื่อเขาลือกันว่าอร่อยนัก คงจะได้ลิ้มรสก็วันนี้แหละ" เขารับถุงไปวางไว้แล้วเชื้อเชิญให้เข้าไปนั่งเล่นในห้องก่อน พลางชวนให้รอร่วมรับประทานอาหารกลางวัน

"พอดีงานเสร็จแต่เช้าเข้าไปตลาดเห็นมีคน อ เขียดแลวมาขาย เลยอยากให้คุณได้ลองชิมรสมันบ้าง"

"คนที่นี่น่ารักอย่างนี้เอง" เขาพูดด้วยความรู้สึกชื่นชมในน้ำใจ

"คุณกำลังทำงานอยู่หรือคะ หลินมารบกวนเวลาหรือเปล่าคะนี่" เธอมองเห็นกระดาษพิมพ์ดีดยังคาอยู่ในแท่นพิมพ์ดีดจึงกล่าวออกมาอย่างเกรงใจ

"มาอย่างนี้ไม่ถือว่ารบกวนหรอกครับ ถือว่าเป็นกรุณาที่มาเสียมากกว่า เหลืออีกหน้าเดียวก็เสร็จแล้ว งานผมปล่อยค้างไว้อย่างนั้นก่อนก็ได้ แต่ก่อนอื่นขออนุญาตจูบขอบคุณน้ำใจอันแสนดีของคุณสักครั้งนะครับ" พูดไม่ทันจบดีเผด็จก็รวบร่างของเธอเข้าไปไว้ในอ้อมกอด

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขอแค่ครั้งเดียว

(ต่อจากหน้า 49)

ห้องรับแขกไม่ขอเยินเย้ออยู่ในบ้านหลังนั้นอีกเลย

ผู้จัดการสาวใหญ่กลับวิ่งตาลีตาเหลือกมาจับแขนผมไว้แน่นพร้อมกับพูดละล่ำละลัก

"หนอน...อย่าไปบอกกับใครนะ...เรื่องของเราน่ะ ขืนบอกออกไปพี่ก็อายเค้าตายน่ะซิ"

"ช่างหัวกบาลพี่ซีครับ ผมจะบอกดัง ๆ รู้ไว้ซะด้วย ผมจะตะโกนดัง ๆ ให้รู้กันไปให้ทั่ว ๆ เลย"

"อย่าเชียวนะหนอน...ค่าทิปเท่าไหร่นะ พี่ลืมแล้ว"

"แปดสิบเอ็ดบาทไงล่ะ พี่จะเม้มของผมเอาไว้ทำไมล่ะ ที่ไอ้เรื่องแบบนั้นมีเท่าไหร่ผมก็ยอมให้พี่เม้มแน่น ๆ ผมไม่ว่า...แต่สำหรับเรื่องเงินเรื่องทองนี่ ผมไม่ยอมหรอก ไปล่ะ !"

"เดี๋ยว...อย่าเพิ่งฉุนเฉียวซีจ๊ะ พี่แกล้งเย้าเล่นนิดหน่อยเท่านั้นเอง ตกลงพี่จะคืนให้นะ ให้ค่ารถแท็กซี่เธอกลับไปด้วย พอใจมั้ยล่ะ"

"ไม่พอหรอกครับ หงุดหงิดซะแล้ว ให้ผมมาเท่าไหร่ผมก็ไม่อยากจะรับอีกแล้ว พรุ่งนี้พบกัน !"

หนอน...อย่าไปบอกใครนะ เห็นแก่หน้าพี่ไว้บ้าง"

"ผมจะฟ้องน้ำหวาน ผมจะฟ้องทุก ๆ คน !"

"ว้ายย์...อย่าไปบอกอีหวานเชียวนะ ถ้ามันรู้มันต้องฉีกอกพี่แน่ ๆ งั้นเอาไปเลย พี่จะให้เธอห้าร้อย อย่าไปฟ้องใครเข้าล่ะ รู้มั้ย"

"ไม่รู้หรอกครับ ให้ผมมาทำไมไอ้เงินส่วนเกินนั่นน่ะเพื่อจะปิดปากผมงั้นเรอะ"

"เอ้อ...ถ้าเธอคิดว่าน้อยเกินไปพี่ก็ให้ได้เลย พันนึง...พอมั้ย ?"

"ไม่พอทั้งนั้นแหละ ใจมันไม่รับซะแล้ว เท่าไหร่ก็ไม่พออยู่ดีน่ะแหละ"

"งั้นก็สองพัน เป็นไง...เอามั้ย ...หนอน...พี่ให้ด้วยความจริงใจนะ ให้เพราะว่าเธอทำให้พี่มีความสุข ตกลงนะหนอน พี่จะให้เธอตามนี้"

จัดแจงคว้ากระเป๋าถือล้วงหยิบออกมาให้ผมเลยสองพันบาทถ้วน ทั้งค่ารถแท็กซี่อีกสองร้อย และค่าทิปของผมก็ให้มาครบถ้วน แถมยังให้เกินมาอีกเป็นหนึ่งร้อย ยัดใส่มือผมเหมือนรักใคร่เมตตาอาทรผมซะหนักหนา

ผมก็รับไว้เลยไม่ต้องไปอิดออดอะไรอีกแล้ว อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีแค่ข่มขู่ขึงขังไปแค่นั้นก็รับเงินซะเละเทะแบบนี้เป็นเรื่องที่ผมไม่คาดฝันมาก่อนจริง ๆ ได้ทั้งขยี้ขย้ำเนื้อกายของผู้จัดการสาวใหญ่วัยยังอวบสะพรั่งแบบเอร็ดอร่อยมาแล้ว ยังมาได้ลาภลอยแบบนี้เข้าอีกจะมีสักกี่คนกี่ครั้งถึงจะโชคดีแบบผมอีกเล่า

ก้าวขาออกจากบ้านวิมานหลังนั้น หลังจากร่ำลามาแล้วด้วยหัวใจพองโตยิ่งกว่ากระด้งเสียอีก จัดการเรียกแท็กซี่กลับบ้านกลับช่องนึกว่าน้ำหวานจะมานอนค้างอ้างแรมที่บ้านผมซะแล้ว กลับกลายเป็นว่าพี่ย้อยพี่สาวบุญธรรมของผมนอนคอยอยู่ในห้องในหับของผมด้วยดวงตาเบิกโพลงไม่มีอาการง่วงเหงาหาวนอนสักนิด ไม่มีการขยับเนื้อกายมาทักทายผมอีกด้วย

ทั้งร่างกายในชุดนอนช่างเหยียดแข็งเหมือนคนคิดเครียดขุ่นขึ้งยังไงยังงั้น เล่นเอาผมงันงงไปถนัด

เอ่ยถามไปอย่างไม่รู้ราวรู้เรื่อง

"แม่ยังไม่กลับอีกเหรอพี่"

ไม่ตอบ !

นอนนิ่งเหมือนไม่ได้ยินคำถามของผมอย่างงั้นแหละ ผมเลยต้องทรุดตัวลงไปถามเคียงข้าง

"แม่ยังไม่กลับใช่มั้ย แล้ว... พี่...ทำไมยังไม่นอน"

เงียบ !

ไม่ปริปากขับขานอะไรกับผมสักคำ

ผมเลยฉุนกึก ตะคอกอย่างหงุดหงิดเดี๋ยวนั้น

"พี่ย้อย !"

"ได้ยินแล้ว"

พี่สาวบุญธรรมของผมถึงกับลุกพรวดพราดตะเบ็งใส่ผมเหมือนคนเหลืออดเหลือกลั้นอัดอั้นตันใจกับอะไรสักอย่างแล้วก็ระเบิดคำพูดพรั่งพรูซะจนผมฟังแทบไม่ทัน

ดาวลิขิต

ประจำวันที่ 21-27 ต.ค. 2530

เมษ 21 มี.ค. - 19 เม.ย.

สัปดาห์แห่งการทำบุญกุศล คุณยังได้สนุกสนานกับการไปร่วมกฐินกับญาติมิตร เพื่อนฝูง มีความสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ความสัมพันธ์โดยทั่วไปยังเป็นที่รักใคร่ของเจ้านาย ก็ทำตัวดี ๆ หน่อยซี่ ใกล้สิ้นเดือนแล้ว ส่วนรายจ่ายยังคงหน้ามืดอยู่ก็ไหนจะอยากได้นู่นนี่อยู่เรื่อย แต่ก็เป็นความสุขใจอย่างหนึ่งเพื่ออะไร ๆ ที่จะตาม

สิงห์ 23 ก.ค. 22 ส.ค.

เช้า ๆ ของสัปดาห์นี้คงมีอะไรที่พิเศษ ๆ มาฝากคุณแน่ คอยรอไว้ก็แล้วกัน แต่จะเหนื่อยหน่ายเกี่ยวกับด้านการงานอยู่บ้าง สุขภาพไม่อำนวยถึงแม้ว่าใจมันยังสู้อยู่ กับคนใกล้เคียงระวังปากให้มาก ๆ หน่อย คุณอาจจะวูบไปโดยไม่รู้ตัว เพราะฉะนั้นจงมองโลกในแง่ดีไว้ การท่องเที่ยวมีมาบ่อย ๆ

ธนู 23 พ.ย. - 21 ธ.ค.

การมีปากเสียงกับพี่น้องมันเป็นเรื่องธรรมดา วันพระวันเจ้าควรทำบุญสงเคราะห์ สิ่งที่คุณรอคอยมานานก็จะสำเร็จได้ด้วยดี การเดินทางเหมาะสำหรับผู้ใหญ่ได้ไปหาอาหารตาได้สบายอารมณ์ซะบ้าง ถ้า คิดจะมีโชคกับเขาบ้างควรเสี่ยงกับคนผอม, ขาว ทรัพย์สินในบ้านจะมีการเปลี่ยนแปลง

พฤษภ 20 เม.ย. - 20 พ.ค.

ถึงหน้างานบุญ คุณก็เป็นชาวพุทธไม่ควรที่จะละเว้น ถ้าไม่ทำเดี๋ยวเขาจะหาว่าเชยแหลก งานเที่ยวยังได้พูดจากับคนแปลกหน้าอีกมากมาย สีเหลืองนี่เด่นที่สุด การเงินกับครอบครัวพอจะพึ่งพาอาศัย ควรระวังปากจะนำเรื่องเดือดร้อนมาสู่เด็กเล็ก ๆ ควรให้อยู่ภายในบ้านมิฉะนั้นจะมีอุบัติเหตุ ส่วนความรักกำลังลงเอย

กันย์ 23 ส.ค. - 22 ก.ย.

ต้นสัปดาห์เป็นวันพระ คุณควรบำเพ็ญกุศลบ้าง บุตร, หลานจะมีอุบัติเหตุ ได้ระวังการขัดลาภเพราะผู้อื่นพลอยทำให้คุณอับโชค ควรมีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านบ้าง การเงินการทองยังหมุนคล่อง แถมยังถูกหยิบยืมซะอีก สีชมพูเหมาะกับคุณมาก สุขภาพอาจล้มป่วยอดซิ่งเลยล่ะ สำหรับความรักยังคงวุ่น ๆ วาย ๆ

มังกร 22 ธ.ค. - 19 ม.ค.

ข่าวดีเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่ เจ้านายท่านจะบำเหน็จให้ ภายในครอบครัวจะมีการทะเลาะกันบ้างเป็นเรื่องธรรมดา อาชีพทางด้านบริการจะทำรายได้ดีให้แก่คุณ การท่องเที่ยวใกล้ ๆ จะได้พบของที่ถูกใจ สีน้ำเงินเก๋ดี ความสัมพันธ์โดยทั่วไปยังคงสนุกสนานและมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี แต่จะมาหนักใจในเรื่องจีบสาวจีบหนุ่ม

เมถุน 21 พ.ค. - 21 มิ.ย.

งานบุญกุศลก็จงไปทำ ๆ ซะบ้าง ที่ติดขัดหรืองานเกี่ยวกับเข้าหาผู้ใหญ่ก็จะสำเร็จด้วยความโล่งใจ มีการเปลี่ยนแปลงโยกย้ายในเรื่องที่คุณไม่ค่อยจะสะใจนัก ถ้าจะกลุ้มนักก็หาทางผ่อนคลายไปเดินตามห้างซะ เออ! เผลอ ๆ ก็จะได้ปิ๊งกับคนถูกชะตาราศี เดินทางก็ดีหาเพื่อนคู่ใจไปด้วย สีม่วงถูกโฉลกดีซะด้วย

ตุลย์ 23 ก.ย. - 23 ต.ค.

จะทำอะไรก็ทำ ไม่ต้องไปเกรงใคร แต่ต้องเป็นเรื่องดีล่ะ สุขภาพเกี่ยวกับความดันโลหิตต่ำมันจะกำเริบ ควรงดการเดินทางที่มันขรุขระซะ การใช้จ่ายชักหน้ายังไม่ถึงหลัง ต้องประหยัดไว้หน่อย สีน้ำตาลสุภาพติดต่อผู้ใหญ่เรื่องใดก็จะได้รับฟังข้อคิดเห็นแน่ ความรักควรมีขีดจำกัดไว้บ้างอย่าทำเป็นรักเผื่อเลือก

กุมภ์ 20 ม.ค. - 18 ก.พ.

ทุก ๆ สัปดาห์คุณต้องพบกับดาวลิขิต ก็เหมือนกับคุณต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมาย แต่ก็จะผ่านไปด้วยความราบรื่น ความสัมพันธ์โดยทั่วไปเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดีไม่ว่ากิจการค้าจะวุ่นวายคุณก็ยิ้มรับ แถมด้วยการเดินทางไปพร้อมด้วยเพื่อนฝูงมากมายการขัดแย้งในหน้าที่การงานยังคงแก้ไขได้ ระวังสุขภาพจะวูบไปได้

กรกฎ 22 มิ.ย. - 22 ก.ค.

สัปดาห์นี้ใคร ๆ รวมทั้งคุณด้วยคงต้องตระเตรียมงานบุญไปกับเราแน่ ถือว่าเป็นความสบายใจซะอย่างใครเขาจะกล้าว่า การงานต้องรอไปสักพัก แล้วคอยฟังข่าวดีล่ะ โชคจากทางไกลกำลังรอคุณอยู่ ถ้าเจอะที่ไหนก็ซื้อเอาไปเลย จากเพศตรงข้ามจะนำลาภปากมาให้คุณ ส่วนเรื่องความรักยังคงห่างเหินกัน

พิจิก 24 ต.ค. - 22 พ.ย.

อาชีพข้าราชการ ครู จะมีการเปลี่ยนแปลงได้รับการแต่งตั้ง น่าปลื้มจังแต่การเงินก็ยังกระท่อนกระแท่นเพราะญาติพี่น้องต้องจุนเจือ ความสัมพันธ์ทั่วไปยังคงวุ่นวายอยู่กับเด็ก ๆ เป็นส่วนมาก สีฟ้าให้ความเบิกบานในการเดินทางจะมีการพบปะกับคนมากหน้า แถมความรักกับการเงินก็จะเป็นดวงสมพงศ์คู่กันดีอยู่

มีน 19 ก.พ. - 20 มี.ค.

ราศีสิงห์กำลังเล็งลัคนา (ลั) อยู่ในเรือนปัตนิ ท่านจะมีลาภฟลุ้คเช่นได้ของกำนัลจากคนที่ให้ด้วยความเสน่หา คุณก็คงจะทราบดีอยู่ เรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูงยังคงเมิน ๆ กันอยู่ เอ๊ะ! แล้วเมื่อไหร่จะดีกันซะทีล่ะ สีชมพูสีแห่งความสดชื่นรอคุณอยู่ สุขภาพอ่อนเพลีย บางครั้งคุณยังฝืน ๆ อยู่เลย

"ไปมุดหัวอยู่ที่ไหนมากลับจนป่านนี้...รู้มั้ยว่าคนเค้าห่วงใยแกแค่ไหน...โทรไปถามตามโรงพักโรงพยาบาลก็ไม่มีข่าวว่าแกถูกรถชนหรือเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงขึ้นกับแก...รู้มั้ยว่าชั้นร้อนรนกระวนกระวายใจแค่ไหนที่ต้องเฝ้าคอยแกแบบนี้...นี่มันกี่โมงกี่ยามแล้ว...ไหนบอกว่าไปสมัครงาน...ไปสมัครถึงไหนถึงไม่ดูเวลาซะเลย...ไปซุกรูอยู่ที่ไหนมาใช่มั้ยถึงไม่รีบกลับมาให้ชั้นเห็นหน้า...มัวไปซุกรูของใครมา...บอกมาซิ"

"พี่ย้อย..."

"บอกมา !"

"ฉัน..."

"บอกมาเดี๋ยวนี้ ไอ้จัญไร !"

"พี่ย้อย..."

"ไอ้สัตว์กะหมา !"

อีกครั้งหนึ่งที่ผมต้องสลัดหลังมืออย่างหนักหน่วงหนักแน่น

เผียะ !!

(อ่านต่อฉบับหน้า)

แผนนรกฯ

(ต่อจากหน้า 51)

ในซึ่งบัดนี้มีสภาพเย็นเยือกแล้วอีก แต่ถ้าแผงคอนโซลบอกเหตุขัดข้องผิดปกติโดยไฟสีแดงเกิดกะพริบขึ้นถึงตอนนั้นพวกเขาก็เตรียมพร้อมที่จะสวมหน้ากากออกซิเจนและเข้าไปในห้องเก็บระเบิดทำการแก้ไขอีกครั้ง

แต่ดวงไฟทุกดวงยังคงเปล่งแสงสีเขียวเป็นปกติ

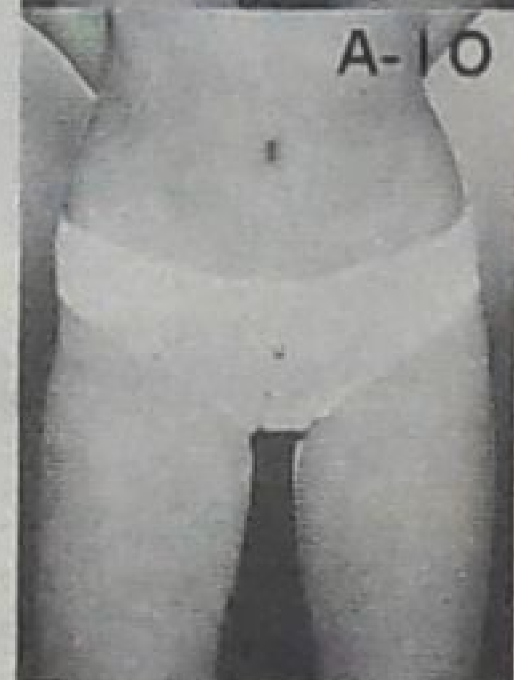
เวลา 7.09 น. สถานีวิทยุฮิโรชิมาแทรกรายการปกติด้วยสัญญาณเตือนภัยการโจมตีทางอากาศอีก ในเวลาเดียวกันเสียงไซเรนเตือนภัยก็ดังโหยหวนขึ้นพร้อมกันทั่วเมือง *ทุกคนรู้สึกเครียดกับเสียงเร้าอันโหยหวนยืดยาวซึ่งบอกให้รู้ตัวว่าการโจมตีทางอากาศใกล้จะมาถึงตัวแล้ว*

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ชุดชั้นในวัยหวาน
THAT'S LINGERIE

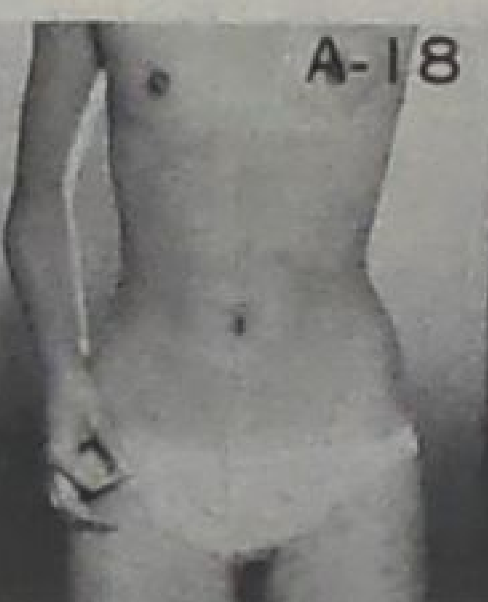

คุณลุงประคอง ศรีนคร ของไพลิน ไม่ได้ปรากฏตัวออกมาให้เห็น ขณะที่ผมและไพลินยังอยู่ในชุดเก๋ไก๋คือผ้าคลุมเบาะรถยนต์

ความจริงเสียงประตูขยับนั้นดังแผ่วเบามาก แต่ผมรู้สึกว่ามันดังยังกับเสียงรถถัง!

คุณลุงคงหลับไปแล้ว

ถึงไงคุณก็ต้องไม่เปิดประตูให้มีเสียง!

แอ็ด!

และมันก็คงเป็นความโล่งอกของไพลิน

รวมทั้งผมด้วยแหละ

ฟู่ !!!

แต่ในทันใด.. ผมต้องร้องว้าย!

ว้าย!

ผมเห็นกับตา ประตูโรงรถพุ่งเข้าหาผมอย่างรวดเร็วเหมือนยานส่ายเลย!

19

โครม!
แล้วก็เฉียดหัวผมไปนิดเดียว

ผมเองก็ไม่รั้งรอเหมือนกัน รีบวิ่งด้วยท่าเหย่งก้าวกระโดด ก่อนเป็นอันดับแรก
นั้น หากสถิติการวิ่ง 100 เมตร ต่อ 10.10 วินาที ซึ่งเป็นสถิติที่ดีที่สุดในโลก โอลิมปิคก็ถูกผมทำลายไปอย่างยับเยิน !!

ตลอดระยะเวลาหลายวันต่อมา ความรักของเราก็มีแต่อับเฉาโดยปราศจากแสงเดือน เพราะเราได้พบกันก็แต่เฉพาะเวลากลางวัน และเวลาที่ผมพาโพลินไปส่งบ้าน ผมก็ต้องให้เธอลงจากรถก่อนถึงบ้านตั้งห้าหรือหกเสาไฟฟ้าเพื่อประกันว่าร่างกายของผมจะต้องปลอดภัย
โดยความเป็นจริงแล้ว เราทั้งสองก็พยายามวางแผน เช่นให้ผมไว้หนวดและเข้าไปหาโพลินโดยใช้ชื่อปลอม แต่ก็ยังไม่ปลอดภัยพอ
ไม่ปลอดภัยพอ!
ด้วยเหตุนี้ ความรักของเราจึงอับเฉาอยู่ตลอดเวลา --!
เหี่ยวใจ! เหี่ยวใจ!

ทันใดนั้น!
เอ้! หน่อง นั่นได้ความคิดอย่างหนึ่งแล้ว
ผมได้ยินเสียงเครื่องจักรในสมองเธอ
ผมหวังว่ามันคงจะไม่ได้

ต้องได้แน่นอน เพราะว่ามันดีพร้อมด้วยประการทั้งปวง... หน่อง' จะไว้ คือสิ่งที่สุง ประลอง ปรารถนามากที่สุดในโลกนี้
ก็หน่อยบอกมาซิว่าแผนการของผมนะซี
จริงน่ะ ไม่ได้พูดเล่นนะ
20

เหตุการณ์เกี่ยวกับมหันตภัยโรคเอดส์กำลังลุกลามใหญ่โต อีกหน่อยจะไม่มีคนไปตรวจเลือดเพื่อรักษาโรคเอดส์อีกแล้ว เพราะกลัวโดนเปิดเผยชื่อ มีนายแพทย์หลายต่อหลายคนที่ต้องการสร้างแนวรบขึ้นใหม่ด้วยการหักหน้าหักหลังกันเอง คนหนึ่งเป็นอีกอย่าง อีกคนหนึ่งเป็นอีกอย่าง นายแพทย์มีจรรยาบรรณ?แน่นอนค่ะ จรรยาบรรณที่ได้มาด้วยการบลั๊ฟกันเอง ก็ความดังน่ะเข้าใครออกใครที่ไหนล่ะคะ เมื่ออยากดังมันก็ต้องหาทางให้ได้ความดัง จรรยาบรรณจึงกระเด็นเพราะความโลภทางปัญญาที่เป็นเพชฌฆาตเช่นฆ่าคุณธรรม ขอคารวะให้กับกลยุทธใหม่ของวัฏจักรมนุษยชาติ ตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย นายแพทย์หักหลังกันเอง ไชโย วู้ปี้

หวัดดี พี่พร ที่คิดถึง

ผมได้ติดตามหนังสือ "นวลนาง" เมื่อต้นปี 29 จนถึงปี 30 ในระยะเวลาที่ผ่านมานั้น ผมไม่เคยเขียนจดหมายมาคุยกับพี่พรเลย นับว่าฉบับนี้เป็นฉบับแรกเอาละ ในเมื่อเขียนมาคุยกันแล้ว ผมขอติชมหนังสือนวลนางซะเลยว่า ทั้งเนื้อหาสาระ บันเทิง ในเล่มทำให้ผมได้รู้หลายสิ่งหลายอย่าง เกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์ก็ดี ฯลฯ และสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ โดยเฉพาะนางแบบแต่ละนาง นับว่าเหลือกินเหลือใช้เหลือเกินนะ (ไม่ใช่ยอนะพี่) นี่คือความรู้สึกในใจผม

ฉะนั้นผมขอเตือนพี่พรขอให้รักษาอยู่อย่างนี้ตลอดไป (กลัวพี่จะลืม) ถ้าจะเพิ่มขอให้เพิ่มหน้ากลางเป็นภาพโปสเตอร์จัมโบ้ก็ดีนะ เอาละคุยมากพอสมควรแล้ว ผมขอถือโอกาสในฐานะสมาชิกหน้าใหม่ ผมอยากจะได้ภาพของนางแบบที่เจ๋ง ๆ สัก 1 หรือ 2 ก็ได้ แล้วแต่พี่พร เพื่อเก็บเอาไว้ยามเกิดอาการหงุดหงิด หวังว่าคงไม่ผิดหวังนะ พร้อมกันนี้ผมได้ส่งซองเปล่าติดแสตมป์มาด้วยแล้ว

ท้ายนี้ขอให้พี่พรจงประสบแต่โชคดี

ด้วยความคิดถึง

จาก เด็กใต้

ตอบคุณเด็กใต้

ยินดีเสมอค่ะ จะเขียนมาติมาชมก็แล้วแต่คุณจะพอใจเลย เราพร้อมที่จะรับฟังเสียงสะท้อนของแฟนนวลนางทุกคน สิ่งไหนที่ดีเราก็จะคงความดีนั้นเอาไว้ สิ่งไหนที่เราทำไม่ดีเราก็จะปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น ตอนนี้รูปแจกไม่มีแล้วค่ะ เอาไว้สิ้นปีนี้ค่อยแจกกันใหม่ดีไหมเอ่ย

ชไมพร

สวัสดีครับ พี่ชไมพร

ผมได้ติดตามนวลนางมานานแล้ว และก็เคยขอรูปและสั่งซื้อรูปอยู่บ้าง นี่ก็ทิ้งระยะมาหลายเดือนไม่ได้เขียนมา วันนี้นึกสนุกอยากจะคุยกับพี่ชไมพร หวังว่าพี่คงจะไม่รังเกียจนะครับ

อ้า...พี่ชไมพรครับ อ้า...พี่ตอบจ.ม.ได้ อ้า...เสียว เอ้ยได้ดีมากครับ ผมชอบมากและอยากจะ อ้า... พี่ชไมพร เอ้ย อยากจะบอกกับพี่ว่า ผมจะขอรูปของพี่ชไมพรสัก 1 รูป และผมได้ตัดบัตรแลกภาพมากับซองและแสตมป์มาด้วย

อ้า...ขอรูปที่อ้า ๆๆ หน่อย ผมจะได้อ้า...เสียวไงละ

หวังว่าพี่ชไมพรคงไม่ขัดข้องนะครับ

จาก อ้า ๆๆ เสียว ๆๆ

ตอบ คุณอ้า ๆๆ เสียว ๆๆ

คุณก็เขียนจ.ม. ได้อ้า... น่าสนใจดีค่ะ แต่ถ้าจะมา อ้า... พรน่ะ ไม่ได้หรอกค่ะคุณเพราะหน้าที่อ้า ๆ น่ะ พรต้องอ้า... ด้วยตัวเองค่ะ รูปอ้า...ที่จะแจกน่ะไม่มีอ้า...แล้วค่ะ เอาไว้โอกาสหน้าค่อย อ้า...กันใหม่ค่ะ

ชไมพร

ถึงพี่ชไมพรคนสวยที่รวยรัก

ก่อนอื่นต้องขอโทษด้วย ที่ลายมือไม่สวย ผมอีกคนหนึ่งที่ติดตามอ่านนวลนางมาตลอด ผมชอบคอลัมน์ของคุณมากเพราะตอบ จ.ม. ได้เสียวดีจริง ๆ จ.ม.ผมฉบับนี้เป็นฉบับแรกครับ และผมอยากจะได้ภาพลับของนางแบบ และของคุณ (ชไมพร) เอาชนิดที่ไม่มีอะไรปิดเลยนะครับ และสวยที่สุด จะเป็น

พระคุณอย่างสูง เวลาผมอ่านนวลนางทีไร ผมมีอารมณ์ทุกที และลงเอยด้วยภาพทุกทีครับฯ

สุดท้ายนี้ ผมขอให้คุณชไมพรอยู่คู่กับนวลนางไปนาน ๆ และขอให้มีความสุขมาก ๆ นะครับ

จาก แจหนึ่ง คลองโพธิ์ ต.บ้านเกาะ อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ 53000

ตอบคุณหมาย

รวยรักนี่แหล่ะค่ะที่ทำให้พรเบื่อ พรอยากรวยเงินมากกว่าค่ะ ตอบ จ.ม.เสียวดีน่ะ เสียวขนาดไหนล่ะคะ เวลาอ่านนวลนางแล้วเกิดอารมณ์ต้องลงเอยด้วยภาพ หมายความว่ายังไงคะลงเอยด้วยภาพ สักวาหน้าร้อนนอนปิ๊ว ปิ๊ว ใช่ไหมคะ

ชไมพร

เรียน คุณ ชไมพร ที่นับถือ

ขอให้ผมเรียกคุณชไมพรว่าพี่พรก็แล้วกันนะครับ ส่วนผมขอเป็นน้องคนเล็กของพี่พรก็แล้วกัน พี่พรครับน้องติดตาม "นวลนาง" เกือบทุกฉบับยิ่งอ่านยิ่งมัน ตอนนี้ขาดไม่ได้เลยครับ โดยเฉพาะรูปนางแบบที่นำมาลงล้วนแล้วแต่น่ารักกันทั้งนั้น ยิ่งดูยิ่งละใจ บางคนดูแล้วต้องเสียความหนุ่มให้กับตัวเอง ยังดีนะที่น้องดูแล้วทำใจไว้ได้ ไม่งั้นละก็เสียความหนุ่มแน่ ๆ เลย

พี่พรครับ น้องเคยอ่านพบในนวลนางหลายฉบับ และก็ฉบับที่แล้วด้วย มีคนเขาเขียนมาว่า "ทัศนา วังจันทร์" หุ่นดี สวย น่ารัก มีคนเขียนมาขอรูปมากมาย และหลาย ๆ คนอยากรู้จัก ทีแรกน้องอ่านพบก็ไม่ได้คิดอะไร คงจะสวยเหมือนผู้หญิงทั่วไป แต่ฉบับที่แล้วที่พี่พรได้นำรูปย่อของทัศนา วังจันทร์ ลงในนวลนาง น้องก็รู้สึกเหมือนคนอื่น ๆ ที่เขาเห็นกัน เธอหุ่นดี สวย น่ารักจริง ๆ ครับ แต่นิสัยของเขาน้องไม่รู้ แต่น้องคิดว่าเธอคง ยิ้มเก่ง คุยเก่ง และเป็นคนที่อัธยาศัยดีมากนะครับ แต่นี่ถ้าทัศนา วังจันทร์เธอรู้ว่ามีคนชมเธอว่าน่ารัก เธอคงอายุยืนไปอีกหมื่น ๆ ปีเลยนะครับ

นี่แหละครับที่ทำให้น้องต้องเขียนจ.ม.มาหาพี่พร เพราะน้องอยากจะรู้จักกับเธอ "ทัศนา วังจันทร์" ถ้าน้องมีบุญวาสนาคงได้พบกับเธอนะครับ พี่พรครับ น้องอยากจะให้นิตยสารนวลนางมีบัตร หรือ คูปองชิงโชค สำหรับผู้ที่ซื้อหนังสือนวลนางจังเลยครับ จะเป็นบัตรอาบน้ำหรืออะไรก็ได้นะครับ เพื่อเป็นการตอบแทน สำหรับแฟน ๆ ที่ชอบอ่านนวลนาง ผมอีกคนหนึ่งละครับที่อ่านนวลนางเป็นประจำทุกฉบับ

พี่พรครับ อย่าลืมนะครับ ช่วยติดต่อ "ทัศนา วังจันทร์" ให้ผมสักคนนะครับ และเพื่อน ๆ ของน้องอีกหลายคนที่อยากจะมีแฟนหรือเพื่อนเป็นนางแบบ แล้วฉบับหน้าน้องจะเขียนมารบกวนพี่พรอีกนะครับ

สุดท้ายนี้น้องขอให้ "นวลนาง" จงขายดีตลอดไป

รักและนับถือ

นักล่า "แมวมองตู้กระจก"

ตอบคุณ นักล่า แมวมอง ตู้กระจก

เรานับถือน้ำใจแฟนนวลนางค่ะจึงคัดเอาแต่น่ารักและน่าล้วงมาฝากกับคุณ ก็แบบที่คุณสนใจจนอยากรู้จักน่ะค่ะ แต่พรต้องขอโทษด้วยจริง ๆ ที่ไม่รู้จะติดต่อ ทัศนา วังจันทร์ให้กับคุณอย่างไรดี เพราะเธอมาสมัครถ่ายแบบแล้วก็หายตัวหายเต้าไปเลย พวกที่สนใจน่ะมีไม่ใช่น้อยเลย แต่พรก็เสียใจจริง ๆ ค่ะที่ติดต่อไม่ได้ บัตรหรือคูปองชิงโชคนั้นรอไว้ตอนสิ้นปีนี้ได้แน่นอนค่ะ

ชไมพร

สวัสดีครับ คุณชไมพร

ผมเป็นแฟนของนวลนางมานานแล้วครับ ขอบอกจากใจจริงว่าเฉียบขาดที่สุด นางแบบแต่ละคนก็ชวนให้ฝันทั้งน้าน แต่ความจริงอยากจะฟัดของจริง ของแท้มากกว่า

ผมอยากเสนอว่าน่าจะมีคอลัมน์ หาคู่ หรือประเภทชายเปลี่ยวหญิงเหงา บ้าง คุณชไมพรคิดว่าดีไม๊ครับ ผมคิดว่าคงมีอีกหลายคนคิดเหมือนผมเหมือนกัน เหตุผลก็มาจากเรื่องงานน่ะครับ วัน ๆ ต้องทำงาน (งานเพื่อเงิน) พอเลิกงานเวลาเที่ยวก็เหลือน้อย เลยไม่มีโอกาสจะไปคั่วสาวเอ๊าะ ๆ เจอแต่มืออาชีพชะเรือยเชียว

อีกเรื่องนึงคือว่า ผมติดใจนางแบบฉบับที่ 12/106 คุณ**พรยุพิน เฟื่องภมร** มากที่สุด เฮ้อ! เห็นแล้วกลุ้ม คุณชไมพร พอจะกรุณาช่วยเหลือสุภาพบุรุษหนุ่มอย่างผมได้ไม๊ครับ ผมขอที่อยู่ แล้วก็เบอร์โทรฯ ของเธอด้วย หรือถ้าจะกรุณามากกว่านั้นช่วยติดต่อให้ผมเลยก็ได้ครับ บุญคุณครั้งนี้ต้องทดแทน ขอคารวะ 3 จอก อ้อ! ช่วยส่งภาพลับเฉพาะของเธอมาด้วยนะครับ ผมสอดซองเปล่าติดแสตมป์มาเรียบร้อยแล้วครับ (เอาชนิดเจ๋ง ๆ สัก 2 ภาพ)

ขอให้นวลนางอยู่เป็นขวัญใจของผมนาน ๆ และให้คุณชไมพรสาวเสมอ สวยนานเป็นสาว 2 พันปีไปเลย

ด้วยความนับถือ

เดวนันท์

ตอบคุณเดวนันท์

ตอนแรกพรก็คิดว่าจะมีเหมือนกันค่ะ แต่คิดไปคิดมาก็คิดว่าถ้ามีปั๊บก็จะมีประเภทเป็นปัญหาเกิดขึ้นค่ะ แต่ว่าถ้าใครต้องการที่ประกาศหามิตรหาคู่ก็ส่งมาได้นะคะ พรจะนำลงในชไมพรฉอเลาะให้ค่ะ เบอร์โทรศัพท์ของ พรยุพิน เฟื่องภมรน่ะตอนนี้พรไม่ทราบแล้ว เพราะเธอย้ายไปอยู่ที่อื่นเสียแล้ว รูปนางแบบหมดแล้วค่ะ แหม...จะให้พรเป็นสาว 2 พันปีเลยหรือคะ พอดีเหี่ยวหมด (หน้าเหี่ยวค่ะ)

ชไมพร

สบาย...สบาย...สไตล์...ชไมพร

โฉมเอยโฉมงาม เจ้างามเสียจริงจริง
เจ้านั้นเป็นผู้หญิง ที่งามยิ่งกว่าหญิงอื่น
โฉมเอยโฉมเฉลา ความงามเจ้าพาสดชื่น
กลางวันยันกลางคืน งามแสนหมื่นมิเท่าเธอ

ความงามเป็นดอกไม้ที่จรรโลงโลกให้สดใส ความงามของหญิงจึงอยู่เคียงคู่กับโลกมนุษย์มานานแล้ว สังคมได้สร้างกฎกำหนดให้มีการประกวดความงามเพื่อที่จะได้เป็นการยืนยันว่า ใครสวยกว่ากันหรือใครสวยไม่ได้เรื่อง หรือใครสวยไม่เข้าท่า

พรขอพูดง่าย ๆ ที่ตรงนี้เลยนะคะว่าคราวนี้พรจะพูดถึง การประกวดนางงามค่ะ เดี๋ยวนี้การประกวดนางงามน่ะล้ำยุคปลุกอารมณ์มากขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าจะพูดถึงชุดที่ใช้ประกวดมันก็น่าหวาดเสียวมากขึ้นเหมือนกันค่ะ

คุณคงมีโอกาสได้ชมการถ่ายทอดการประกวดนางงามรูปแบบต่าง ๆ อยู่บ่อย ๆ แล้วใช่ไหมคะ พรชมแต่ละทีแทบจะสยิวไปด้วยทุกทีเลย ไม่รู้ว่าจะประกวดอะไรกันแน่ เพราะอะไรต่อมิอะไรมันเกือบจะหลุดจะหล่นลงมาแล้ว

พรมิใช่จะไม่ชอบการประกวดนางงามนะคะ พรชอบออกค่ะ เพราะดีไม่ดีนางงามตกรอบก็อาจมาเป็นนางแบบของนวลนางก็ได้

เรื่องชุดที่ประกวดพรก็ชอบค่ะ ดูแล้วนึกอิจฉาพวกเธอที่มีอะไรต่อมิอะไรมากมายเหลือเกินยิ่งดูก็ยิ่งน่ากิน ถ้าพรเป็นผู้ชายคงต้องหาทางกินให้ได้ค่ะ

แล้วที่เขียนนี่ล่ะ ต้องการอะไรกัน?

ก็สบายสบายสไตล์ชไมพรไงล่ะคะ

ชไมพร

ดาราเอ็กซ์

โตโมโกะ ชิโนมิยา

TOMOKO SHINOMIYA

ดาราสาวในสังกัดของ "นิคัทซึ" ผู้โด่งดังจากภาพยนตร์จอใหญ่ ในชื่อเรื่อง "Roman Club" ..ภาพนิ่งจากภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ถูกนำมาตีพิมพ์เป็นอัลบั้มภาพชุดของเธอ ในชื่อเดียวกัน จนทำให้หนุ่ม ๆ ทั้งหลาย..ใฝ่ฝันที่จะรู้จัก..ตัวจริงของ "โตโมโกะ"

"โตโมโกะ" เป็นสาวสวย ชาวเมืองโตเกียว ปัจจุบันอายุ 19 ปีเต็ม เพิ่งลาออกจากวิทยาลัยพาณิชย์ ..ไม่นานมานี้เอง ..เพื่อการรับใช้สังคมของวงการบันเทิงได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ..สูง 161 ซ.ม. ส่วนสัด 32-22 $\frac{3}{4}$-35 $\frac{1}{2}$ ..แข็งแรงและสมบูรณ์แบบ ..พอเพียง..ที่จะทำให้เธอต่อสู้กับความเปลี่ยนแปลง..ของโลกในเมืองมายานี้ได้อย่างดี

"โตโมโกะ" ชอบการเดินเล่น ๆ .. ในวันที่อากาศดี ๆ.. ชอบอ่านนิยาย..เรื่องตื่นเต้น..ลึกลับ ..เร้นลับ ..และเธอก็คิดว่า ..เธอก็มีสิ่งเร้นลับ..? ในการแสดงของเธอ ..ที่ทุกคนคงจะติดตาม ..หรือตามติด.. เร็ว ๆ นี้จะมีวิดีโอ. ชุดแรกของเธอ ..ที่จะให้คุณ ๆ ได้ชม..ได้รู้จักเธอเป็นการส่วนตัว..ทุกซอกทุกมุม ..ภายในบ้าน ..หรือห้องหอของคุณเอง ในเรื่อง "กีฬารัก" ..เรื่องราวของนักกีฬาสาว ที่ใช้ท่วงท่าและลีลาของกีฬาที่เธอชื่นชอบ ..มาใช้ในเกมกีฬา..ของความรัก

"..32..อาจจะเล็กไปสักนิด ..แต่ 35 $\frac{1}{2}$ คงไม่เล็กใช่ไหมคะ.." เธอกล่าวทิ้งท้าย...

ซู (ZOE)

กับความฝันบนปลายเท้า

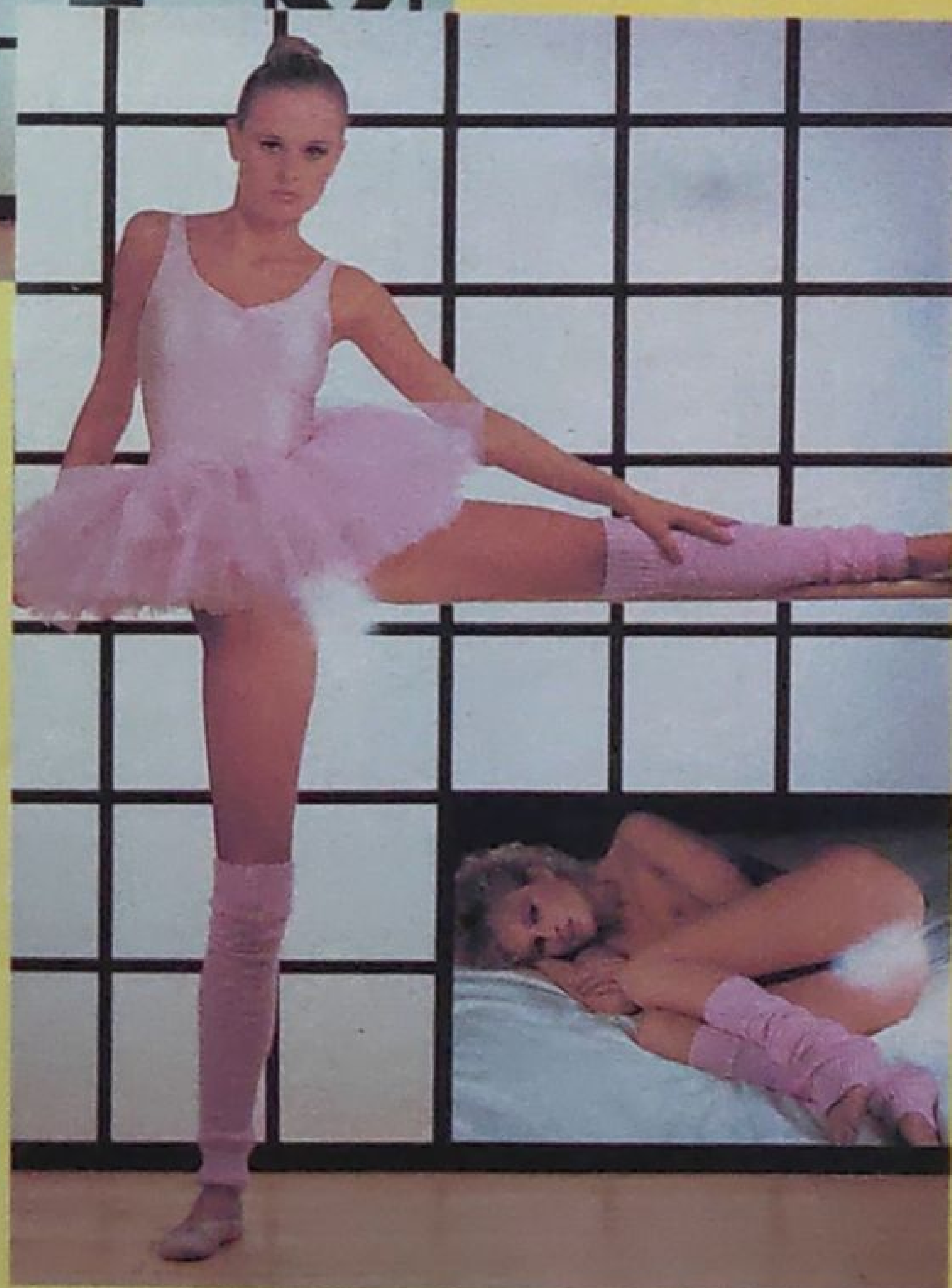
ฝรั่งเศส.....เป็นมหาอาณาจักรที่เกรียงไกรมาแล้วอย่างน้อย ๆ ก็ครั้งหนึ่งในสมัย "นโปเลียนมหาราช"

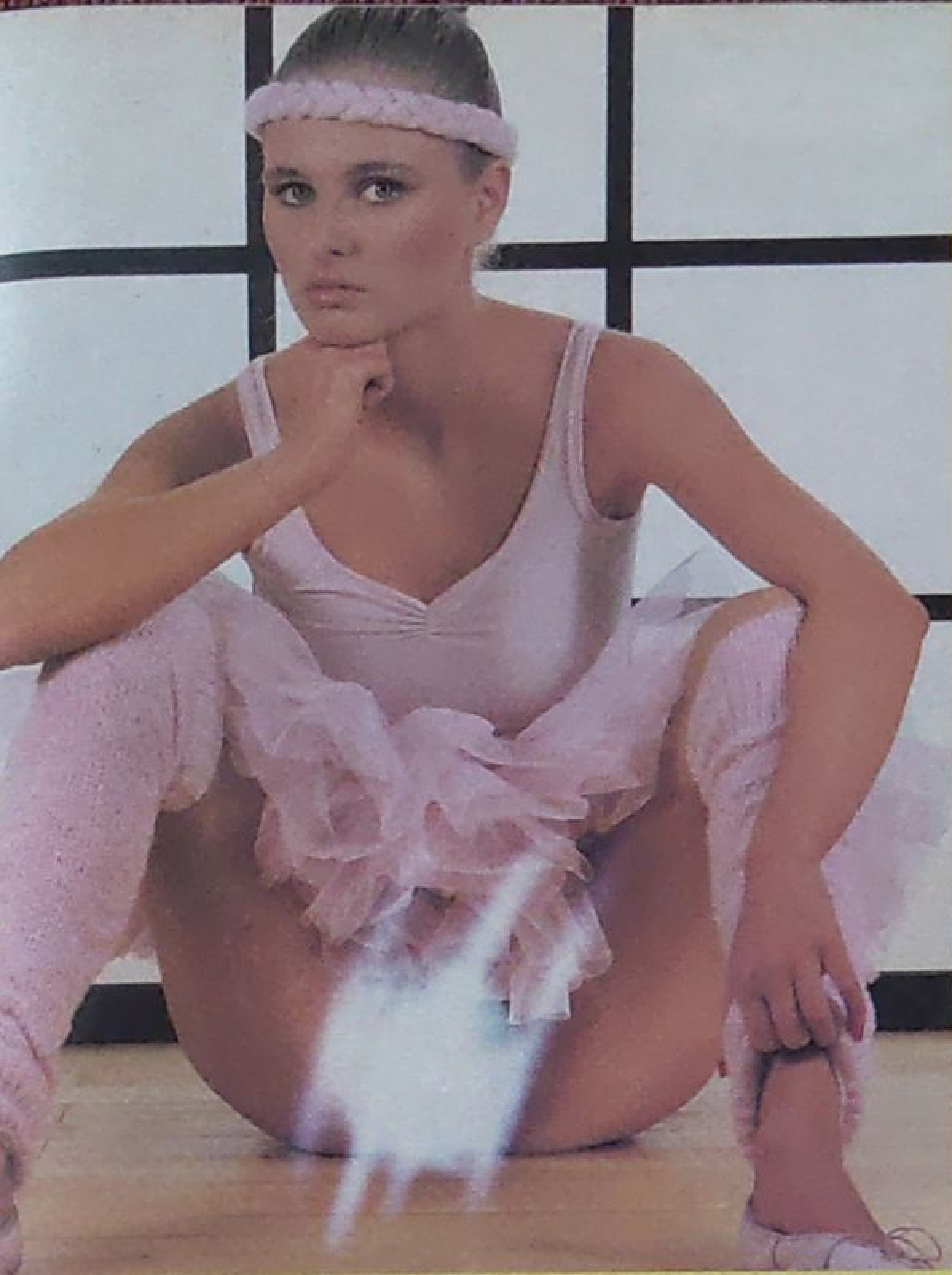
แต่ทุกวันนี้ฝรั่งเศสเป็นเพียงประเทศหนึ่งในทวีปยุโรป ไม่มีความโด่งดังในระดับผู้นำโลก

และติดจะมีความวุ่นวายผันผวนในทางการเมืองอยู่หน่อย ๆ ด้วยซ้ำไป แต่นั่นก็เป็นเรื่อง "ภายใน" ของเขา เช่นเดียวกับทุกประเทศย่อมมีปัญหาของตัวเองที่จะต้องสะสางแก้ไข

จะอย่างไรก็ตาม ฝรั่งเศสก็ยังเป็นดินแดนที่อาบมนตราของศิลปะแทบทุกแขนง และเป็นที่ชุมนุมของศิลปินหลากหลาย จนกล่าวได้ว่าเป็นศูนย์กลางของความเจริญทางศิลปศาสตร์ได้อย่างเต็มปาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มหานครปารีส เป็นสนามแม่เหล็กแห่งใหญ่ทีเดียวในการดูดดึงศิลปินและผู้ใฝ่ฝันที่จะ "บ่มบารมี" ทางศิลปะของตนให้เข้าไปหา นักเขียนหน้าใหม่จากยุโรปและอเมริกาเมื่อหลายสิบปีก่อนต่างยึดเอามหานครปารีสเป็น "สำนักตักศิลา" เลยเชียวล่ะ อย่างเช่น เออร์เนสท์ เฮมมิ่งเวย์ เป็นต้น...แม้แต่เดี๋ยวนี้คนไทยก็ยังใฝ่ฝันที่จะไปเรียนงานศิลป์ที่ปารีส

ส่วนชาวฝรั่งเศสเองย่อมแน่นอนว่า ถ้ามีใจรักทางศิลปะแล้วโอกาสที่จะเรียนรู้บ่มเกลาย่อมมีมากกว่าคนชาติอื่น

ซู.....เป็นสาวน้อยที่ปรารถนาจะพบความจรัสเรืองบนเวทีบัลเล่ต์ และเธอก็ได้เพียรร่ำเรียน "นาฏกรรมบนปลายเท้า" นี้มาตั้งแต่เยาว์

"ฉันอยากจะฝึกให้เก่งกาจแล้วเข้าร่วมคณะกับบัลเล่ต์บอลชอยที่โด่งดังบรรลือโลก..." ซูเผยความถวิลหวังที่เปล่งประกายอยู่ในความคิด "แต่มันคงจะไม่ง่ายนักหรอก...หรือจะกล่าวว่าไม่มีโอกาสทองสำหรับฉันเลยก็ได้"

แต่ซูก็บอกว่า ถึงอย่างไรเธอก็จะไม่ทอดทิ้งศิลปะการเริงลีลาอันแสนจะงามสง่านี้ ไม่ว่าจะได้เข้าร่วมคณะบัลเล่ต์อันเกริกเกียรติหรือไม่ก็ตาม

"บัลเล่ต์เป็นสิ่งที่ฉันหลงใหลมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วค่ะ เพราะฉันเคยชมมาก่อน ภาพต่าง ๆ ที่เปี่ยมด้วยชีวิตชีวา และงดงามนั้นตรึงตาตรึงใจฉันมาตลอด...ฉันโชคดีด้วยที่ผู้ใหญ่ในครอบครัวให้การสนับสนุน"

ซู...เป็นสาวน้อยอีกคนหนึ่งที่มีความใฝ่ฝันอันแสนหวานของตัวเอง ซึ่งก็คงไม่ต่างกับเด็กสาวอีกนับล้าน ๆ คนที่ต่างมี "เป้าหมาย" ในชีวิตของตน

"แม้จะต้องฝึกฝนหนักหน่วงเพียงใด เคร่งครัดกับตารางการเล่าเรียนมากแค่ไหน ฉันก็จะอดทนอย่างสุดมานะเลยค่ะ...เพื่อที่สักวันหนึ่งฉันจะได้ยินเสียงปรบมือของประชาชนคนดูที่มอบให้แก่บทบาทของฉันอย่างกึกก้อง"

ซู...ผู้น่ารัก และน่าเสน่หา

ขอให้โชคดีเถิด บนความสำเร็จดังที่หวังไว้

สักวันหนึ่งข้างหน้า เราก็คงมีโอกาสปรบมือให้แก่เธอด้วยความชื่นชมในลีลาบัลเล่ต์

ชะอุ๊ย..!! ชะอุ๊ย..!!

นวลนาง ฉบับหน้า

ภัทรา นรากร 33-23-34

อ้อนแอ้นอรชร น่านอนหนุนตัก (จูบด้วย...)

ใช้ชอกคอ

หนูหนิง ปิ๊งครั้งใหม่

"บอกหน่อยได้ไหม บอกหน่อยได้ไหม บอกหน่อยทำไมหนิงจึงเปลี่ยน ไปเปลี่ยนคู่อีกคน บอกหน่อยได้ไหม เหตุใดไม่สน จึงลางเลือนลืมคนเคยให้ไมตรีเรื่อยมา บอกหน่อยได้ไหม บอกหน่อยได้ไหม บอกหน่อยทำไมหนิงจึงเปลี่ยน หน้าเปลี่ยนตาเจ็บแสบอย่างไร บอกหน่อยเถอะหนาไยปล่อยให้น้ำตาไหลมาจากไหน"

เพลงนี้เป็นเพลงเอกของนันทิดา แก้วบัวสาย ชื่อเพลงบอกหน่อยได้ไหม แต่เรื่องนี้มิได้เกี่ยวกับหนูตู่หรอกนะจ๊ะ เพียงแค่ขอยืมเพลงของหนูตู่มาดัดแปลงเสียนิดหน่อยจ้ะ

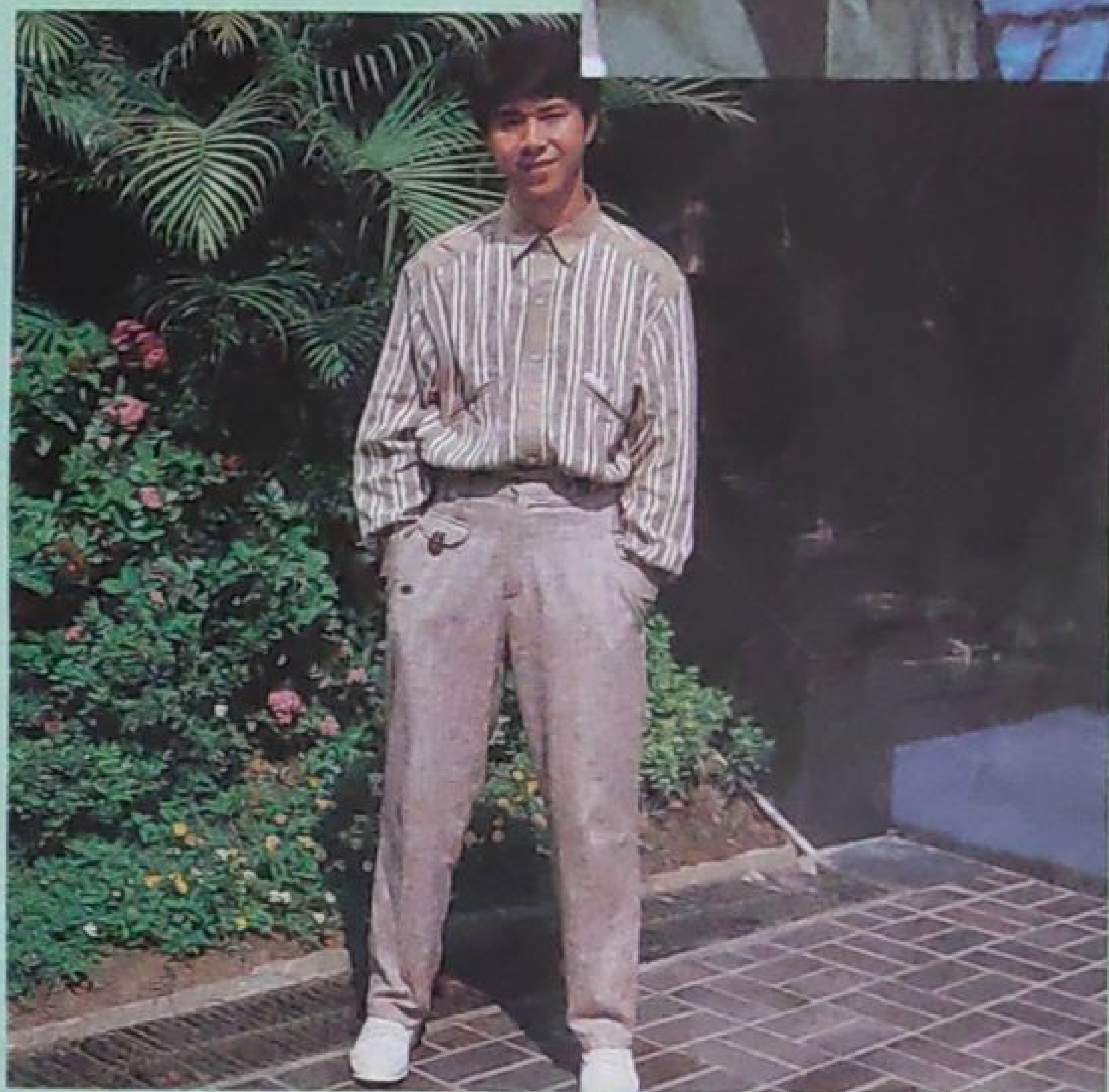
หนิงคือชื่อเล่นของ **ศศิมาภรณ์ ไชยโกมล**

เพลงนี้ใครร้องไม่รู้ เฒ่าซิ่งรู้แต่เพียงว่าหนุ่มคนหนึ่งอยากจะร้องให้หนูหนิงฟัง หนุ่มนั้นน่าจะเป็น**หนุ่มบิลลี่ โอแกน** นะจ๊ะ เพราะเคยมีมิตรไมตรีเสรีอิสระ ปิ๊งเท่งปิ๊งกันมาก่อน

หนูหนิงน่ะชอบบิลลี่! บิลลี่ก็ชอบหนูหนิง!

ส่วนจะจริงใจหรือไม่จริงใจนั้น เป็นเรื่องลึกลับที่หนูลูกศร **ธนาภรณ์ รัตนเสน** รู้เรื่องและประเทืองปัญญาอย่างยิ่ง

หนูหนิงอาจจะปิ๊งกับบิลลี่ แต่ว่าเวลานานวันสัมพันธ์ก็ย่อมลางเลือน (ก็เหมือนดังครั้งเก่า ๆ ที่ผ่านมาแหละจ้ะ) เป็นของธรรมดา ๆ

ธรรม-มะ-ดา มันเป็นเรื่องธรรม-มะ-ดา (กรุณาทำเสียงแบบเพลงธรรมดาของเพชร โอสถานุเคราะห์ด้วยนะจ๊ะ)

เมื่อหนูหนิงเลิกปิ๊งกับบิลลี่ หนุ่มกุ้ง **ดวงสิทธิ์ เรียมจินดา** ก็เลยได้ท่าขี่ม้าสีดำมาขย้ำแทนเสียเลย

หนุ่มกุ้ง ควงหนูหนิงไปนั่ง (นั่ง?) แถว ๆ จ.นครปฐม ใช่หรือไม่ใช่ก็ไม่ขอยืนยันหรอกนะ แต่คนเห็นกันเยอะแยะเลยหละ

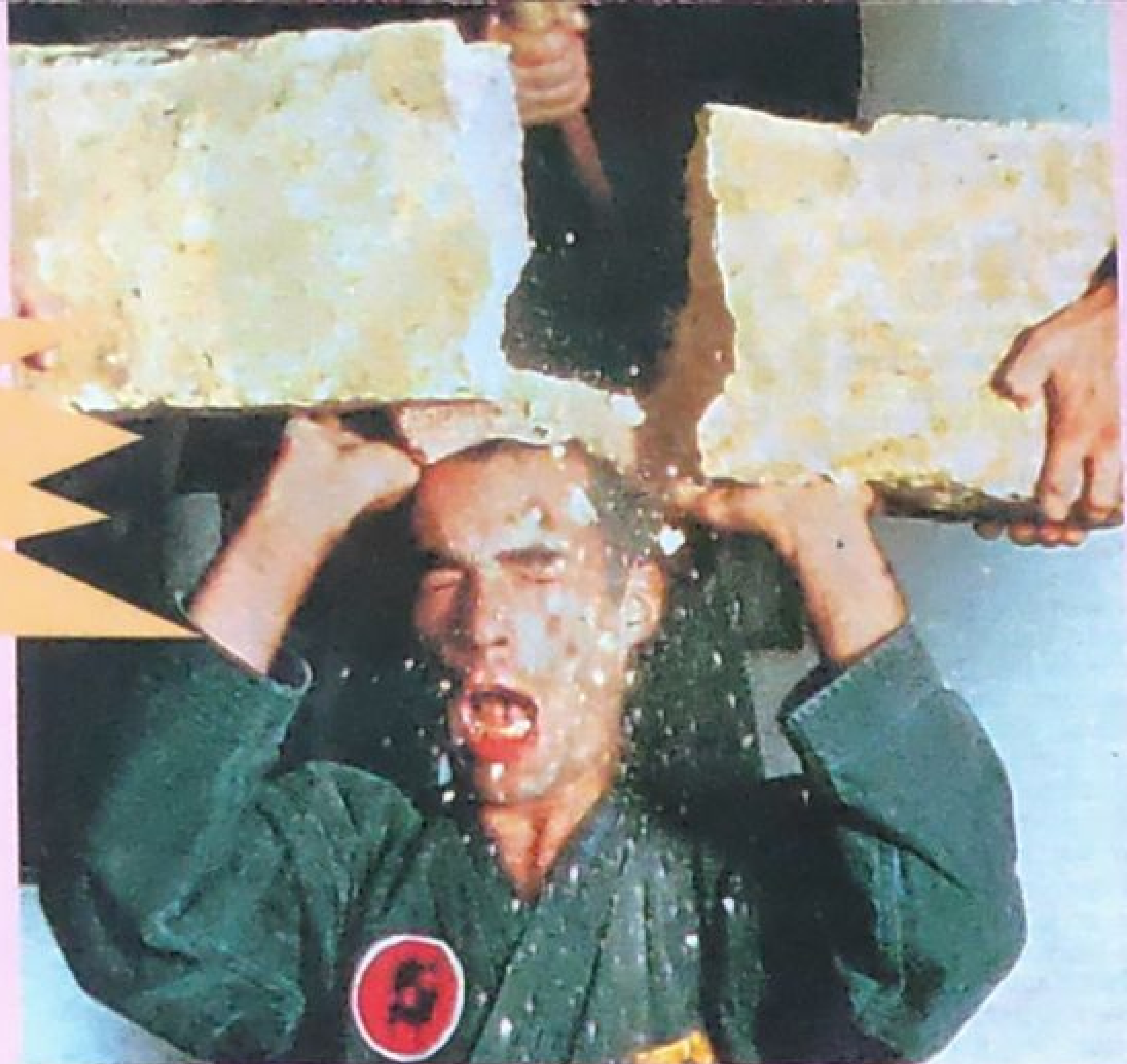
อ๊ะ อ๊ะ ดาวิเศษเห็นนะ ทิ้งขยะให้เป็นที่เป็นทาง ไชโยมาเป็นพวกดาวิเศษกับเฒ่าซิ่งดีกว่าจ้ะ

คำถามส่งท้ายที่มิได้ให้ไว้เป็นการบ้าน เฒ่าซิ่งอยากทราบว่า 1+1 = 2 2+2 = 4 **บิลลี่ + หนูหนิง ไหงจึงปิ๊งเป็นหนุ่มกุ้งได้ล่ะจ๊ะ**

เฒ่าซิ่ง

เกมส์ "ทุบกะโหลก"

2

คนบ้า ๆ ชอบท้านรกมีเยอะครับ

และมีอยู่ทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะแต่ในรายการ "ตามไปดู" ของ "หมอซัง" ในทีวี. เท่านั้นหรอก

อย่างเช่นคราวนี้ เป็นเรื่องบ้า ๆ ของคนบวม ๆ ในประเทศฝรั่งเศส

ยอดชายนายซิลแวง จีนาร์ดอายุ 30 ปี แต่นัยว่าฝึกวิทยายุทธด้านคาราเต้มานมนานกาเลแล้ว และมีอาชีพหลักเป็นตัวแสดงแทนดาราในบทเสี่ยงภัย...มิน่าล่ะถึงมีนิสัยชอบอยู่ใกล้โลง

แล้ววันหนึ่ง (โดยไม่มีใครจ้าง) นายจีนาร์ดก็ต้องการประกาศความเป็นมนุษย์ "กะโหลกเหล็ก" ให้ทั่วโลกได้รับรู้

ตะแกก็เลยเปิดรายการ "ทุบกะโหลก" หรือ "โขกกระหม่อม" อวดสื่อมวลชนเสียเลย

จัดฉากเก๋ไก๋สไตล์คาราเต้เลยเชียวล่ะ กะว่าถ้าตายก็มีเกียรติ... ถือว่าตายในเครื่องแบบ (แอบไปประกันชีวิตไว้แล้วด้วย"

ผู้ร่วมรายการมีอยู่ 3 คน สองคนแรกยืนถือคอนกรีตบล๊อคหนัก 110 ปอนด์ เทินขวางอยู่บนกบาลของนายจีนาร์ดที่นั่งคุกเข่าอยู่

ส่วนอีกคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลังพร้อมกับควงค้อนเข่นหินหนัก 15 ปอนด์ รอท่าอยู่

พอนายจีนาร์ดร้องสั่งว่า "เอาเลย"

หมอก็หวดเปรี้ยงลงไปเต็มแรง

"โพล๊ะ!!!"

แบะเป็นสองซีกเลยครับ... คอนกรีตบล๊อคน่ะ

แต่กบาลที่รองรับอยู่ข้างล่างน่ะเฉย ๆ!

ครับ นายจีนาร์ดก็เลยสถาปนาตัวเองขึ้นเป็น "คนหัวแข็งที่สุดในโลก" เอากันถึงขนาดนั้นเชียวล่ะ

ก็น่าจะยอม ๆ แกนะครับ เพราะอุตส่าห์เสี่ยงกะโหลกร้าวทั้งทีให้แกดังไปเถอะ

เพื่อนทั้งสามที่ช่วยยกคอนกรีตบล๊อคกับหวดค้อนก็ชมเป็นเสียงเดียวกันว่านายจีนาร์ดกบาลเหล็กจริง ๆ

จะมีก็แต่มาดามที่เป็นเมียนายจีนาร์ดคนเดียวเท่านั้นที่ผิดหวัง

"เสียดายจริง ๆ ฮ่าถ้ากะโหลกยุบโบ๊ะล่ะก็ เดี๊ยนรับค่าประกันชีวิตเละเทะไปเลย!"

นี่ก็บ้าไปอีกแบบ